

ANA-CRISTINA POPESCU

GUSTUL PÂINII - THE TASTE OF BREAD

ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ

**Această antologie se face în cadrul proiectului:
Tastes of Danube: Bread, Wine, Herbs.**

**Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2015**

ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Ana-Cristina

Gustul pâinii - The taste of bread / Ana-Cristina Popescu. -

Brăila: Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2015

Tehnoredactare computerizată: Ana-Cristina Popescu

Copertă: Adrian Popescu

Copyright © 2015

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura Sfântul Ierarh Nicolae

Colaboratori:

Asociația Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.

prof. Doina Drăgan, președintă - Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Ana Zlibuț, prim vice-președinte LSFTB, secretar general DANET.
Pr. Ion Turnea, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Adrian Crânganu, jurnalist și scriitor, L S Filiala Timișoara Banat.
Ionel Cionchin, istoric și scriitor, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Andrușa R. Vătuu, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Ioan Vasile Indricău, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Lucia Elena Popa, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Ana Ghiaur, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Maria Ieva, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Florica Bruțiu, Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.

ECREATOR, Baia Mare, Maramureș.

Romeo Ioan Roșianu, scriitor și jurnalist, director ECREATOR.
Alexa Gavril Bâle, Uniunea Scriitorilor Români, membru ECREATOR.

Scriitori români:

Valentin Busuioc, jurnalist și scriitor, USR - București.
Pr. Romolus Frîncu, colaborator la *Ziarul Caraș-Severinul în șapte zile*.
Gabriela Dagmar Preda, scriitoare, Oțelu Roșu, Caraș-Severin.
Adrian Popescu, Caransebeș, Caraș-Severin.

Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș Severin

prof. Manuela Procoian Dănescu
ELEVII coordonați de autorul antologiei (prof. Ana-Cristina Popescu).

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina, județul Caraș Severin

prof. Simona Petronela Mîțu
ELEVII coordonați de prof. Simona Petronela Mîțu.
Valentina Cramer

Ana Zlibuț

Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Secretar general DANET.

PREFAȚĂ

Apariția antologiei „Gustul pâinii“, autor Ana-Cristina Popescu s-a concretizat în urma întâlnirii literare a Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat din octombrie 2015, unde s-

a discutat despre noul proiect „Tastes of Danube. Bread, Wine and Herbs“/ „Gusturile Dunării. Pâine, Vin și Plante“, inițiat de Carmen Stadelhofer, președinte Danube-Networkers for Europe (DANET) e.V.

Decizia autoarei de a realiza această carte, a fost luată cu promptitudine la încheierea întâlnirii literare, urmând ca elevii dânzei să contribuie la realizarea proiectului cu creațiile lor literare. Ulterior, Ana-Cristina Popescu a inclus și realizările literare, referitoare la subiectul gustul pâinii, ale scriitorilor și profesorilor din diferite zone ale țării.

Proiectul „Gusturile Dunării. Pâine, Vin și Plante” urmează proiectului „The Wanted Danube“/„ Dunarea dorită“, care a fost recompensat cu doua premii europene: „European Citizens Prize 2015“ acordat de Parlamentul European și Premiul „Europa-Lilie (Lily of Europe) 2015“ la categoria „Best Citizen's Commitment“ acordat de Europa-Union Germany și care a avut 6000 de participanți din 8 țări dunărene.

Proiectul „Gusturile Dunării. Pâine, Vin și Plante“ este un proiect pentru toate generațiile, etniile, mediile sociale și educaționale, ce include școli, instituții de educație, cultură, sociale, de mediu, etc.

Îi mulțumesc autoarei Ana-Cristina Popescu pentru munca depusă și implicarea ei în acest proiect, care reprezintă și prietenie și responsabilitate pentru un viitor pașnic în regiunea Dunării.

Ana Zlibuț,
secretar general DANET,
prim vice-președinte LSFTB

Preface

The appearance of the anthology "The taste of bread", by Ana-Cristina Popescu, was materialized after the literary meeting of The Writers' League Timisoara Banat Branch in October 2015, where it was talked about the new project "Tastes of Danube. Bread, Wine and Herbs", initiated by Carmen Stadelhofer, president of Danube-Networkers for Europe (DANET) e.V.

The author's decision to make this book, was taken promptly at the end of the literary meeting, following that her pupils will contribute to the project with their literary creations. Later, Ana-Cristina Popescu included literary achievements, on the subject of the taste of bread, of writers and teachers from around the country.

The project "Taste of the Danube. Bread, Wine and Herbs" follows the project "The Wanted Danube", which got two European prizes: "European Citizens Prize 2015" awarded by the European Parliament and the Prize "Europe-Lilie (Lily of Europe) 2015" in the category "Best Citizen's Commitment" granted by Europa-Union Germany, and which had 6,000 participants from 8 countries along the Danube.

The project "Tastes of Danube. Bread, Wine and Herbs" is a project for all generations, ethnic groups, social and educational backgrounds, which include schools, institutions of education, culture, social and environmental issues, etc.

I thank the author Ana-Cristina Popescu for work done and her involvement in this project, which represents friendship and responsibility for a peaceful future in the Danube region.

Ana Zlibuț,
secretar general DANET,
prim vice-președinte LSFTB

SUFLETUL, CASA PÂINII

Adevărat, adevărat zic vouă că, dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă. (Ioan 12, 24)

Drumul grăuntelui de grâu spre desăvârșire are ca punct de plecare țărâna „Cu aripa-n țărână și în vis“ (Lumină lină, Tudor Arghezi). Îndată ce bobul de grâu a odrăslit ancorându-și rădăcina în pământul mamă, învață să zboare spre soare, se înalță, face spic aidoma luminii ce i-a fost călăuză.

Fiecare antologie în care am adunat creațiile tinerilor, creațiile elevilor mei, a fost asemeni unui grăunte de grâu ce așteaptă să cunoască drumul luminii, să se transforme și să aducă rod prin arta cuvântului.

„Gustul pâinii“, volumul ce duce mai departe glasul creator a predecesoarelor antologii, „Îndrăgotiți de poezie“, „Colaj“, „Micuții scriitori din Banatul Montan“, își cunoaște „sarcina chemării“ (Lumină lină, Tudor Arghezi). A adunat pe aripile sale zâmbete și vise. Fiecare aripioară e o filă de aur a eternității unui suflet, e calea spre înălțimi a fiecărui spic de grâu ce surăde liber în văzduh, mângâiat de ochiul astrului zilei, modelându-și bobul spre roade bogate.

Dacă omul ar oboși și nu ar mai semăna grăul, s-ar lovi de absența pâinii, a hranei ce-i asigură existența. Dacă dascălul nu ar semăna cuvântul roditor în sufletul elevului, pentru ca acesta să iubească învățătura, pâinea înțelepciunii s-ar usca, ar fi asemenea spicului sec a cărui bob a fost ars de focul deșertului unei vieți zadarnice.

Poezie, proză, eseu, dramaturgie sub chipul pâinii și-au deschis petalele în această culegere de creație literară, așteptând răbdătoare cititorul să guste miezul cald, să-i simtă energia divină, să observe că lucrurile mari ce vor birui timpul, lururile care încep din fragedă copilărie, cu fiecare pas făcut prin lumea scheletică a literelor ce se înlănțuiesc în silabe și cuvinte făcând scară spre cer. Lucrurile adevărate cresc treptat asemenea aluatului ce așteaptă să fie lămurit în focul cuptorului pentru a lua forma finală, forma împlinirii, forma pâinii.

Sufletul omului este casa roadelor, casa pâinii. Cu cât este mai frumos și mai înțelept, pâinea este mai bună. Truda sufletului își are oglinda în chipul pâinii ce lasă în urma sa.

În această antologie și-au mai unit creațiile scriitori consacrați și profesori ca o pildă pentru mlădițele ce-și vor înălța ochii spre albastrul înălțimilor.

AUTORUL

(Ana-Cristina Popescu)

ARGUMENT

Soul, the house of bread

I tell you the truth, unless a kernel of wheat is planted in the soil and dies, it remains alone. But its death will produce many new kernels - a plentiful harvest of new lives. **John 12:24**

The road of a grain of wheat to perfection has as a starting point the soil. "With a wing in dust and in a dream" (Joyful Light , Tudor Arghezi).

As soon as the grain of wheat grows, anchoring his roots in Mother Earth, it learns to fly towards the sun, it rises , making ear like the light which guided it.

Each anthology where I have gathered young people's creations and my students' creations was like a grain of wheat that is waiting to know the way of light, to transform itself and bring harvest through the word art.

"The taste of bread", the volume which is leading the creative voice of the previous anthologies, "In love with poetry", "Collage", "The young writers in Banat Mountain ", knows its "calling" (Joyful Light, Tudor Arghezi). It gathered on his wings smiles and dreams. Each fin is a golden tab of the eternity of the soul, it is the way to heights of each ear of wheat that smiles freely in the air, shaping its grain for rich harvest.

If the man would get tired and no longer resembles the wheat, he would be aware of the absence of bread, the food which ensures his existence. If the teacher does not spread the fruitful word in the student's soul so that he can love knowledge, the bread of wisdom would wither away, such as a dry ear of wheat which was burned by the fire of an useless life.

Poetry, prose, essays, drama, under the form of bread, opened their petals in this collection of literary creation, waiting patiently for the reader to taste the warm core, to feel the divine energy, to notice that the big things that will prevail during the time, start in early childhood, with every step in the world of skeletal letters, which are chained in syllables and words, making stairs to heaven. The true things gradually increase like the dough waiting to be tried in the oven fire for taking the final form, the fulfillment form, the bread form.

The human soul is the fruit house, the house of bread. The more beautiful and wiser it is, the better is the bread. The toil of the soul has its mirror image in the bread left behind.

In this anthology have also joined more creations from consecrated writers and teachers as an example for the offshoots who will raise their vision towards the blue heights.

Author,
Ana-Cristina Popescu

English translation
Manuela Procoian Dănescu

DESPRE AUTORUL
ANTOLOGIEI

Ana-Cristina Popescu

Profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, gradul I, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin; absolventă a Facultății

de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999, Master - Managementul educațional, 2007.

Contact:

E-mail: Elzumina@yahoo.com

Tel: 0766293724 / 0736942924

Site: www.elzumina.ro,

Http://blogul.elzumina.ro/

Domiciliul: Caransebeș, jud. Caraș Severin.

Localitate natală: Oțelu Roșu.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT.

● **Am publicat următoarele volume:**

1. Culegerea de creație literară *Îndrăgostiți de poezie*, Editura Dalami, Caransebeș, 2009.

2. *Rătăciri*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

3. *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

4. *Destin fără aripi*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

5. Culegerea de creație literară *Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014.

6. Antologia *Micuții scriitori din Banatul Montan*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

7. *Oameni și frunze*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

8. *Umbre*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

VoluM în curs de apariție editorială:

9. *Gustul pâinii*, *ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015.

Volume în lucru:

10. *Conflicte*, proză.

11. *În colivie*, teatru.

● **Publicații în culegeri comune:**

- ANTOLOGIA *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.
- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.
- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia *Roșu-aprins în câmpul de mătase*, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- Antologia *Pe șevalele ruginiul toamnei*, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.
- ANTOLOGIA *IARNA SCRITORILOR ROMÂNI*, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.
- Antologia *Moștenirea Văcăreștilor*, 2014.
- Antologia *Moștenirea Văcăreștilor*, 2015
- Antologie, *proză*, Editura Inspierscu, 2015.
- Antologia, *Labirinturi autumnale, Însemne Culturale*, 2015.
- *Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara*, 2014.
- *Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara*, 2015.
- Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, *Albinăritul între pasiune și afacere*, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.
- Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: *Cuvinte pentru suflet*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
- Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: *Dor de rădăcini*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și *Monografia localității Peștere*, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.
- Publicații în revistele: *Agora Literară, Vatra Veche* Brăila, *Constelații Diamantine, Confluente Literare, Foaia Diecezană* a Episcopiei Caransebeșului, *Ecou de timp, Oțelu Roșu, Slova creștină, Glas comun, Slova copiilor* - Maramureș, în ziarul ***Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator***, în culegerile: *Preocupări actuale în științele educației, Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică, Demersuri creative de predare-învățare, Educația și preocupările pedagogiei contemporane*, site-ul și antologia ***ECREATOR***, **membru în colectivul redacțional *ECREATOR***, pe site-ul și blogul personal, *Însemne Culturale*, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.
- **Cronici:** Despre Culegerea de creație literară *Îndrăgostiți de poezie*, Marciana Corici în revista Reflex 4-6/2009; Despre Culegerea de creație literară *Colaj*, Adrian Popescu în ziarul *Caraș Severinul în șapte zile*; Despre *Rătăcirii, Paradigme, Destin fără aripi*, în ziarul *Caraș Severinul în șapte zile*, pr. Ion Turnea, în *Confluente literare* și site-ul eceator, Antuza Dârlea, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși, Mariana Strungă. Cronică în revista *Agora Literară*, Cronică la volumul *Oameni și frunze*, prof. Doina Drăgan.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea *Teatru scurt*, Festivalul Concurs Național de Literatură, *Moștenirea Văcăreștilor*, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru *Mesagerul*.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea *Proză scurtă*, Festivalul Concurs Național de Literatură, *Moștenirea Văcăreștilor*, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la *Concursul Internațional STARPRESS*, 2014.

- Premiul I - *Dosoftei*, 2015 vol. *Oameni și frunze*, Premiul II - *Dosoftei* vol *Umbre*.

- Premiul I *Labirunturi autumnale*, Însemne culturale, 2015, Secțiunea *DRAMATURGIE*.

- Mențiune - Secțiunea *Eseu*, Festivalul Concurs Național de Literatură, *Moștenirea Văcăreștilor*, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară *Colaj*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor *Rătăcirii*, *Paradigme* și *Destin fără aripi* în cadrul aceleași întâlniri.

● Lansare de carte: *Rătăcirii*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, *Paradigme*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, *Destin fără aripi*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, *Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la *ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI*, Timișoara.

● Lansare de carte, *Oameni și frunze*, *Umbre* în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● **Diplomă de excelență** din partea *ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI*, Timișoara, 2015.

PÂINEA DE ACASĂ

Bunica face pită-n țest,
E-atâta de gustoasă,
E obicei, sfânt, strămoșesc,
E pâinea de acasă.

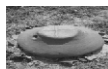
De gustul ei îmi amintesc,
Oriunde-n lume-aș fi,
De satul meu cel românesc
Ce-așteaptă ca să vii.

Cărbunii-acuma luminează,
Sub țest aluatul crește

Și inima în piept vibrează,
Spre casă se grăbește.

Spre vatră-acuma eu privesc,
La pâinea caldă, coaptă
Și-n suflet mi se oglindesc
Frânturi de altă dată.

Încă mai sunt frunzele verzi,
Mai e până toamna le mușcă,
Mai e încă pâine sub țest,
Tradiții ce-n veci nu se uscă.

E pâinea din urmă

E pâinea din urmă,
Bătrâna o strângea în brațe
Ca pe ultima scânteie de speranță,
Îi simțea gustul de odinioară
Și-i asculta viața
Care palpita prin toate
Și-i readucea amintiri vii.

E pâinea din urmă,
Prin ea simțea primăvara de odinioară,
Vara ce picura foc
Și toamna viu colorată,
Iarna ce i-a mușcat obrazii,
Căldura din urmă,
Ultima legătură cu tot ceea ce e pământesc.

E pâinea din urmă,
Ultima mângâiere
Înainte de a porni la drum,
Un drum lung, fără întoarcere,
O strânge în brațe
Ca pe-o rugăciune salvatoare,
E pâinea din urmă.

Pâine și corn

(calambur)

Din făină fac un corn,
Seara, când zăresc al vacii corn,
De pe deal suflu din corn.

GUSTÂND DIN PÂINE

Era o zi mohorâtă. Cenușiul picta orașul în timp ce un roșu-vinețiu scâldea fața văzduhului. O ploaie mărunță frământa vegetația pregătită să-și plece capul în fața toamnei. O floare ce s-a încăpățânat să salute viața la începutul toamnei și-a deschis ochii și-n locul luminii i-au răspuns lacrimile. Eu treceam pe lângă Cuptorul Cald. Cuptorul Cald era locul ideal unde puteai schimba decorul sumbru cu aroma pâinii calde, astfel că am intrat în brutărie cu scopul de-a cumpăra o pâine și a respira o clipă căldura unei veri rămase departe, prin bobul de grâu ce-a furat o clipă auriul soarelui, iar acum s-a metamorfozat într-un aliment de bază al omului. „Pâinea scoasă din cuptor / arde palmele ei / ca soarele obrazii / când aduna spicele. / Și-n pâine / poate mai stăruie / jericul verii.“ (Petre Stoica)

Acolo, în brutărie, toată căldura pâinii, a fost cuprinsă de aceeași pânză tristă ce governa o zi a lui răpciune, pentru că un om al străzii a încercat să-și găsească o scânteie pentru a supraviețui. Cel aflat în suferință a cerut vânzătoarei o pâine, dar refuzul amar nu a întârziat să risipească orice urmă de lumină. Trist, cu capul plecat, străinul a părăsit locul ce a părut atât de cald și primitiv o secundă.

Am privit spre vânzătoare, pe urmă spre cel pribeag care

Gustul pâinii

părăsea încăperea caldă și o lacrimă a căzut peste sufletul meu ca o bobită de rouă. Un moment am rămas prinsă între două imagini, imaginea celui flămând și imaginea pâinilor ce parfumau locul, dar m-a trezit glasul vânzătoarei care m-a întrebat ce doresc. Am spus că doresc două pâini. Le-am cumpărat și am alergat spre ochiul trist al zilei în care s-a pierdut acel năpăstuit.

În scurt timp l-am ajuns și i-am oferit o pâine. Mi-a mulțumit și m-a binecuvântat, pe urmă a strâns pâinea la piept și câteva lacrimi i-au umezit obrazii. După o clipă de socoteală i-am oferit și a doua pâine. Stângaci, aflat în cumpăna de a primi sau refuza și acest dar, rățacitorul a întins mâna și a primit ofranda.

Nu am mai așteptat alte mulțumiri, le-am înțeles doar privindu-i ochii, așa că am plecat spre un colț din care să observ trăirile unui om. Omul avea ascunsă o pâine în sân, iar în mâna dreaptă ținea o altă pâine din care mușca cu poftă.

Mi-am îndreptat pașii spre casă. A doua pâine ce am cumpărat-o pentru mine am dăruit-o, dar nu m-am întors spre brutărie. Mergeam spre locuința mea în timp ce zeci de imagini se roteau în jurul cugetului meu. Un om „pribeag prin lume, fără pâine, fără rost”¹ mi-a trezit ființa arătându-mi importanța unui aliment prețuit de nobileme odinioară și, poate, tratat cu indiferență de mulți oameni avuți ai zilelor noastre „în trecut, pâinea albă era preferata clasei nobiliare și aristocrate europene (chiar și la noi i se spunea acum 2-3 sute de ani, pâine albă boierească)”²

Rugăciunea „Tatăl nostru” prin versetul „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi” vorbește despre nevoile zilnice ale oamenilor. Pentru ca omul să supraviețuiască are nevoie de hrană, atât materială, cât și spirituală. Pâinea, chipul manei ce a fost dăruită de Dumnezeu poporului ales, condus de Moise în pustiu, și-a găsit plinătatea în Pâinea Vieții, Mielul lui Dumnezeu, Iisus Hristos la Cina cea de taină „Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine și binecuvântând, a frânt și, dând ucenicilor, a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu.” (Matei c. 26, v. 26)

Materialul fără spiritual, fără acea energie albastră a vieții, ar limita totul. Văduva din Sarepta pregătește proorocului Ilie Tesviteanu o turtă din mâna de făină ce o mai avea în casă, într-un vas „Căci făina din vas n-a scăzut și untdelemnul din urciur nu s-a împușinat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie.” (I Regi, 17, 16) Prin credință pâinea zilnică nu a lipsit din casa văduvei. Iisus satură în pustiu „cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii” (Matei c. 14, v. 21) după ce binecuvintează cinci pâini avute la ei. „Eu sunt pâinea vieții; cel ce vine la Mine nu va flămânzi și cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.” (Ioan c. 6, v. 35) mărturisește Mântuitorul Iisus Hristos, îndemnând oamenii să caute prima dată spre cele spirituale, fiindcă cele materiale se vor adăuga celor înalte.

Expresia populară „A pune în pâine” arată că omul se poate bucura de gustul alimentului de bază al existenței după ce-și găsește un rost în viață, după ce i se deschide poarta spre a-și câștiga hrana.

Dinu Păturică, personajul principal al romanului „Ciocoi vechi și noi“ a scriitorului Nicolae Filimon relatează tatălui său într-o scrisoare că a „pus mâna pe pâine și cuțit“, a reușit să dobândească esențialul.

De-a lungul timpului pâinea a fost principalul factor în calea evoluției omului. Ea a primit valoare de simbol și e întâlnită în religii, fie monoteiste, fie politeiste. Ceres, zeița romană a grâului, a recoltei, „Demetra“³, zeitate din mitologia greacă, zeița holdelor, guvernează pâinea cea albă, hrana oamenilor. Nu doar religia vorbește despre simbolistica pâinii, ci și istoria, descoperirile arheologice, literatura, folclorul, credințele populare, obiceiurile și tradițiile, poveștile și legendele.

Cercetătorii au descoperit că „primele forme de pâine nedospită, datează chiar din perioada Paleoliticului“⁴, iar primele „mărturii despre pâinea dospită și crescută înainte să fie coaptă ne parvin din perioada Egiptului Antic“⁵

Potrivit mitologiei românești grâul este sinonim cu „ciclul vieții (naștere, nuntă și moarte)“⁶ „grâul e și el o ființă care își are sufletul ei și chiar conștiința că vine cu jertfa ei în lumea de legi a universului. Așa se face că în Ardeal, dacă la seceriș nu se lasă câteva spice de grâu netăiate în mijlocul lanului, grâul la anul nu va mai da roade, ci va zice: - Eu îți dau atâta silă de rod și tu nu-mi lași niciun fir, două.“⁷ „Folclorul mitic medieval acordă o importanță deosebită grâului și produselor lui de brutărie“⁸ La nașterea omului „se pune puțin grâu în prima scaldă“⁹. La nuntă, în funcție de zonă, mirii sunt primiți în casă fie cu pâine și sare, pâinea simbolizând viața, prosperitatea, fie cu boabe de grâu azvârlite, însoțite de urări. La ritualurile de înmormântare se face grâu¹⁰.

În multe proverbe și expresii populare termenul pâine primește valoare de simbol. Dacă vânzătoarea era bună „ca pâinea cea caldă“ era „pâinea lui Dumnezeu“, cel nevoiaș și-ar fi putut potoli foamea trupească, dar ea a ales călăuză o altă expresie populară „a lua pâinea de la gură“.

Cei care-și unesc destinele „mănâncă pâine și sare împreună“, sunt alături atât la bine, cât și la rău. Tânărul care se angajează „pune mâna pe pâine“, în timp ce oamenii care au o situație materială bună, o duc bine, sunt prezentați prin expresia populară „A mânca o pâine albă.“ Lucrurile bune și folositoare „se vând ca pâinea cea caldă.“

Pâinea trebuie privită nu doar ca un aliment ce hrănește trupul adesea neputincios, pentru că „nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu“ (Luca 4, 4), ci ca un simbol al vieții. Așa cum grâul semănat putrezește, se transformă în pământ și aduce rod și omul în acest trup material trebuie să rodească, să se transforme în iubire, bunătate și milostenie. Îmbrăcat în haina iubirii, bunătății și miosteniei nu poate să fie indiferent la suferințele celor din jur, le întinde o pâine oricând se află în nevoie.

Drumul bobului de grâu este arătat și de poetul Ilie Grigore (Gore Maior) „cuvântul pâine / care-a fost la-nceput / doar un bob, / viu, așezat sub o brazdă de lut, / ascunzând în lăuntru său / toate celelalte cuvinte / trăite, până ce va deveni / într-o zi spic / și toată sudoarea omenească / care avea să-l însoțească /

până ce va ajunge pâine pe masă/“.

Pâinea se dobândește „cu multă trudă și sudoare“, dar când o descoperi, când o dobândești, îți aduce acea împlinire mult așteptată, acea liniște și lumină sufletească care îți șoptește că nu ai trăit degeaba.

Eu l-am văzut pe acel nevoiaș gustând din pâine și un sentiment de liniște, de mulțumire, de bucurie, mi-a cuprins ființa, pentru că am văzut o lumină pe fața unui om. Omul și mana, bobul de grâu și viața, nevoiașul și lacrima fericirii, toate și-au unit chipul împărtășindu-se din același râu cu apă vie, pâinea.

NOTE:

- ^{1.} <https://dexonline.ro/definitie/p%C3%A2ine>
- ^{2.} <http://www.descopera.ro/cultura/11692363-painea-si-tainele-sale>
- ^{3.} Alexandru Mitru, *Legendele Olimpului, Zeii*, Editura Vox, București, 2004, pag. 193.
- ^{4.} <http://www.descopera.ro/cultura/11692363-painea-si-tainele-sale>
- ^{5.} <http://www.descopera.ro/cultura/11692363-painea-si-tainele-sale>
- ^{6.} Romulus Vulcănescu, *Mitologie Română*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1987, pag. 556.
- ^{7.} Idem, *Ibidem*, pag. 558.
- ^{8.} Idem, *Ibidem*, pag. 556.
- ^{9.} Idem, *Ibidem*, pag. 556.
- ^{10.} colivă

VIAȚA CA O PÂINE CALDĂ

Personaje: Elevul 1, Elevul 2, Elevul 3, Elevul 4, Elevul 5, Elevul 6, Elevul 7, Profesorul, Bătrâna, Eleva 1, Eleva 2.

Actul I

Personaje: Profesorul și elevii.

Decorul: O sală de clasă spațioasă în care sunt aranjate în semicerc câteva bănci cu scaune. Într-un colț al clasei se află o catedră, un scaun.

(Elevii așteaptă profesorul, ca să înceapă ora.)

Elevul 7: Întârzie.

Elevul 1: E prima zi de cursuri după o lungă vacanță. E îngăduit.

Elevul 3: De ce ar fi îngăduit? Noi am ajuns la timp.

Elevul 1: Nu ai înțeles nimic. Farmecul așteptării face mai dulce miezul învățaturii. Totul se dobândește cu răbdare.

Elevul 3: Te-ai găsit tu filosof!

Gustul pâinii

Elevul 4: Liniște! Se aude zgomot pe coridor.

Elevul 2: Profesorul!

Elevul 5: La locurile voastre!

(Profesorul intră în clasă.)

Profesorul: Bună ziua!

Elevii: Bună ziua!

Profesorul: Am întârziat. Îmi cer scuze. Am fost reținut de-o bătrână. Mi-a dăruit sacoșa aceasta. E o pâine caldă în sacoșă. M-a rugat s-o dau elevilor mei în memoria soțului ei. Am primit pâinea și în curând o să fie a voastră, dar pentru început o să ne jucăm. E prima oră de curs, e ora de dirigenție, o să începem această oră cu un joc. De acord?

Elevul 1: E perfect!

Elevul 3: Mă scuzați, domnul diriginte, dar pentru el totul este perfect!

Profesorul: Pentru tine perfecțiunea nu există sau totul tinde să devină perfecțiune?

Elevul 3: Eu nu înțeleg ce este perfecțiunea.

Profesorul: (Scoate pâinea din sacoșă și o așează pe catedră.) Pâinea acesta e perfecțiunea.

Elevul 3: Cum poate o pâine să fie perfecțiunea?

Profesorul: Orice lucru făcut cu dăruire și trudă atinge perfecțiunea. Bătrâna a pus mult suflet în pâinea aceasta.

Elevul 3: Nu m-ați convins. Eu nu înțeleg perfecțiunea care se ascunde într-o pâine caldă.

Profesorul: Atunci să ne jucăm, poate o să descoperi prin joc perfecțiunea.

Elevul 3: Să ne jucăm?

Profesorul: Eu o să arunc pâinea în brațele unuia dintre voi. Încercați să fiți personajele unei piese de teatru a cărui punct central este această pâine. Nu trebuie să mai stați în bănci. Voi sunteți actori. Vă puteți mișca pe scenă. Totul e să gustați rolul.

Elevul 3: Eu nu știu să mă joc astfel.

Profesorul: Ai putea încerca.

Elevul 3: Aș putea.

Profesorul: Să începem.

(Profesorul aruncă pâinea în brațele Elevului 3 și se retrage ca spectator pe scaunul de la catedră.)

Elevul 3 (surprins): Mi-a dat o pâine! De ce mi-a dat o pâine?

Elevul 1 (se apropie de Elevul 3): A crezut că ți-e foame și aștepti să fii miluit de trecători.

Elevul 3: Eu, cerșetor?

Elevul 4: Tu te-ai uitat în oglindă de dimineață?

Elevul 3: Da, nu.

Elevul 2: Da sau nu?

Elevul 3: Ei bine, nu. M-am grăbit. Eram în întârziere. Nu am avut timp să mă uit în oglindă.

Elevul 5: Dar ai avut timp să mănânci. Ești pătat pe față cu dulceață și nu

Gustul pâinii

doar pe față, ai și hainele pătate. Nici nu ai știut să te îmbraci. Culoarea pantalonilor nu se asociază cu sacoul, iar sacoul l-ai luat pe dos.

Elevul 3: Nu pot să cred! Eu nu fac greșeli de acest fel.

Elevul 2: Acum ai greșit.

Elevul 3: Și pentru atâta lucru să fiu umilit cu o pâine?

Elevul 1: De ce consideri pâinea o umilință?

Elevul 3: Eu nu consider pâinea o umilință, ci gestul prin care pâinea a ajuns la mine.

Elevul 1: Ți-a fost dăruită de un trecător cu toată dragostea. Încă e aburindă. Abia a fost scoasă din cuptor.

Elevul 3: Nu am ce face cu ea. Ia-o, tu!

(Elevul 1 ia pâinea și o strânge în brațe.)

Elevul 1: O pâine caldă! Ce poate să fie mai plăcut decât o pâine caldă într-o zi răcoasă de toamnă! Căldura și aroma ei te rup de vântul ce rărește frunzele copacilor și așa bolnave de prea multă lumină adunată peste vară, atât de multă, încât au uitat verdeța și au îngălbenit după chipul soarelui. (Privește pâinea cu atenție.) Să gust o bucățică de pâine până nu se răcește. (Rupe o bucățică din pâine și mănâncă.) E foarte gustoasă!

Elevul 2: Mănânci fără mine?

Elevul 4: Și fără mine?

(Se apropie de Elevul 1 și rup și ei o bucată din pâine cu acordul lui.)

Elevul 4: Ai avut dreptate. E foarte gustoasă!

Elevul 3: Aș putea încerca și eu?

Elevul 1: Tu ai fugit de pâine.

Elevul 3: Pentru că nu am crezut că e deosebită.

Elevul 2: Tu nu înțelegi lucrurile deosebite. (Rupe o bucată din pâine și-i oferă Elevului 3)

Elevul 3 (gustând pâinea) E delicioasă!

Elevul 5: De mine ați uitat?

Elevul 3: Dacă taci.

Elevul 5 (Arătând spre Elevul 7 care nu s-a ridicat încă din bancă, ca să participe la joc.): M-am pierdut în gânduri. Priveam spre un om sărman. Uitați-l pe banca aceea! Noi mâncăm pâine caldă și el, nu cred că a mâncat nimic de câteva zile. (Gustă și el din pâine.) E bună. Ce-ar mai mânca și sărmanul om o bucată de pâine caldă!

(Elevul 3 rupe o bucată de pâine și se apropie de Elevul 7.)

Elevul 5: Nu pot să cred. Chiar el?

Elevul 1: Orice lucru are un început.

Elevul 3 (Îl atinge pe umăr pe Elevul 7 după ce-l studiază atent câteva momente, iar Elevul 7 tresare.): Poftim!

Elevul 7 (Întinde mâna după bucata de pâine.): Mulțumesc.

Elevul 3: E bună?

Elevul 7: E bună.

Elevul 3: Ți-am oferit o bucată de pâine. Tu ce-mi oferi în schimb?

Elevul 2: Nu se poate! Mereu strică totul!

Gustul pâinii

Elevul 1: Am putea avea puțină încredre și în el.

Elevul 4: Poate ai dreptate.

Elevul 7: O carte. (Scoate o carte micuță dintr-un buzunar.)

Elevul 3: O carte?

Elevul 7: Poftim.

Elevul 3: Nu-mi plac cărțile.

Elevul 5 (Se apropie de ei): Pentru că nu ai încercat să le înțelegi mesajul.

Elevul 3 (către Elevul 7): E prietenul meu.

Elevul 7 (către Elevul 5): Tu înțelegi mesajul fiecărei cărți?

Elevul 5: Cărțile sunt ca o pâine caldă, dacă guști din ele, le înțelegi.

Elevul 7: Ai spus un mare adevăr.

Elevul 3: Cum aş putea gusta dintr-o carte?

(Ceilalți elevi se apropie și ei.)

Elevul 5 (către Elevul 7): Prietenii noștrii.

Elevul 1: Deschide cartea ce ai primit-o și o să înțelegi cum poți gusta din ea.

(Elevul 3 deschide cartea.)

Elevul 3: Piatra de moară.

Elevul 7: Cu ajutorul ei se măcinau crealele pentru a se obține făina.

Elevul 3: Da. Istorie și arheologie.

Elevul 1: Ai gustat din carte.

Elevul 3 (râzând) Da, are gustul pâinii.

(Ușa clasei se deschide. În clasă își fac apariția Eleva 1 și Eleva 2.)

Eleva 1: Bună ziua. (Se adresează profesorului care nota ceva într-un caiet.) Ne iertați, că am întârziat. Ne-am întâlnit pe drum cu o bătrână și am ajutat-o să ducă un coș cu pâine la *Căminul de bătrâni*.

Eleva 2: (scoțând o pâine din geantă) Ne-a oferit și nouă o pâine, pentru că am ajutat-o.

Elevul 3: Încă o pâine!

Profesorul: Vă poftesc la joc.

Eleva 1: Să ne jucăm?

Elevul 3: De parcă nu ți-ar plăcea să te joci. (Se apropie de Eleva 2 și ia pâinea.) Mai avem o pâine. (Toți se apropie de el, inclusiv Elevul 7, Eleva 1, Eleva 2 și rup pâinea în bucăți mici. Încep să mănânce.)

Eleva 2: Chiar e bună.

Eleva 1: (Privind spre geam.) Un porumbel! Lui nu-i oferă nimeni o bucată de pâine?

Elevul 7: El își adună singur pâinea în libertate.

Elevul 3: Tu de ce nu ți-ai adunat singur pâinea. Te-am ajutat noi. Acum ar trebui să ajuți și tu porumbelul.

Eleva 2: O să-i ofer eu o bucată de pâine. (Se duce la geam, îl deschide și dă pâine porumbelului.)

Elevul 2: Îi era foame și lui.

Elevul 7: Porumbelul și apa, Noe, potopul.

Elevul 1: Apă, geografie, Noe, religie.

Gustul pâinii

Elevul 5: Apă și pâine.

Elevul 4: Fără apă spicul de grâu nu rodește.

Elevul 1: Grâul, biologie.

Elevul 7: Focul.

Eleva 1: Fizică.

Eleva 2: Ne-a invitat bătrâna la ea acasă în seara aceasta să ne arate vatra focului, locul unde coace ea pâinea.

Elevul 5: Timpul de ardere, fizică.

Eleva 2: Pâinea se coace.

Elevul 4: Drojdia. Educație tehnologică.

Elevul 5: Sarea, chimie.

Elevul 1: „Trec furnici ducând în gurăde făină mării saci, / Ca să coacă pentru nuntă și plăcinte și colaci;“

Eleva 1: Mihai Eminescu, *Călin (file din poveste)*, literatură.

Eleva 2: Tradiții.

Elevul 5: Așa este. Furnicile sunt gospodinele ce respectă obiceiurile și tradițiile.

Elevul 1: Nu mai este pâine.

Elevul 3: Dacă ați mâncat-o cu atâta poftă.

Eleva 2: Când ne vom întâlni cu bătrâna o să mâncăm din nou pâine.

Elevul 4: Pâine făcută de noi.

Elevul 1: E un lucru bun să muncești pentru a mânca o bucată de pâine caldă.

Elevul 3: Încep să înțeleg și eu.

Profesorul: Jocul s-a terminat.

(Elevii merg în bancă, la locul lor.)

Profesorul: Măine aștept un eseu de la voi.

Elevul 3: Un eseu?

Profesorul: Un eseu despre importanța pâinii în viața omului.

Elevul 3: Nu o să reușesc să-l fac. Nu știu.

Profesorul: Ora s-a terminat. Sunteți liberi. Măine aștept opinia voastră despre pâine într-un eseu. Bună ziua!

Elevii: Bună ziua.

(Profesorul părăsește sala de clasă.)

Elevul 3: Așteaptă. Mereu așteaptă.

Eleva 1: Propun să mergem la bătrână acum. Poate reușim să adunăm idei pentru eseu.

Elevul 1: Jocul nostru nu a fost suficient?

Elevul 7: Eu spun că a fost, dar câteva informații în plus sunt utile mereu.

Actul II

Personajele: Bătrâna și elevii.

Decorul: Bucătăria bătrânei în care se zărea un cuptor de cărămidă, o masă de lucru, câteva scaune, saci cu făină, un dulap de bucătărie.

Gustul pâinii

Scena I

(Elevul 7 a cernut făină printr-o sită, pe urmă a pus-o în lighean. Eleva 2 a dizolvat drojdia în apă caldă cu trei linguri de făină. Elevul 4 a luat sare din dulap, ulei, o tavă și le-a pregătit pe masă. Bătrâna a făcut o gaură în mijlocul făinii și a turnat drojdia, pe urmă a început să pregătească aluatul în timp ce unii elevi stăteau pe scaune și o priveau, iar alții se aflau lângă ea.)

Bătrâna: Când eram copil, în nopțile de iarnă participam la săzători. Fetele își căutau de lucrul lor și ascultau poveștile bătrânilor. Băieții se țineau de petreceri. În Ajunul Crăciunului scăpam de gălăgia băieților. Ei aprindeau cu o seară înainte un foc mare și stăteau pe lângă el până dimineața așa cum au stat și păstorii ce au primit vestea Nașterii Domnului de la îngeri. Noi, fetele, făceam pițărâi, pâini micuțe, ca să le oferim în zori copiilor din sat, pițărâilor. Erau frumoase obiceiurile. (Bătrâna se oprește o clipă.) E gata. (Se spală pe mâini și acoperă ligheanul cu un ștergar.)

Eleva 1: Acum ce facem?

Bătrâna: Așteptăm să crească aluatul, să se dospescă. Pentru ca pâinea să fie gustoasă trebuie să avem răbdare, să fie frământată bine și pe urmă trebuie lăsată la dospit. Pâinea este asemenea unui copil. Dacă nu îți educi cu răbdare, pricepere, dăruire și dragoste copilul, acesta o va lua pe căi greșite.

Eleva 2: Dacă nu ai răbdare să modelezi aluatul și să-l lași la dospit, pâinea nu o să fie de calitate.

Bătrâna: Văd că ai înțeles.

Elevul 1: Până la făină și pâine mai e și drumul bobului de grâu.

Bătrâna: Care vestește atât viața, cât și moartea.

Elevul 5: Momentele de trecere din viața omului.

Elevul 7: Grâu coliva.

Elevul 3: Îmi place.

Bătrâna: Acum e pregătită pentru a fi introdusă în cuptor.

(Se apropie de lighean și ia aluatul, îl pune pe un tocător de lemn pentru a-l modela. Elevii o însoțesc. Modelează colăcei și-i așează în tavă. Când au terminat bătrâna introduce tava în cuptor.)

Elevul 3: Și din nou trebuie să avem răbdare.

Scena II

(Bătrâna scoate colăceii din cuptor. Fiecare elev ia un colăcel și începe să mănânce.)

Elevul 3: E bună pâinea caldă.

Bătrâna: Pâinea caldă e asemenea vieții liniștite.

Elevul 7: Liniștite?

Bătrâna: Omul care știe să-și rânduiască totul la timpul potrivit se bucură de căldura vieții.

Elevul 3: Am înțeles. Chiar am înțeles lecția. O să merg acasă și o să scriu un eseu *Viața ca o pâine caldă*.

DIN CREAȚIILE COLABORATORILOR

Adrian CRÂNGANU

Redactor-șef la Ziarul Caraș-Severinul în șapte zile,
Asociația Culturală 7 zile Caraș-Severin.
Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Uniunea Ziariștilor Profesioniști

CUVÂNT ÎNAINTE

Ora de Pâine

Ana fiindcă eu așa îi spun Anei-Cristina Popescu, ea a zis că e mai simplu să o chem în felul acesta, Ana, deci, e o neastâmpărată. Ea se joacă cu elevii dincolo de programa școlară, cu literele, cu silabele, cu cuvintele, cu propozițiile și frazele, și, în final, cu câte un micuț act de creație: poezie, proză, eseu, ba chiar și dramaturgie.

De data aceasta, numele jocului mă gândesc că ales deopotrivă de ea și de micuții ei tovarăși de năzbâții literare este Gustul Pâinii. El vine după alte jocuri prin curtea școlii și prin clasă, așa îmi place mie să le spun antologiilor, trei la număr până acum, cu care Ana se apropie de copii. Fiindcă, în volumul de față, ea nu le dă doar Pâinea căreia să-i simtă gustul, ea nu se mărginește doar să facă Pâine pentru ei. Ea seamănă în felul ăsta grâul, îl privește cu grijă cum se coace gingaș în soarele verii, îl seceră cu dragoste, îl treieră, duce sacii la moară, face făină, frământă aluatul, îl bagă în cuptor și pe urmă scoate de-acolo forma aceea aurie, rotundă și sfântă, și umple școala cu mirosul ei. Pe toate acestea le face, iar copiii vin și rup din Pâine, dar de fapt rup din pasiunea și dragostea Anei pentru literatură, pentru frumos, și chiar pentru ei, pentru micuții înșiși.

Dar destul cu vorbăria! În volumul de față, tonul îl dă chiar ea, așa cum bine îi șade unui dirijor de suflute. Ana bănuiesc că le-a citit micuților membri ai orchestrei ei eseu și poezia care deschid antologia, ca pe niște note după care elevii ei de la orele de Limba română să-și acordeze instrumentele. Și eu le-am citit, recunosc, mai demult un pic, și, dovadă că mi-au

plăcut partiturile, le-am publicat în ziarul la care lucrez. Zice ea în poezie: „*Bunica face pită-n țest, / E-atâta de gustoasă, / E obicei sfânt, strămoșesc, / E pâinea de acasă*”. Și elevii se grăbesc să-i urmeze exemplul. Iată ce spune altcineva, un elev de clasa a VI-a, ca un ecou la sunetul diapazonului ei: „*O pâinică mititică / Stă în curtea lui Mitică. / Când el s-a apropiat, / Pâinica s-a speriat*”. Mie-mi place! Și, ca să nu creadă, cumva, cineva, că vorbesc fără acoperire, am să mai scot din cuptorul Anei o pită. Zice-așa: „*Se spune că a trăit cândva un brutar. Acel brutar avea o casă mare, iar cea mai mare încăpere era brutăria. Când brutarul făcea pâine, pune, pe lângă făină, apă, sare și drojdie, și două ingrediente speciale: dragostea și dăruirea. Brutarul dădea viață pâinii și, odată cu aceasta, dădea viață câte unui personaj sub chipul alimentului scos din cuptor un om, un animal, o plantă... Într-o zi, brutarul a obosit și s-a așezat pe pat să-și odihnească trupul trudit. Atunci pâinile lui au prins viață. Cea care avea chipul unei femei bătrâne a început să facă curat prin casă. Fiecare avea un rol*”.

V-am convins? Eu socotesc că da. Și mai cred că, la școală, Ana nu face altceva decât să le dea copiilor Pâinea. Ce vor pune ei pe masă, lângă ea, e alegerea pe care fiecare o va face în timp. Nu mă îndoiesc însă nicio clipă că bucatele care vor sta în fața lor vor fi dintre cele mai gustoase.

Și, am să închei, fiindcă cred că a venit vremea, exact cu vorbele cu care autorul Ana-Cristina Popescu, de data asta, și nu simplu, Ana deschide ceea ce se cheamă *Argumentul* volumului: „*Adevărat, adevărat zic vouă că, dacă grăunțele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă*”. (Ioan, 12, 24)

Pr. Ion Turnea

Liga Scriitorilor Filiala Timișoara Banat.
Face parte din colectivul redacțional a ziarului
Caraș-Severinul în șapte zile - colaborator.
Autor a nouă volume.

CÂTEVA CUVINTE DE ÎNCEPUT

Prin muncă și dăruire omul poate gusta dulceața pâinii

La finalul lunii octombrie la Școala Gimnazială Nr. 3 din localitatea Oțelu Roșu, județul Caraș Severin a fost organizat un *Concurs de creație literară*. Responsabili cu organizarea și desfășurarea concursului au fost prof. Ana-Cristina Popescu, prof. Ana Codilă și prof. Manuela Dănescu.

Tema concursului pentru elevii din clasele VI-VIII, coordonați de prof. Ana-Cristina Popescu, a fost pâinea. Elevii din clasa a V-a coordonați de prof. Ana Codilă au avut de prezentat creații libere pe teme diverse.

Trofeul *Concursului de creație literară* a fost câștigat de eleva Claudia Iasmina Lazăr din clasa a VII-a cu piesa de teatru *Pentru o bucată de pâine*. Împreună cu elevii Andreea Bartic, Florin Petru Sîrbu, Petru Marian Boldea și Andrei Tomici, autoarea Claudia Iasmina Lazăr a pus în scenă creația *Pentru o bucată de pâine*. Elevii au reușit să se identifice cu personajele, interpretând la superlativ creația.

Piesa de teatru a fost structurată de tânăra scriitoare Claudia Iasmina Lazăr în două acte, primul act având cinci scene. Piesa are o morală. Pentru o bucată de pâine în plus, din prea multă lăcomie, boierul Tinaxe calcă tradiția care interzicea tăierea grâului din mijlocul lanului. Călcarea tradiției a adus după sine de fiecare dată nerodirea pământului, în cazul boierului Tinaxe pierderea avuției. Vasile și Gheorghe, doi țărani frunțași, prin munca cinstită și respectarea tradițiilor ajung boieri, iar la finalul piesei de teatru îl miluiesc pe Tinaxe care nu mai avea după ce să bea apă cu o pungă de galbeni. Claudia Iasmina Lazăr a dorit să sublinieze cât de importantă este tradiția, respectarea acesteia, munca și a condamnat totodată lăcomia arătând consecințele acestor greșeli.

Creațiile elevilor ce au avut ca temă pâinea au fost diverse, teatru, poezie, compunere ese, basme, povestiri științifico-fantastice.

Eleva Cosmina Țerovan din clasa a VII-a a vorbit despre pâine ca despre o dragoste maternă, în timp ce eleva Andreea Bartic și-a asociat dirigințele cu *Pâinea lui Dumnezeu*.

Bianca Bitay din clasa a VI-a vede cartea ca pe o pâine a vieții, în timp ce Lavinia Dariana Dunărințiu asociază pâinea cu fiica unui împărat, Pâinița, în

Gustul pâinii

basmul Făt-Frumos și pâinea de aur, iar în poeziile ei o vede ca pe o primăvară, un glas de copil. Colegul lor, Daniel Barabaș, vede pâinea ca pe un izvor al bucuriei.

Nixandra Iancu din clasa a VIII-a a vorbit despre o călătorie pe planeta pâinii, în timp ce colega ei mai mică, Lida Briana Maria, a arătat în compunerea „Când nu ești la casa ta, pâinea este trudă grea” cât de dulce și bună este pâinea la tine acasă și cât de greu este printre străini. Magda Drângă din clasa a VIII-a a prezentat drumul pâinii, al bobului de grâu, iar Pichler Gabriel din clasa a VI-a a vorbit despre povestea bobului de grâu, drumul lui spre pâinea cea de toate zilele.

Toți elevii ce și-au prezentat creațiile au primit diplome de participare.

Creațiile elevilor ce au vizat tema pâinea vor fi publicate până la finalul acestui an de Ana-Cristina Popescu în *Antologia literar-artistică, Gustul Pâinii*, din cadrul Proiectului European *Tastes of Danube: Bread, Wine, Herbs*.

Doar prin muncă și dăruire omul poate gusta dulceața pâinii. Elevul este asemenea vlăstarului ce trebuie altoit ca la rândul lui să aducă roade bogade precum spicul de grâu.

Libertate, responsabilitate, dreptul la o pâine

„Căci voi, fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire. Căci toată legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Sfântul Apostol Pavel) Dumnezeu l-a creat pe om liber, liber spre a-și urma propriul drum în viață.

Imediat ce omul a fost creat de Dumnezeu a primit libertatea de a se bucura de toate roadele grădinii Eden și sfătuit să nu mănânce din fructul oprit. Omul a avut libertatea de a alege între bine și rău. A ales greșit. A călcat porunca divină. Omul era responsabil de toată creația. El a fost pus să stăpânească peste păsările cerului, animale, vegetație, vietățile din ape. Și-a folosit greșit libertatea și a dus după sine întreaga creație în brațele morții. Nu a fost responsabil față de darul primit de la Dumnezeu.

Cu părere de rău trebuie să afirm că istoria biblică se repetă la nesfârșit. Zilele acestea am mers la primăria unei localități învecinate pentru a primi un act referitor la terenurile ce le dețin spre a-l depune la APIA. Înainte de a face acest lucru am anunțat telefonic când o să trec pe la primărie pentru a mi se elibera acel certificat. Mi-am făcut așadar o programare.

În ziua cu pricina m-am dus la primărie. Am bătut la ușa secretariatului camerei agricole și am pătruns în încăpere după ce glasul urzuz al unui angajat mi-a răspuns un da sec, tăios.

Eram în pragul ușii. Angajatul ce-și savura cafeaua m-a privit încruntat și mi-a spus să aștept afară, că mă cheamă el când o să fie liber. A început lupta cu timpul pierdut zadarnic pe holurile Instituției. În cele din urmă am fost poftit în secretariat. Când a auzit că trebuie să elibereze o foaie pe care mai trebuia să pună și o ștampilă însoțită de o semnătură, a început să își găsească scuze că nu are timp, că trebuia să vin înainte de a-mi elibera actul să mă programez. O programare telefonică nu era valabilă. În felul acesta m-a plimbat câteva zile, zile în care am fost lăsat să aștept pe același hol zadarnic, să fiu sfidat de primar și toți angajații Instituției care nu aveau timp să elibereze un act.

Fiecare om are responsabilități, însă unii ignoră aceste responsabilități, mai mult decât atât calcă drepturile omului. Adesea cetățenii sunt plimbați de la o ușă la alta, de la secretariat la contabilitate, de la contabilitate la camera agricolă, cu câte o banalitate de act spre a i se pune o ștampilă, sfidat, luat peste picior.

Cei care sunt responsabili spre a rezolva problemele cetățenilor se plâng mereu că nu au timp, privind ironic victimele de pe scaunele comode de la birou, în timp ce-și savurează cafeaua, prăjitura sau fumează de prea multă plictiseală câte o țigare.

În condițiile acestea nu pot să nu-mi amintesc cuvintele lui Jean Jacques Rousseau „Omul s-a născut liber și este pretutindeni în lanțuri.“

Eu nu mi-am rezolvat încă problema, însă ca mine sunt mulți care așteaptă o rezolvare și acest lucru se întâmplă din cauza faptului că cei ce sunt lăsați să se ocupe de problemele cetățenilor sunt iresponsabili, nu respectă dreptul fiecărui om și se folosesc greșit de libertatea ce li s-a acordat. Ei nu-și iubesc aproapele, nu se consideră responsabili a problemelor acestuia, ba mai mult, îl disprețuiesc pe acela datorită căruia ei se bucură de scaunele comode de la birou, de aroma cafelei și viața lipsită de grija zilei de mâine.

Ignorând drepturile semenilor, depărtându-te de responsabilitățile ce le ai în munca cu oamenii, nu faci altceva decât să iei oamenilor dreptul la pâinea zilnică. Fără pâine omul nu poate supraviețui, nu-și poate rezolva nevoile zilnice.

În munca cu oamenii trebuie să fii responsabil, să ai în vedere că fiecare cetățean e liber și are dreptul la o pâine, se poate bucura de roadele muncii sale.

Prin ascultare și educație te poți bucura de o pâine la maturitate

E greu să vorbești despre ascultare într-o lume modernă care nu obosește nicio clipă în a-și urma idealul cu orice preț.

Ca omul să poată înțelege cât de importantă este ascultarea trebuie să-și amintească că protopărinții noștri Adam și Eva au primit o singură poruncă de

la Dumnezeu: „A dat apoi Domnul Dumnezeu poruncă și a zis: Din toți pomii din rai poți să mănânci, Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” [Facere] și au călcat-o. Omul nu a ascultat de porunca divină și a cunoscut durerea morții.

Părinții își sfătuiesc copiii spre ascultare pentru a-i feri de primejdii și greutăți. Dacă un copil nu-și ascultă părinții și se joacă cu focul, se arde, altul care se aruncă în apă, se înecă. Adam și Eva nu au ascultat de Părintele nostru și au murit. Exemplele din viața de zi cu zi care arată importanța ascultării sunt nenumărate. Bolnavul, dacă nu ascultă de medicul său, nu se vindecă. Pietonul, dacă nu ascultă îndemnul de a traversa doar prin locurile permise, este supus accidentelor.

Nimeni nu spune să nu prețuiești libertatea. Libertatea este cel mai de preț lucru. Nimeni nu spune să nu ai personalitate, pentru că un om cu personalitate reușește să urce munții. E bine să ai personalitate, să iubești libertatea, dar să ascuți sfatul celor înțelepți. Dacă muncitorul nu ascultă îndemnul inginerului care a gândit proiectul, munca lui o să fie zadarnică, se va risipi asemenea zidurilor Mănăstirii Argeșului din balada populară cu același nume. Dacă elevul nu ascultă învățătura profesorilor săi nu va reuși să-și descopere adevăratul drum în viață. Dacă copiii nu ascultă de părinții care-i iubesc și-i îndrumă spre bine ajung într-un final să-și plângă de milă, ba chiar își pun viața în primejdie. Până și în basmele populare eroul dacă a ascultat glasul animalelor personificate, a fost ajutat de acestea, iar dacă nu a ascultat îndemnul părintesc și-a pus în pericol viața.

Cu regret trebuie să afirm că există unii care după ce ajung în funcții înalte, pe scaune moi și calde, folosesc ascultarea în mod abuziv, dictatorial, pentru a-și atinge obiectivele prin subordonații lor, anihilându-le acestora orice drept de a progresa, de a-și urma visul, iar în cazul în care subordonatul este foarte inteligent și își folosește picioarele și în scop propriu, ca să escaladeze propriul munte, au obiceiul de a încerca să taie picioarele acestuia.

E firesc să nu ascuți pe cel ce te îndeamnă la rău, dar omul are suficientă înțelepciune, fiind ființă rațională să deosebească binele de rău, e bine să nu ascuți când totul ți se pare zadarnic în drumul tău în viață, pentru că tu îți cunoști cel mai bine personalitatea, dar la fel de bine este să ascuți pe cel înțelept, pe cel care ține cu adevărat la tine și care îți este alături mereu în urcușul spre stele.

E bine să ascuți de cei care contribuie la educația ta, pentru că doar prin ascultarea de cei înțelepți și educație te poți bucura de o pâine la maturitate.

Când te afli în slujba banului, iei oamenilor pâinea de la gură

Zilele acestea m-am întâlnit cu un vechi prieten. Venise la Caransebeș cu soacra lui la spital, la un control. Și eu mă aflam la spital pentru câteva analize și astfel l-am observat așteptând în fața unei uși. Am înțeles că soacrei lui i se

Gustul pâinii

vor face câteva investigații amănunțite, iar el va trebui să aștepte preț de cel puțin o oră pe coridoare, în fața cabinetelor. Din vorbă în vorbă l-am convins să mergem la o cafea.

Prietenul meu s-a stabilit în comuna Obreja în urmă cu douăzeci de ani, după ce s-a însurat. Depănând amintiri, prietenul meu s-a plâns de comportamentul preotului din localitate care după ce a mers pe la casele oamenilor cu botezul ca să le sfințească a citit un pomelnic lung în biserică, la finalul Sfintei Liturghii, cu toată contribuția fiecărei familii. La fel a procedat și în urma colindului. A anunțat cine a primit Corul Bisericii și cu ce sumă a contribuit fiecare. A fost umilitoare situația creată de preot în biserică.

Omul a primit de la Bunul Dumnezeu libertatea de a se bucura de toate lucrurile ce sunt sub soare, însă nu toate lucrurile de sub soare sunt benefice sufletului și trupului omenesc. Din această cauză omul trebuie să chibzuiască la toate cu înțelepciune. Este dureros când îți este dat să auzi că unii, aflați în anumite funcții, în loc să-și îndeplinească cu vrednicie sarcina pentru care au fost numiți, profită de slăbiciunea oamenilor cărora ar trebui ei înșiși să le fie sprijin.

Rob al banului și preotul despre care mi-a povestit prietenul meu, a uitat că el se află în slujba lui Dumnezeu și a oamenilor, nu oamenii în slujba lui. Lasând la o parte bunul simț, înțelepciunea, a început să umilească oamenii cerând din puținul lor spre a-și mări punga, așa cum fac cerșetorii pe la ușile oamenilor și pe la margini de drum.

E regretabil că în sânul Bisericii care mi-a fost mereu în suflet cu toate tainele și adevărurile ei se află uscături care în loc să ridice pe cei căzuți îi afundă tot mai mult în noroi.

Mândria, dorința de a conduce, de a primi slava deșartă a oamenilor, ipocrizia, i-a orbit pe unii atât de mult, încât nu mai deosebesc binele de rău. Din aceste vicii se ajunge treptat și la dorința de a aduna cât mai multe lucruri materiale. „Cărturarii și fariseii au șezut în scaunul lui Moise; deci toate câte vă vor zice vouă, faceți-le și păziți-le; dar după faptele lor nu faceți, că ei zic, dar nu fac. Că leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, iar ei nici cu degetul nu voiesc să le miște. Toate faptele lor le fac ca să fie priviți de oameni; căci își lătesc filacteriile și își măresc cicurii de pe poale. Și le place să stea în capul mesei la ospete și în băncile dintâi, în sinagogi, și să li se plece lumea în piețe și să fie numiți de oameni: Rabi. Voi însă să nu vă numiți rabi, că unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați. Și tatăl al vostru să nu numiți pe pământ, că Tatăl vostru unul este, Cel din ceruri. Nici învățători să nu vă numiți, că Învățătorul vostru este unul: Hristos.“ (Luca 23, 2-10)

E bine ca omul să urmeze învățăturile de credință, să nu copieze fățărnicia celor ce nu doresc altceva decât slava deșartă a celor din jur și să nu cadă în deznădejde atunci când un slujitor nevrednic i-ar putea sminti.

Cel care se află în slujba banului ia oamenilor pâinea de la gură și își lărgeste

buzunarele, dar uită că în locul celui nedreptățit ar putea să fie cândva el.

Cercul

Zilele acestea a bătut la poarta mea o datorie veche. Doi ani am muncit fără ca angajatorul să-și achite datoria. Nu ar fi făcut acest lucru nici în prezent, dacă legea nu l-ar fi obligat.

Orice lucru își are începutul într-un punct, pe urmă își urmează cercul. De ce un cerc? Un cerc, fiindcă totul revine în același loc. În cazul angajatorului, trebuia să-și plătească datoria pentru a fi achitat, eliberat de sarcină, eliberat de culpă.

Am privit legumele din grădina mea. Le-am zărit pline de rod. Rodul bogat mi-a adus aminte de zilele dedicate îngrijirii lor. Nu poți arunca o sămânță în pământ și să-i poruncești să crească, să aducă rod, iar ea, ascultătoare, să devină magică ca în povești și să-ți bucure sufletul cu belșug. Rodul bun necesită îngrijire și multă trudă. Semeni sămânța, ferești mlădița de iarba cea rea, îi oferi apă, lumină și căldură ca pe urmă ea să te răsplătească cu nectarul rodului bogat.

Angajatul oferă rodul, dar angajatorul nu-și face datoria, mai mult decât atât îi impune să facă ascultare trimițându-l să rodească între spini. Cum să aduci rod între spini? Cum să ascuți a fugi între spini și a îngrișa vițelul? Dacă Mântuitorul Iisus Hristos ar fi ascultat de cel viclean și transforma pietrele în pâini spre a-și potoli pânțele care era flămând, noi nu am mai fi gustat astăzi din *pâinea vieții*.

Toate lucrurile își așteaptă răsplata. Părinții își cresc cu dragoste copiii, îi educă și, chiar dacă nu recunosc, așteaptă ca eforturile să le fie răsplătite, copiii să se dovedească a fi cetățeni responsabili.

Trist este că angajatorul trebuie să fie o pildă pentru cei din jur, un exemplu de moralitate, dar atunci când lucrurile nu-și urmează cursul firesc intervin legile care sunt mai presus de cei care ar trebui să fie un exemplu de bună purtare și dreptatea își spune cuvântul.

Cercul nu te lasă să scapi fără a-ți plăti datoria. Mai devreme sau mai târziu orice datorie trebuie achitată, fie că ești supus legilor aceste lumii, fie mai apoi legii Divine.

Doina Drăgan

- Președinte LSFTB;
- Redactor șef. Revista Heliopolis Timișoara.

Secvențe - amintiri din diferite etape ale vieții

Mă duce gândul înapoi, în etapa copilăriei mele, când o parte din timpul vacanței mari o petreceam într-un sat din apropierea Timișoarei orașul meu de naștere. Gândul, gândul beneficiază de

spațiul pe care ți-l dorești, te poate duce în trecut, prezent sau viitor. Nu poate fi înlăturat nici manipulat. Rotițele gândirii nu se opresc niciodată. Acum selectăm timpul și amintirile. E mult de atunci, dar parcă revăd totul acum, acum... când voi împărtăși cititorilor bucuriile de atunci.

Copil de școală primară, mă duceam la câteva rude mai îndepărtate unde m-am simțit bine de fiecare dată. Rudele mele locuiau într-o comună ce se evidenția prin casele frumoase datorită unei arhitecturi speciale.

Casa rudelor mele îmi părea cea mai impunătoare. După ce urcai cele câteva trepte, intrai direct într-un hol mare. În dreapta era o cameră imensă cu geamurile la stradă, iar în stânga o altă cameră mare cu geamurile în curte. Din holul cel mare ajungeai într-un fel de hol mic unde se afla un cuptor pentru copt pâine.

Copil fiind am urmărit cu interes și curiozitate cum cei mai bătrâni ai casei introduceau pe o furcă niște tave cu ceva suporturi în care se afla materialul - adică pâinea care urma să se coacă în acel cuptor. Tavele erau de forma unui cerc cu diametrul nu prea mare și cam în număr de 5-7 bucății. Pâinea, foarte înaltă, circa 20 de cm, era introdusă în cuptor. Gustul acela de pâine nu l-am mai întâlnit niciodată.

Îmi aduc aminte că de Sfintele Paști, tot aici, în același cuptor, se făceau și colacii în forme și mărimi diferite, împlețiți cu un gust nemaipomenit pentru diferite scopuri. Astfel, pentru casă, se făcea un colac mare în centul căruia sus, la mijloc, se introducea un ou roșu. Acesta se punea în ziua de Sfintele Paști pe masa de prânz la mijloc. Alți colaci, mai mici, se dădeau fiecărui mesean. Alți colaci se făceau pentru a fi dați de pomană rudelor sau vecinilor din jurul casei în dimineața de Paști, în timp ce alții, de mărime mijlocie, se duceau la Sfânta Biserică.

Gândul este un fenomen ascuns. Fiecare îl percepe altfel. Doi oameni nu pot gândi în același timp și același lucru, pentru că nu știu nimic unul despre celălalt și nici atunci... Dar uneori pot simți la fel. Gândul este liber, este esența persoanei care își amintește ceea ce dorește despre o excursie, o plimbare cu vaporul, un zbor, un pelerinaj... da, da, așa îmi amintesc eu acum, când, cu aproximativ 20 de ani în urmă, mă aflam la o biserică din ardeal și împreună cu sătenii și preotul locului ne îndreptam spre cimitir pentru pomenirea morților. Sătenii aveau în coșurile pe care le duceau cu ei la cimitir merinde precum colacii și ouăle roșii. Acești colaci au fost dați de pomană pentru morți, celor prezenți. Îmi aduc aminte gustul foarte bun al colacilor.

Aleg imaginea din gându-mi

*Culeg din rafturi perechi de elemente
le selectez fumosul...*

(Doina Drăgan -Stelata cale)

și iar vă spun, iubite cititorule, că în fiecare duminică sunt în biserică și aștept cu nerăbdare sfânta anafură pentru mine și cei de acasă.

În acest text am vorbit despre pâine, colaci, anafură, dar mai sunt și alte preparate care se fac (în cuptor) din grâu/făină/... în mod deosebit astăzi și au diferite denumiri.

Romeo Ioan Roșianu

**Scriitor,
Baia Mare-Maramureș**

**Redactor șef la ȘtiriMM
Redactor șef la Necenzurat MM.ro
Director ECREATOR**

Scrisoare despre pâinea de pe masa bunicii

IUBITO te-am rugat numai să-mi faci un loc călduț în liniștea ta albă și-n inima ta
plină de dor speranța mea a plecat de o viață spre tine dar zorii târzii nu au prins încă de veste
la marginea lumii pustii trupul meu sta de planton cu lupii tineri ai sângelui meu
mărșăluiește neliniștea Iubito mă trag de mânecă spaimile copilăriei
închid ochii și-n hăul crescut între vremi crește cât întunericul lumina
de atâta privire fierbe-n mine spaima de moarte și-n pasul meu rătăcit către tine crește uitarea
stă la dospit azima cerului printre norii de ploaie desculți se ascute seara Iubito
amintirea bunicii frământând pâinea e cea mai caldă trăire a mea de când în colțul ochiului a reînflorit lacrima.

(Mai știi când în parcul pustiu păsări de vorbe s-au hrănit cu tăcerile noastre?)

Așa a fost Iubito când azima bunicii și-a mamei creștea sub prosopul țesut
când aprindeam cu dragoste focul în soba cu plită
când vreascuri de viață și timp se-ascundeau în cenușa din vatră
ce gust avea Iubito pâinea aceea de țest avea coaja mai rumenă ca emoția-n priviri
așa mă doboară amintirile Iubito când mănânc de unul singur în bucătăria cu vedere la viață
adun frimiturile în palmele umede și pe pervazul înserării le dau păsărilor cerului
mierla și graurii care mi-au mâncat strugurii nu au mai venit parcă de o nouă veșnicie
mi-e dor de privirile lor calde pe geam de tăcerea noastră Iubito și de pâinea

Gustul pâinii

bunicii

mi-e dor de sora mea de frații mei și de jocuri pe care-am uitat să le mai joc.

(Mai știi că-n dimineața aceea ți-am cerut să mergi pe vârfuri să nu-mi trezești reveria la viață?)

Așa a fost Iubito am rupt din pâinea caldă și-am mestecat ce-a mai rămas din viața avută

e greu aerul fără conturul tău despicând liniștea e grea liniștea netulburată de trecerea ta

așa stau cuvintele înșirate-n poemul ce încă n-am scris

așteptând binecuvântarea ta ca sufletele îngreunate în tinda bisericii joase

așa a fost Iubito și când bunica mi-a zis că Dumnezeu se hrănește cu firimituri și că nouă ne dă toată pâinea

n-am crezut Iubito dar n-am știut niciodată ce face ea cu firimiturile noastre

nici eu nu știu ce faci tu cu clipele mele rămase Iubito acum cu trupul tău cu simțirile tale ce faci

dar știu că-n marginea cerului bunica mea coace pâinea lui Dumnezeu pentru sfinți.

Alexa Gavril Bâle

Uniunea Scriitorilor Români,
Baia Mare - Maramureș
Membru în colectivul redacțional *ECREATOR*.

Amintiri despre pâine

Mai nou mâncăm fără să prețuim mâncarea, fără să fim atenți și să ne bucurăm de gustul ei, mâncăm pentru a putea munci, pentru a putea alerga, cât mai sprinteni după vântul amăgitor al câștigului de bani. De cât mai mulți bani.

Nu mai muncim pentru „a câștiga o pâine“, fie ea mai albă, ori mai neagră, ci muncim pentru bani, pentru a câștiga cât mai mulți bani.

În contextul consumerismului pâinea a fost exilată din scopul muncii, rămânându-i doar o importanță colaterală.

Dar și pâinea ne ignoră, nu se mai bucură papilele gustative, nu mai are gust sănătos de pâine și nici mirosul care, acum câteva decenii te făcea să-ți lase gura apă.

Făcută din cât mai puțină făină, cu cât mai mulți agenți de afânare, de potențatori de gust și culoare, la cea neagră, de conservanți, aditivi, E-uri de tot felul, s-a transformat dintr-un susținător al vieții într-un potențial agent de îmbolnăvire.

Prin sate îndepărtate mai sunt femei, țărânci bătrâne care mai frământă pâine și o coc pe vatra fierbinte a cuptorului.

Nu pot să uit de gustul divin a pâinii ieșite pe porțile fabricilor de pâine ale regimului comunist.

Pâinea, care în ultimii ani se dădea pe cartelă, era foarte bună. Puțină și bună. Consistentă. Autentică.

Când veneau mașinile cu pâine, niște dube, la magazinele dintre blocuri, ori de la porțile întreprinderilor mirosul de pâine caldă rămânea în urmă, umplând străzile.

Cumpărai pâine proaspătă și până ajungeai acasă mâncai de pe jumătate, coaja, atât era de gustoasă.

Se mânca îndeobște pâinea semi. Rotundă, coaptă pe vatră, de două kilograme. Doar de sărbători, de Crăciun și de Paști se cumpăra pâine albă. Și aceasta coaptă pe vatră. Cu miezul pufos, dulce. Șase lei cincizeci pâinea semi.

Nu pot să uit gustul pâinii negre din armată. În pauza de la ora unsprăzece, pe terenul de instrucție ni se aducea suplimentul de hrană constând într-o bucată de salam sau brânză telemea și pâine neagră.

Una, demărima unei mingi de hanbal, împărțită în patru. La patru militari. Gust dumnezeiesc. Dulce și hrănitoare. Dătătoare de optimism.

Pe la sfârșitul anilor șaptezeci a fost belșug de pâine. Ogoarele româniei, bine lucrate și irigate dădeau grâu din belșug.

Sătenii cumpărau cu coșurile pâine neagră de la magazinele sătești ale

cooperativelor de consum. Îngrășau cu pâine tăurași și porci.

Elev fiind, în acei ani, la liceu, seara după ce elevii luau masa la cantină, în urma lor, se strâneau grămezi de pâine pe care le împărțeau pe jos, pe sub mese. Se băteau cu felii de pâine ca și cu bulgări de zăpada.

Risipa aceea copilărească, incoștientă aveam să o plătim câțiva ani mai târziu. În a doua parte a anilor optzeci pâinea se dădea numai pe cartelă. Și nu se găsea decât cu mare greutate.

Bunicul din partea mamei mi-a povestit că în război a văzut un convoi de prizonieri flămânzi, chipurile lor supte, cenușii nu exprimau nimic afară de foame, o foame profundă ce le rodea până și sufletele.

La o haltă soldații, din solidaritate le-au aruncat bucăți de pâine. Pâinea neagră, soldățească de război.

Bieții prizonieri se năpusteau asupra pâinii ce cădea, ici și colo, în bucăți de mărimea unui pumn. Fiecare bucată era prinsă de mai multe mâini și sfărâmată. “Pâne, pâne, ne dă pâne.....”, gemeau prizonierii cărora vederea pâinii le dăduse puteri nebănite.

Pâinea nu ajungea nici într-o mână, se fărâma în bucăți mici ce cădeau amestecându-se cu praful drumului.

Dacă vreun amărât reușea să apuce singur o bucată cei din jur săreau pe el și-i răsuceau mâna. Pâinea din pumn se fărâma, fărâme ce nu hrăneau decât colbul drumului.

Astfel că la plecarea prizonierii au fost tot atât de flămânzi ca la sosire. Foamea îi transformase-n sălbăticiuni fără rațiune. Un convoi cenușiu istovit, amăgit se urni către nicăieri ca o apă turbure, cleioasă.

Cu gustul adevărat al pâinii n-au întâlnit cu totul întâmplător într-o seară de la mijlocul lui octombrie.

Doamne ce binecuvântare poate fi pâinea ieșită din mâinile unei țărânci pricepute și coaptă-n cuptor, pe vatra fierbinte.

Seară, ziua se lăsa, încet cucerită de întunericul nopții. Eram într-un sat, Negreia, de la poale de munte. Flămând, toată ziua nu mâncasem nimic, afară de struguri și pere.

Dintr-o poartă albastră o femeie îmi face semn să opresc. Mă întrebă ceve despre o vacă. După ce o lămuresc dau să pornesc mașina, dar îmi face semn să mai aștept puțin.

Mi-a adus o pomană proaspătă și mi-a întins-o. Am luat-o și am rupt-o în două, aburul cald mi-a gădilat nările. Jumătate i-am dat-o înapoi: “ nu ajunge atât, nu are rost să o uit prin mașină să se uște,..”

Pomana este o pâine de marimea a doi pumnii zdraveni de barbat, făcută din aluat înpletit și coaptă pe vatra fierbinte a cuptorului. Se face cu ocazia sărbătorilor mari : Crăciun și Paște, precum și la înmormântari unde se dă de sufletul mortului.

Are un gust deosebit, dulce, matern și este foarte sățioasă.

Pe drum, mâncam pomană, după multă vreme, era ceva timp de când nu mă întâlnisem cu gustul adevărat de pâine, și mi-am amintit cele de mai sus.

Binecuvântat este gustul pâinii adevărate.

Valentin Busuioc

Uniunea Scriitorilor Români

Consilier la Administrația Prezidențială

Facultatea de Jurnalism și Științele Comunicării la

Universitatea din București.

O taină

la cea dintâi înmormântare
am plâns și pentru prima oară
deoarece atunci când am întrebat
unde pleacă bădia
toți mi-au arătat cu privirea spre cer
iar eu credeam că-s mințit
văzând asta
mama a luat din colivă un bob de
grâu
iar când mi l-a pus în palmă
am strâns pumnul fără să vreau
și minte mi-am adus aminte
cum toamna le îngropam
și grâului nu-i făcea rău pământul
ba mai strașnic îl înălța
pe urmă era din nou acoperit
de data asta cu un strat de zăpadă
precum pânza sicriului
iar vara când stăteam pe spate în lan
grâul mi se părea înalt înalt
întrucât printre spicele sale
norii albi abia mai treceau
și atuncea doar scămoșați
însă numai când a plecat și tata
am înțeles această taină
dar atunci nu am mai plâns
de vreme ce nici câinele
cel care l-a iubit cel mai mult
nu a făcut-o
mai mult
noaptea
taman când ni se arăta în vis
că tatei i se cerceta sufletul

pentru prima oară
câinele a rupt lanțul
a ieșit din ogradă
și până în zori i-a vegheat mormântul
urlând
însă dimineața
auzindu-mă cum îl strigam disperat
prin grădină
s-a întors acasă alergând fericit
de a stârnit tot colbul pe uliță
a sărit poarta
m-a trântit în iarbă și m-a lins pe față
că nicio lacrimă nu mi-a lăsat
dar nici eu lui
iar după felul în care m-a privit
atunci
mi-am dat seama că și el a înțeles
fiindcă ochii noștri erau la fel de
umezi
de triști
căci în ei noi îl vedeam pe tata
cum se îndepărta tot mai mult
până ce în valea plângerii
a început să coboare
încetișor încetișor
aidoma lacrimilor noastre
în coala asta de scris.

Acasă

pe când eram de-o șchioapă
dimineața priveam fascinat
cum mama își aranja părul castaniu
cu un pieptene de aceeași culoare
buna
cu unul de os

Gustul pâinii

iar bunicul
cu degetele răsfirate
într-o toamnă
în prima și ultima mea zi de grădiniță
doamna educatoare
deghizată în lupul din scufița roșie
m-a întrebat ce vreau să mă fac
atunci când voi fi mare
un fir de păr alb
i-am răspuns
unul micuț
iar în crăpăturile mâinii bunicului
aș putea sta ascuns toată ziua
numai așa voi simți
grâul când e aruncat sub brazdă
lutul când e frământat
aburul laptelui proaspăt muls
durerile de spate ale bunicii
ori lacrimile mamei
atunci când și ea îi plânge la piept
iar seara
în timpul rugăciunii
pe sfoara mățăniilor aș trece neștiut
și printre celelalte fire m-aș pierde
spre a mă simți mereu
ca acasă.

O aripă de cocor

o aripă de cocor m-am visat,
aripa stângă mai exact
venise iarna deja
iar eu nu mă mai lăsam dusă
închisă la culoare eram
și chiar dacă surata mea albă se
camufla mai ușor
mie măcar îmi era cald
căci soarele mă alinta
din zori până-n seară
și așa a fost până când de undeva de
departe
primul cârd a plecat către noi
atunci
dimpreună cu penele și sângele meu
închegat
alicele
multe și căldicele
au fost lăsate să cadă
iar zăpezii în care s-au stins
atâta i-a mai trebuit
de vreme ce la umbra cocorului alb
ea de zile întregi se ruga
pentru o moarte ușoară.

Pr. Romulus FRÎNCU

Face parte din colectivul redacțional a ziarului
Caras-Severinul în șapte zile - colaborator.

Hristos, Pâinea cea vie

Minunea înmulțirii pâinilor se repetă la fiecare sfântă

Liturghie, Hristos fiind cu noi oferindu-ne din pâinea bucuriei.¹

Cele cinci pâini cu care Hristos a hrănit mulțimile de oameni au devenit simbolul pâinilor (prescurilor) aduse la biserică pentru Proscomidie, adică pentru pregătirea Sfintei Liturghii, dar și simbol al celor cinci pâini pe care preotul le binecuvăntează împreună cu grâul, untdelemnul și vinul la slujba numită „Litie”, care se săvârșește în cadrul Vecerniei Mari, pentru a cere lui Dumnezeu să înmulțească roadele pământului.

Prescurile pe care le aducem ca dar la biserică devin bucurie pentru toți oamenii care se hrănesc din darurile lui Dumnezeu. Rostul acestui mic dar de recunoștință sau mulțumire adus la biserică este să ne învețe cât de mult valorează darul vieții și mulțimea darurilor pe care Dumnezeu ni le dăruiește când recolta este bogată, când roadele pământului devin îmbelșugate. În acest sens, trebuie să-i aducem lui Dumnezeu daruri din darurile Sale, însă cultivate de noi, să-i mulțumim pentru ele și să cerem să le înmulțească.² Astfel, Sfânta Liturghie nu începe cu prescurile, ci încă de la arat și semănat, semănând grâul cel mai frumos.³

Darul adus de oameni la biserică primește binecuvântarea lui Dumnezeu și devine binecuvântare nu doar pentru cei ce aduc darurile, ci și pentru toți cei care cer de la Hristos ajutorul Lui.

Există, desigur, și un înțeles duhovnicesc mai tainic, și anume înmulțirea pâinilor de către Mântuitorul Iisus Hristos ne trimite la Taina Sfintei Euharistii. În Liturghia ortodoxă, la puțin timp după sfințirea Darurilor euharistice (a pâinii și vinului), preotul ridică Agnețul (trupul Mântuitorului) și zice: „Se frânge și Se împarte (dăruiește) Mielul lui Dumnezeu, Cel ce Se frânge și nu Se desparte (divide), Cel ce Se mănâncă pururea și niciodată nu Se sfârșește, ci pe cei ce se împărtășesc îi sfințește” (Liturghia Sfântului Ioan Gura de Aur). Deși ne împărtășim doar cu o părticică din Trupul lui Hristos, primim totuși pe Hristos întreg. Cu alte cuvinte, Hristos nu Se divide ca Persoană când Se dăruiește mulțimii credincioșilor. În fiecare părticică din Sfântul Său Trup este prezent, prin harul Duhului Sfânt, Hristos întreg. Acest adevăr îl arată chiar Sfânta Evanghelie după Ioan, când Hristos Domnul spune: „Cel ce mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne întru Mine și Eu întru el.” (Ioan 6, 56).

În timpul Sfintei Liturghii ortodoxe, după sfințirea Darurilor, ceea ce a rămas din prescurile aduse de credincioși pentru pregătirea Sfintei Euharistii se binecuvăntează și apoi se împarte tuturor, atât celor ce s-au împărtășit cu Trupul și Sângele Domnului, cât și celorlalți ortodocși participanți la Sfânta Liturghie dacă au postit înainte de Liturghie. Și pâinea aceasta binecuvântată, numită „anaforă”, ne aduce aminte de minunea înmulțirii celor cinci pâini și doi pești pe care Mântuitorul a săvârșit-o potrivit Evangheliei, pentru a ne îndemna să fim darnici și să cultivăm comuniunea și ospitalitatea, ca răspuns al nostru la iubirea milostivă a lui Dumnezeu.

Așa a făcut Iisus atunci când a binecuvântat cele cinci pâini și cei doi pești, și îndată acest dar mic s-a înmulțit în mod minunat, încât din el s-au hrănit mii de oameni. Prin aceasta vedem că fiecare dar pe care îl aducem la biserică, oricât de mic sau de puțin ar fi el, când se binecuvăntează de către Hristos devine o bucurie pentru mulți oameni.

Această minune conține în ea și un aspect deosebit de semnificativ pentru viața

noastră, și anume cum trebuie să folosim darurile binecuvântate de Dumnezeu. După ce s-au săturat mulțimile, rămășițele de hrană, adică firimiturile, au fost adunate în 12 coșuri. Pâinea care prisoese nu trebuie aruncată sau împrăștiată și neglijată, ci trebuie adunată, păstrată și folosită în mod deplin sau chibzuit, fără risipă. Astfel, Evanghelia ne învață să fim economi și cuvințioși, să prețuim darurile lui Dumnezeu chiar și atunci când avem belșug.⁴ Lui Dumnezeu, care ne dă toate din preaplinul dragostei Sale, nu-I place să fim risipitori cu cele sfinte. De aici și atenția sporită care se cere slujitorilor dar și credincioșilor în relație cu cele sfinte.⁵

Înmulțirea pâinilor simbolizează fără îndoială binefacerile pe care Hristos-Dumnezeu le răspândește continuu asupra lumii prin Sfânta Sa Biserică. Hristos ne spune: „Eu sunt pâinea vieții.” „Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare. Eu sunt pâinea cea vie, Care S-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu.” (Ioan 6, 48-56).

Cele cinci pâini, simbolul celor cinci prescuri, și cei doi pești, simbolul vieții, apei și vinului, necesare Sfintei Euharistii, hrănesc și saturează spiritual omenirea de două mii de ani și o vor hrăni și sătura până-n veacul vecilor.

BIBLIOGRAFIE:

Pr. Vasile Beni, *MEDITAȚIE LA DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII*, <http://www.rasunetul.ro/meditatie-la-duminica-8-dupa-rusalii-2015-inmultirea-painilor-mt1414-22>

Rânduielei canonice privind Sfânta Liturghie, Canonul 32 Trulan <https://teologiesibiu.files.wordpress.com/2010/01/completare-drept.pdf>

† PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, „Înmulțirea pâinilor și a peștilor” - Evanghelia Duminicii a VIII-a după Rusalii (Matei 14, 14-22), <http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/duminica-8-dupa-rusalii/inmultirea-painilor-a-pestilor-145958.html>

Preasfințitul Calinic Botoșaneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, „Izvorul de viață veșnică”, Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor)

Note:

¹Pr. Vasile Beni, *MEDITAȚIE LA DUMINICA A 8-A DUPĂ RUSALII*, <http://www.rasunetul.ro/meditatie-la-duminica-8-dupa-rusalii-2015-inmultirea-painilor-mt1414-22>

²† PF Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, „Înmulțirea pâinilor și a peștilor” - Evanghelia Duminicii a VIII-a după Rusalii (Matei 14, 14-22), <http://www.crestinortodox.ro/sarbatori/duminica-8-dupa-rusalii/inmultirea-painilor-a-pestilor-145958.html>

³Rânduielei canonice privind Sfânta Liturghie, Canonul 32 Trulan <https://teologiesibiu.files.wordpress.com/2010/01/completare-drept.pdf>

⁴Ibidem, † PF Daniel

⁵Preasfințitul Calinic Botoșaneanul, Episcop-Vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, „Izvorul de viață veșnică”, Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor)

Gabriela Dagmar Preda

Scriitoare,

Studentă la Facultatea de Electrotehnică și

Telecomunicații, Timișoara

Redactorul revistei Trendmagazin.ro

Poveștile Anei

Două pâini și un covrig, vă rog

M-am angajat recent la o brutărie. Mă numesc Anna și am 20 de ani. Brutăria este un loc foarte plăcut. Trebuie să împart zâmbete și am înțeles că pâinea ce o vând este cea mai bună din oraș. Brutăria este situată pe strada principală, un loc foarte bun pentru a face profit, însă nu asta m-a atras la acest loc. Mi-a plăcut amabilitatea cu care am fost primită de fiecare dată când am cumpărat pâine și faptul că produsele de aici sunt proaspăt scoase de la cuptor.

Când a trebuit să îmi caut un loc de muncă, tot ce am reușit să gășesc a fost brutăria, iar eu cred că Dumnezeu m-a adus aici cu un motiv. Mie îmi plac poveștile de viață. Nu mă refer la bârfă, ci la poveștile acelea cu final fericit. De când lucrez aici, clienții deja mă cunosc și știu la ce să se aștepte. De multe ori mai intrau oameni îmbufnați, însă ieșeau din magazin fericiți.

Și cum brutăria are clienți fideli din orașului, fiecare om care intră schimbă o vorbă două cu mine și astfel aflu tot felul de povești. Uneori, se mai întâmplă să se și îndrăgostească de mine unii bărbați, dar am să povestesc în cele ce urmează câteva din aceste povești.

Colegii mei de muncă sunt foarte prietenoși și m-au ajutat cu acomodarea. Mi-au spus la un moment dat că de când am apărut eu în brutărie, zilele au devenit mai senine și oamenii vin mai des. Prima poveste pe care o voi spune este a unui tânăr care vine zilnic și cumpără zilnic două pâini. Nu mi s-a părut ciudat decât atunci când am auzit zvonuri despre el.

Prima dată când a intrat, m-am prezentat:

– Bună, mă numesc Anna. Ce dorești?

Băiatul s-a prezentat sub numele de Cristi și s-a uitat în jur. Părea a avea cincisprezece ani și față de majoritatea băieților de vârsta lui, el arăta diferit. Nu avea freză cool, sau haine la modă. A cerut un covrig și două pâini. Părea confuz și după ce am pus banii în casa de marcat, l-am întrebat:

– Ești din oraș?

El a răspuns că nu și după ce m-a salutat, a plecat. Nu am văzut nimic anormal și am trecut peste acest lucru. În brutărie vin tot felul de oameni și nu pot să îi rețin pe toți, însă le zâmbesc tuturor și îi tratez cu respect.

Următoarele zile, puștiul a revenit în fiecare zi la aceeași oră și mereu lua exact aceleași produse: un covrig și două pâini. M-am bucurat că avem cu un client fidel în plus și i-am povestit colegei de muncă acest lucru. Ei i s-a părut bizar. Mi-a spus că nici un client fidel nu vine așa de des la magazin.

– Poate s-a îndrăgostit de tine, a râs colega mea.

– Nici vorbă. Sunt prea mare pentru el.

Nu am luat-o în seamă și mi-am văzut de lucru. În fiecare zi, la aceeași oră, băiatul venea la brutărie și cumpăra un covrig și două pâini. Acest obicei regulat m-a făcut curioasă și am decis să conversez mai mult cu el când vine la brutărie. Însă tot ce am scos de la el a fost despre școală și profesori pe care i-am avut și eu.

Fiind o fire curioasă, nu m-am dat bătută și am încercat să mă împrietenesc cu el în scurtele conversații, însă nu am aflat nimic. Într-o zi, a venit cu o femeie la brutărie. El s-a uitat la mine speriat și m-am purtat ca și cum nu l-aș cunoaște. M-am prezentat, ca de fiecare dată, și i-am întrebat:

– Ce doriți?

Femeia s-a uitat suspicios la produse. Am studiat-o pentru câteva clipe. Era elegantă și frumoasă. Ceea ce m-a deranjat a fost faptul că se uita la produsele noastre ca și cum ar fi proaste, deși tot orașul știe că pâinea noastră este cea mai bună. După ce a studiat brutăria, ne-a salutat politicos și a plecat. De atunci, băiatul nu a mai apărut pentru mult timp la brutărie. Având mulți clienți, nu i s-a simțit absența zilnică, dar tare aș fi vrut să știu ce s-a întâmplat.

M-am axat pe ceilalți clienți și am reușit să uit de băiatul care cumpăra un covrig și două pâini, până când a apărut din nou. A intrat în brutărie și mi-a spus:

– Bună, pot să vorbesc ceva cu tine?

– Desigur, i-am spus.

Neavând nici un client în acel moment, în afară de el, am decis să îl ascult. A început să îmi povestească despre o femeie care stă cu fetița ei de 5 ani în spatele blocului de vis-a-vis. Mi-a spus că nu au bani și locuiesc într-o cocioabă sărăcăcioasă.

– Stau să cerșească în fiecare zi. Nu prea vezi oameni de acest gen care să fie sinceri și i-am urmărit. Am văzut că în cocioaba aia mai stau încă cinci copii. Mi s-a frânt inima să îi văd în așa mare suferință. Nu vreau să mă laud, dar cred că ai observat că am o familie bogată. Mătușa mea este afaceristă și are grijă de mine. Sunt la liceul din oraș și banii ce îi primesc ca și alocație îi dau în mare parte acelei femei odată cu pâinea ce o cumpăr de aici. Covrigul îl dau fetiței ei și ea se bucură de fiecare dată. Urmărindu-i am văzut că dânsa cumpără alte alimente cu banii aceia și o mare parte îi strânge într-un saculeț improvizat.

– Deci de aia veneai zilnic la brutărie... Îmi pare rău pentru săraca familie. Asta vroiai să îmi spui?

– Nu doar atât. Am o rugămintă. Am văzut că ești de treabă și sper că vei accepta să le duci tu cele două pâini și covrigul dacă îți las banii aici. Mătușa mea m-a prins odată și nu pot să risc să vin. Noi ne coacem singuri pâinea și ea verifică cantitatea de fiecare dată.

L-am privit uimită și totuși am acceptat. Mi-a lăsat bani cât pentru a oferi acelei familii pâine și covrigi o lună întreagă. S-a uitat în spate să nu îl vadă cineva și a plecat. M-am uitat la banii din mână și m-am gândit la acea familie și la spusele băiatului. Oare cât de adevărat poate fi ceea ce mi-a spus el? Un om cu dorința de bani ar fi putut minți și lua banii pe nimic. Eu mi-am propus să testez teoria lui și am verificat. După plecarea lui l-am lăsat pe colegul meu să

îmi țină locul pentru câteva minute și, luând două pâini și un covrig, am plecat la blocul respectiv.

Acolo, într-un colț murdar, am văzut o femeie cu o fetiță în brațe. Aceasta, imediat ce mi-a văzut umbra, s-a ridicat și a zâmbit, dar s-a întristat când m-a văzut pe mine. Până să ajung în dreptul lor am început să îmi creez tot felul de imagini nebunești. Dacă mă jefuiește? Dacă aruncă pâinea și cere bani în schimb. Femeia s-a uitat la punga mea și a devenit mai confuză decât înainte.

Ajungând în dreptul lor, le-am oferit plasa și am plecat. Am văzut cu coada ochiului fericirea copilei și a femeii. Când am ajuns la colțul blocului am aruncat o privire înapoi și am văzut că acea mamă și-a luat copilul de mână și au plecat. Fetița aceea mergea în salturi de fericire și mușca din covrig.

Ajunsă înapoi la brutărie, am fost luată la întrebări. Însă le-am cerut să înțeleagă faptul că fiecare are secretele lui și colegul meu s-a întors la treabă. Am tastat codul la casa de marcat și am pus banii pentru acele produse. Următoarele zile m-am simțit ciudat să fac acel gest, dar nu erau banii mei și nu aveam nici o problemă. Cu timpul, a devenit un obicei vizita la acea familie și colegii au început să mă privească suspicios.

Totul s-a oprit la un moment dat. Tocmai ieșisem cu plasa după mine și când am ajuns la acel bloc, femeia nu mai era acolo. Nici băiatul nu a mai apărut și singurul semn de la el a fost un bilet ce mi l-a lăsat când m-am întors cu plasa înapoi la brutărie. L-am citit:

Bună,

Îți multumesc! M-ai ajutat să ofer de mâncare acelei familii. Probabil că ai observat dispariția lor. De aceea ți-am lăsat acest bilet. Au plecat la noua lor casă. Cu banii ce îi ofeream eu au reușit să își plătească un avans pentru 6 luni chirie pentru un apartament, au reușit să își cumpere haine decente și mama lor, în urma unui interviu, a fost angajată pe un post bine plătit.

Îți multumesc pentru tot!

Am citit din nou biletul și am zâmbit. Deci povestea băiatului chiar a fost reală și eu, Anna, am reușit să fac cu adevărat o faptă bună. M-am simțit fericită știind că am adus zâmbete sincere unei familii întregi. Am decis ca din acea zi să încerc să ajut cât mai mulți oameni.

Dar, după acea poveste, totul a revenit la normal. Am căutat diferite ocazii de a oferi ajutor, dar nu am prea reușit. La un moment dat găsisem un bătrânel care cerșea și am vrut să îi ofer ceva de mâncare, dar m-am răzgândit când am văzut că după ce a primit 5 lei de la o fată, și-a scos o țigară și a aprins-o.

După un timp, după ce am revenit la rutina mea zilnică, m-am gândit la cea familie. Într-una din zile, a venit la brutărie o femeie ce îmi părea cunoscută. M-am concentrat din răspuțeri să vad cine este, dar nu reușeam să îmi dau seama decât când a vorbit ea:

– Mulțumesc!

Am rămas șocată. Era acea femeie care în urmă cu o lună cerșea pe stradă, acea femeie pe care eu am ajutat-o. Mi-a cerut două pâini și un covrig. I le-am oferit și ea mi-a întins banii. Știindu-i situația am vrut să o refuz, dar ea a spus:

– Sunt din primul meu salariu. Vreau ca primele lucruri pe care le cumpăr cu primul meu salariu să fie aceste două pâini și un covrig pentru fetița mea care împlinește astăzi 6 ani.

A luat plasa, m-a salutat și a plecat zâmbitoare urmată de o fetiță adorabilă. Acea experiență a fost pentru mine unică și frumoasă. Vizitele femeii la brutărie au fost regulate și am mai câștigat un client fidel al brutăriei.

Brutăria dragostei

Viața mea la brutărie este interesantă nu doar pentru oamenii zâmbitori care sunt acolo și îmi fac viața frumoasă, ci și pentru relațiile ce se înfiripă între unii clienți: prietenie sau dragoste. Nu aș fi crezut că voi privi o poveste de dragoste din spatele teighelei, dar am fost și mesagerul a doi îndrăgostiți.

Povestea acestor tineri este una frumoasă, care mi-a arătat că nu întotdeauna poveștile se termină cum am vrea noi. Este o poveste cu învățură și de aceea o voi povesti chiar acum.

Printre acei clienți fideli sunt tot felul de oameni, dar un lucru ce îl au în comun este că vin zâmbitori și pleacă mulțumiți din brutărie. Am decis acum mult timp să le ofer zâmbete și celor mai răutăcioase persoane care vin la mine pentru a cumpăra pâine proaspătă și caldă. Într-una din zile, un locatar nou al orașului mi-a vizitat brutăria. Acest lucru a fost un motiv de fericire pentru că am câștigat încă un client fidel.

– Bună ziua! l-am salutat eu zâmbitoare.

El s-a uitat la mine și mi-a zâmbit. Mi-a spus că este nou în oraș și a auzit că brutăria la care lucrez este cea mai bună din zonă. Venise să o testeze și rezultatul a fost unul bun căci după ce a cumpărat pâinea caldă, a ieșit zâmbind și mulțumit.

Vizitându-ne regulat, a venit la un moment dat în același timp cu altă clientă de-a noastră. Femeia l-a găsit atractiv, căci în timp ce aștepta lângă el, l-a privit și a fost mulțumită de ce a văzut. Nu am aflat mai multe despre ea decât după ziua aceea. A făcut cunoștință cu bărbatul și a flirtat cu el subtil. Acesta nu a observat flirtul decât după ce aceasta i-a lăsat o carte de vizită și i-a spus:

– Sună-mă!

Dacă a sunat-o sau nu, nu am aflat prea curând, dar știu că femeia a început să vină în același timp cu el. Diferența a fost că întâlnirile lor nu păreau întâmplătoare și bărbatul îi întorcea flirtul și îi zâmbea. Eu eram singura care vedea relația dintre ei pentru că le citeam pe chip atracția unul pentru celălalt și le vedeam mai bine gesturile. La un moment dat, dându-și seama că văd totul, femeia mi-a făcut semn să nu spun la nimeni și așa am și făcut. Nu era treaba mea ce se întâmpla între ei doi și am ignorat. Nu a fost nimic în neregulă ceea ce se petrecea. Cel puțin așa am crezut eu până când ceva ciudat s-a întâmplat.

Vizitele lor au încetat. Până atunci speram că brutăria să fie locul care îi aduce pe doi oameni să fie împreună. Am vrut să cred că erau sortiți să fie împreună, dar faptul că vizitele lor au încetat o perioadă m-a făcut puțin tristă. Asta nu m-a oprit din a zâmbi clienților. Îi tratam pe toți la fel și știam că fiecare are o poveste interesantă. Brutăria fiind foarte cunoscută, nu s-a simțit pierderea a doi clienți fideli. Oamenii vin și pleacă, de aceea i-am uitat repede pe cei doi îndrăgostiți crezând că probabil s-au cuplat deja.

Aveam dreptate, dar nu în totalitate. La un moment dat, când am rămas fără pâine, am plecat în spate la brutari pentru a mai lua câteva. Unul din ei, care era de vârsta mea, m-a întrebat:

– Au mai venit cei doi îndrăgostiți?

– Nu, din păcate. Dar asta e.

Apoi s-a întors la muncă. M-am întors și eu la tejea și am văzut-o pe acea femeie uitându-se speriată la mine. Avea în mână un bilețel ascuns de bani. Am întrebat-o ce dorește și i-am dat o pâine caldă și proaspătă, iar ea mi-a dat banii și acel bilețel.

– Te rog să îi dai acelui bărbat acest bilețel. Te rog eu mult!

– Dacă dânsul vine la brutăria noastră, o sa primească mesajul dumneavoastră.

– Mulțumesc!

A plecat calmă din brutărie. Am fost curioasă ce se întâmplă și ce scrie în bilet, dar m-am abținut. Nu îl mai văzusem pe bărbat de multă vreme în brutărie, dar am păstrat biletul. A fost neașteptat faptul că el a revenit. M-a întrebat dacă am vreun semn de la acea femeie. I-am arătat mesajul și după ce l-a citit a oftat. Mi-a cerut un pix, a scris ceva pe hârtie și mi-a spus să i-o înapoiez femeii.

Din acel moment am devenit mesagerul lor. Își lăsau bilețelele unul altuia prin mine. Am fost de multe ori tentată să le citesc, dar le-am respectat intimitatea. Colegul meu de muncă a devenit curios și a și citit unul dintre ele. Mi-a spus că și-au dat întâlnire la un motel din apropiere. L-am muștrat pentru că le-a încălcat intimitatea, dar el nu s-a simțit vinovat. De atunci nu l-am mai lăsat să pună mâna pe vreun bilet.

Într-una din dimineți am vorbit cu el pe tema aceasta.

– Chiar nu ești curioasă ce se întâmplă? Viața aici este așa de monotona. Tu aflii atât de multe lucruri interesante! Vreau și eu!

– Este intimitatea lor! Nu ne băgăm. Bine?

S-a bosumflat și s-a întors la muncă. Curiozitatea lui m-a corupt, căci și eu vroiam să aflu mai multe. Am putut observa cursul relației lor de câte ori veneau. La început erau entuziasmați, după aceea au devenit puțin iritați de primirea unui nou mesaj. Colegul meu a reușit să prindă alt bilețel într-un moment de neatenție pe care l-am avut și l-a citit. Am vrut să îl mustrez din nou, dar arăta ca un copil care a primit ceea ce și-a dorit.

– Nu vrei să știi! mi-a spus.

– Ți-am tot spus să nu mai citești mesajele lor.

A râs și mi-a spus amuzat:

– El îi cere să se despartă de soț.

– Ce este așa amuzant? Este trist ce se întâmplă.

– Este ca o telenovelă și apoi a început cu o voce de prezentator: se iubesc dar nu pot fi împreună. Ce vor face?

I-am luat bilețelul din mână și l-am privit nervoasă. Era dimineață. De aceea, la brutărie nu erau clienți. M-am gândit la situația lor, la actul imoral pe care îl comiteau cei doi. Mi-am spus: *Cine sunt eu să îi judec?* și am căutat ceva bun în ceea ce făceau. Vroiam să cred că au motive întemeiate, că ceea ce fac ei nu le va înrăutăți viața. *Mai bine nu mă mai gândesc și îi dau biletul pur și simplu.* Dar cu cât mă gândeam mai mult la misiunea mea, cu atât vroiam să mă opresc din a fi părtașă la ceea ce interzis. Mă simțeam ca și cum ajutam la

plănuirea unei crime.

Mi-am luat gândul și mi-am văzut de treabă. Am decis în acel moment că nu voi mai fi mesagerul lor. Am așteptat momentul în care nu voi mai fi părtașă la ceva ce eu consider imoral. Și momentul acela a venit singur, fără ca eu să mai fac altceva. Femeia a intrat ca de obicei în brutărie. De data aceasta părea mai sigură, mai serioasă și avea un bilet în mână. I-am dat bilețelul de la acel bărbat. Când l-a citit, a devenit puțin tristă. A zâmbit și și-a spus:

– Atât de bine mă cunoști...

Din privirea ei am înțeles că refuza oferta celui care, după presupunerea mea și a colegului meu, îi era amant. Mi-a dat bilețul și când am vrut să spun ceva, mi-a vorbit ea prima:

– Îți mulțumesc pentru ajutor! Dacă nu treceam prin asta, nu mi-aș fi dat seama cât de mult țin la soțul meu. Și îți mulțumesc și pentru tăcere. Acesta este ultimul bilet care trebuie să îl dai.

Fără să cumpere ceva din brutărie, a plecat lăsându-mă cu un ultim bilet. Din cele spuse de ea, am presupus că este un bilet de despărțire. M-am gândit că acest bilet îi va aduce suferință bărbatului, dar el trebuia să știe că s-a terminat totul între ei.

Colegul meu a vrut să știe ce scrie, dar de data aceasta bilețul era într-un plic sigilat. Eu deja bănuiam ce scrie, așa că nu am fost curioasă. Richie, colegul meu, a vrut să îmi ia din mână obiectul, dar l-am ținut bine în buzunar, ca și cum era un mister ce doar eu îl știam. Zilele au trecut și bărbatul nu mai apărea. Vroiam să se termine povestea aceasta și să scap de bilețul acela care devenise o povară.

– Nu mai vine! Hai să îl citim! mi-a spus Richie.

– Nu mai fii copil. O să vină el.

A insistat să vadă plicul.

– Nu îl deschizi!

A promis și i-am dat plicul. El l-a pus la lumină și a reușit să prindă puțin din text. Nu mi-a spus mot-a-mot ce scrie, doar mi-a făcut un rezumat din ceea ce a înțeles. Mesajul era de despărțire. Femeia își cerea scuze pentru că i-a dat speranțe. I-a spus că și-a dat seama cât de mult îl iubește pe soțul ei și i-a mulțumit bărbatului pentru că i-a arătat adevărul.

După cum îi spusese lui Richie, bărbatul a revenit și după ce i-am dat bilețul, l-a citit și s-a întristat. Mi-a părut rău pentru el, dar mi-am dat seama că aceasta era pedeapsa lui. Așa cum am presupus eu, o faptă imorală le-a adus suferință. Am devenit atât de înfocată de această poveste încât aș fi vrut să îi spun câteva lucruri, dar m-am abținut. *Nu este treaba mea să mă bag.* Ca și femeia, bărbatul a plecat fără să cumpere nimic. A fost singura dată când cineva a plecat din brutărie fără un zâmbet, fără un dram de fericire.

Știam că greșeala nu era chiar la el, nici la ea. Pur și simplu, așa a fost să fie. Am încheiat povestea în acea zi. De atunci nici unul nu a mai apărut la brutăria mea. Ceea ce am știut sigur era că privirea lui asupra ei de câte ori o vedea, stând lângă ea în brutărie, nu era deloc fals. Acel zâmbet a fost sincer și totuși plin de iubire, a fost cel mai frumos și cel mai sincer zâmbet pe care l-am văzut în brutărie.

Adrian Popescu

Capitolul I

Spicul armoniei

- Bună dimineața!

- Ați mâncat?

Bucuroși copiii se ridicară toți în picioare în sala de mese și au strigat într-un glas:

- A fost bun și sățios.

Bătrânul se adresa celor prezenți.

- Și să nu uitați să faceți tot binele posibil așa cum grâul singur ne învață.

Cei mici aplaudau, cei mari făceau curat pregătindu-se pentru o nouă zi în colonia Miranda. Însă în liniștea scaunelor și a meselor curate o voce gingașă străbate din spatele sălii.

- Bătrâne ne mai spui povestea cu maldorienii?

Bătrânul zâmbi, se uită cu ochii spre cei ce intraseră, un grup de patru adulți ce urmau să preia grupul tinerilor spre a le da sarcina zilnică.

Cel mai plin de sine:

- Bătrâne, iar ai auditoriu!

- Mi-au cerut încă o poveste.

- Atunci ne-ai scutit de munca noastră.

- O să trimit supraveghetorii.

- Doisprezece.

S-au retras împăcați că toți copiii coloniei sunt pe mâini bune.

Bătrânul și copiii au ieșit afară.

- Cum, bunicule, ne spui o altă poveste?

S-au strâns cu toții și au însoțit pe bătrân afară.

Copiii l-au învăluit. În timp ce păseau agale bătrânul le-a atras atenția să privească mai întâi la simbolurile de pe ziduri spunând:

- Să nu uitați, voi sunteți urmașii celor ce au plecat de pe pământ, a patra planeta din sistemul acela solar.

- Bătrâne, ești ultimul care ai văzut pământul?

- Nu pot spune că sunt ultimul și nici că ceea ce am văzut la vârsta aceea am și reținut, decât o parte, din cele văzute de mine. Nu pot reprezenta totul. Ca și voi, abia dacă mă vedeam ținându-mă de piciorul mesei.

Copiii au izbucnit în râs.

- Ultimul lucru impresionant de care îmi aduc aminte cu drag a fost lanul de grâu din care bunica mea mi-a pus în mână un săculeț de boabe ca să avem ce planta, ce crește și ce mânca acolo unde vom ajunge.

Glasuri zglobii strigară în cor:

- E vorba de grâu, de boabele de grâu. Așa-i bătrâne?

- Așa-i.

Trecură de colțul clădirii spre aleea centrală.

...

- Măi, Darine, așa aș coborî din postul de observație sa-l ascult pe cel

bătrân.

- Chiar vrei să te duci?

- E cel mai vechi din colonie care este în viață. Ai ce asculta. El a văzut planeta mamă.

- Aha.

- Parcă anticii o numeau Gheea.

- De fapt nici nu știm dacă colțul acela de univers mai este viu.

Multe s-au întâmplat de atunci.

- Hai, amândoi!

- Și cine o să păzească?

- Îl punem pe Robo.

- Ok, dar să-l anunțăm pe șefu.

Nici nu mihi astrul ceresc că lumina celor două luni amplifică nuanța albastă a luminii.

....

- Până la ora 12 aveți liber, se auzi în dispozitivele auditive.

- Mulțumim domnule, spuseră cei doi veghetori și se apropiară în grabă de grupul copiilor ce-l însoțeau pe bătrân.

Pășind agale, dar atrăgând mereu atenția cu vorba sa domoală, apăsată, explicită și caldă își atrase auditoriul până dincolo de zidurile cetății coloniei către ogorul plin de plante, aproape de cărarea îngustă de unde se întindeau lanurile de grâu.

- Bătrâne, dar cum a fost cu războiul cu moribii?

- He, he, măi Șer, tot așa curios ai rămas! Șer și tu Darine, nu mai faceți parte din cei care încep ticluirea timpurilor și vremurilor, sunteți veghetori. Primit-ați aprobare?

- Primit-am.

Bătrânul și-a continuat povestea adusă de pe planeta mamă. Le vorbea despre armonia ce o simțea atunci când vântul mângâia spicele de grâu, câtă lumină se revărsa și urca spre soare dând mâna cu o altă lumină, cu cea diurnă.

...

În jurul bătrânului s-au adunat cu toții în cerc. De pe butuc, bătrânul:

- Pauză!

...

- Vedeți voi, mult timp s-a crezut că numai oamenii sunt în univers. Cu toate acestea existau opinii potrivit cărora n-am fi fost singurii. În fapt, primele colonii au demonstrat că unele planete chiar au fost locuite cândva. Ce se întâmplase cu locuitorii aceia nu se cunoștea, până când am întâlnit o nouă rasă. I-am spus rasă, pentru că era total diferită de noi ca și structură organică și mod de gândire. O singură latură o aveam însă comună, cea de războinici și a onoarei.

- Bătrâne, dar ne povestești cum ai luat prima dată contact cu acea rasă?

- Încă eram tinerel și ieșisem să privesc lanul de grâu plantat în nord, însă am fost urmărit de un tânăr morib care a fost curios să vadă ce fac. Eu nu puteam să-l văd, pentru că purta un sistem de camuflaj care-l ascundea de lumina vizibilă. M-am uitat la grâu, la spicele de grâu, erau galbene, chiar îi era favorabilă zona. ... Se știa că exista și o colonie moribă, dar atâta timp cât nu s-a

deschis focul asupra lor, au procedat la fel, de aceea am considerat că acea latură a onoarei era mult superioară nouă. Atunci s-a întâmplat o mică nenorocire. Un bârzav, făcu o mică pauză uitându-se încruntat în jur. Voi cunoașteți ce este un bârzav și cum trebuie să ne apărăm de el?

- Da, au spus copiii. Este o insectă ucigașă și trebuie să ne ferim de acul ei.

- Bravo! Ați învățat corect. Interesant este faptul că sistemul de camuflaj morib poate să fie detectat de către această insectă otrăvitoare. Ferindu-mă de el, ascunzându-mă în grâu, insecta l-a atacat pe tânărul morib care, deși în camuflaj, a fost o pradă sățioasă. Am sărit să îl ajut, cu toate că ne consideram dușmani, pentru că la rândul meu am fost educat ca și voi, că o înțepătură fără venin nu-ți pune în pericol viața, dar două, trei înțepături de același fel sunt mortale. Cu mâinile goale am prins acul și l-am smuls din abdomenul insectei ca pe un trofeu. Rana provocată de înțepătură era curată. Așadar nu-și vărsase încă veninul. Am luat un mănunchi de paie de grâu, le-am tăiat doar spicele și înfășurându-le le-am făcut un garou ce l-am aplicat pe membrul rănit. Foarte speriat, cu ochii săi mari și negrii, moribul mă privea cum i-am legat garoul. În liniștea vântului două zgomote erau puternice, bâzâitul morbid al insectei și cele două inimi din pieptul moribului. L-am ajutat să se ridice și l-am condus spre partea de nord a lanului. Nu ne-am vorbit nimic. L-am salutat utilizând mâna și m-am întors spre colonie. Trei rotații, echivalentul a trei zile coloniale, nu am povestit cele întâmplate nimănui. Când în ziua a patra s-a dat alarma, toată lumea era speriată. Am văzut pe fețele adulților. Ici-colo se auzea „Oare ne vor ataca?”. M-am furișat, mi-am luat costumul de luptă și arma mea făurită după schemele antice. De fapt le-am luat pe toate și am plecat să însoțesc la oarecare depărtare grupul de alduți înarmați, spre câmpiile din nord. I-am auzit șușotind să încerce modalitatea pașnică, să se prezinte unul, lăsând arma la o parte. Într-adevăr, cei șase, șapte moribi adulți, cu platoșe impunătoare, au procedat la fel, doar unul s-a apropiat de pământeanul tras la sorți pentru întâlnire. Năbădăios cum eram, m-am apropiat prin lanul de grâu. Am și fost detectat, dar nu au reacționat, pentru că dronele lor au arătat faptul că nu aveam arme energetice. Un al doilea, de statura mea s-a apropiat de locul întâlnirii. Pământenii erau îngroziți le încheștaseră mâna pe senzorul de activare a armei. Ovărsirul abia îi stăpânea. L-am recunoscut pe cel care s-a apropiat. Se vedea petecul ce-i repara gaura costumului său. Era cel rănit de insectă. Involutar m-am apropiat de el, iar el mi-a întins mâna, făcând un gest pământean. I-am răspuns imediat, instinctiv. Toți ne priveau perplex, până și șeful moribilor. „Hm”, imită un sunet pământean de mirare, șeful lor. În cele din urmă ajunsese și Robo, translatorul universal, bun la toate.

S-au lămurit repede cele două părți. Moribii cereau o experiență de războinic în schimbul onoarei arătate, deși la început, nedumeriți, nu se înțelegea ce este. S-a tras concluzia că în urma acțiunii mele de a salva viața tânărului morib de atacul insectei, legea lor cerea împlinirea ritualului de războinic, ceea ce însemna ca cei doi să pornească într-o cruciadă de exterminare a câtorva insecte. Aproape fericit și îmbărbătat de adrenalina, l-am prins de mână și am alergat spre colțul unde știam eu că este un mic fagure al insectelor. Partenerul avea pregătită arma energetică, eu, arcul cu săgeți. La început m-a privit mirat, dar când mi-a văzut dibăcia în acțiune, prin

decapitarea a două insecte cu arcul meu special, a rămas foarte impresionat. Victoria noastră s-a concretizat cu exterminarea a douăsprezece exemplare mature și patru larve. În semn de pietenie am făcut schimb de arme și am pornit spre grupul de adulți ce ne-au supravegheat pe toată perioada cruciadei. Ambele grupuri au fost mulțumite și tratativele de conviețuire s-au deschis. Practic am obținut cea dintâi colaborare armonioasă între moribi și terrani. Un singur fapt uitaseră cu toții, ca în orice stup și în acesta mai exista și o regină care din înălțimi, după ce-și văzuse colonia sa decimată, atacase prada cea mai mare, pe șeful moribizilor, care de fapt era tatăl partenerului meu de cruciadă după standardele pământene. În grabă, nimeni nu avea activată vreo armă energetică, iar tânărul încă nu se deprinsese să folosească arcul, așa că am fost nevoit să utilizez arma antică, bumerangul, care bineînțeles o decapitează pe regină chiar în fața marelui conducător. Ajuns la fața locului am smuls acul cu punga de venin și am dăruit-o acestuia. De atunci situația coloniei a devenit una înfloritoare. Cu toate că fiecare stătea în tabăra sa, locul de întâlnire era tot timpul lanurile de grâu ce erau păzite cu străjnicie de către moribi. Spicele de grâu reveneau coloniștilor terani, iar paiele, curios fapt, pentru că s-au dovedit a fi un element medical au fost folosite de moribi. Așa că relațiile au devenit tot mai strânse depinzând una de alta.

- Simbiotice, simbiotice, strigară copiii.

- Le putem numi și așa. Tot în perioada aceea am descoperit adevăratul inamic al terranilor și moribilor, adevăratul artizan al conflictului dintre cele două rase.

- Gavizii, gavizii, strigau copiii.

- Corect, spuse bătrânul. Și asta datorită lanului de grâu ce pentru biologia acestora este un afrodisiac și paralizant în același timp. Atât noi, cât și moribii am fost uimiți de descoperirea celor trei trupuri paralizate în apropierea lanului de grâu. Nici tehnologia avansată a moribilor nu i-a putut identifica pe cei trei. Ia spuneți, ce mirosuri simțiți?

- De pere, de pere.

- Așa este, este mirosul moribilor masculi.

Darine spune:

- Simt miros de lubeniță.

Bătrânul izbucni în râs.

- Măi, Darine, tu ai o admiratoare moribă. După standardele noastre femeile moribe sunt greu de detectat. Când femeia moribă dorește acest lucru, îi poți simți prezența. Îți recomand să rupi trei paie de grâu și să i le dăruiești când acesta se va arăta.

Bătrânul privi spre orizont.

- E timpul să ne întoarcem în colonie. Salutați-vă prietenii ce v-au însoțit până aici. Cei 14 tineri moribi și-au desfăcut sistemele de camuflaj. Unul mai îndrăzneț s-a apropiat de Darine. Emană un puternic miros de lubeniță. Darine își dăduse seama că era femeia ce l-a urmărit de mult timp și i-a dăruit cele trei spice de grâu. Aceasta le luă, reteză spicele cu boabele de grâu, păstrându-și tulpinele și întorcând bobul.

- Toți copiii aplaudau. Au trăit un moment istoric.

Simona Petronela Mîțu

Profesor titular la Liceul Bănățean, Oțelu Roșu, detașată la Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina, județul Caraș Severin.

Morile de la Rudăria

Eftimie Murgu, o comună situată pe Valea Almăjului din județul Caraș Severin, o zonă înconjurată de Munții Aninei, Munții Semenic, Munții Almăjului și Munții Locvei, este renumită pentru „cel mai mare complex de mori de apă din sudul Europei: Parcul Mulinologic Rudăria, recent restaurat sub patronajul Muzeului Astra din Sibiu.”¹ Localitatea Eftimie Murgu ce poartă numele revoluționarului pașoptist Eftimie Murgu, născut în acest loc pitoresc, a purtat cu ceva timp în urmă numele râului pe a cărui mal își are vatra, Rudăria. Complexul de mori de apă este cunoscut sub numele de Morile de la Rudăria.

„De pe șoseaua dintre Anina și DN 6 (E 70), ce taie Valea Almăjului pe direcția NV-SE, un drum comunal iese la mijloc și însoțește în amonte râul Rudăria, spre sălbăticia Munților Almăjului.”² Drumul spre Rudăria este o splendoare, însă miracolul își găsește deplinătatea în localitate. Morile asemenea unor căsuțe micuțe de lemn ce își etalează chipul de-a lungul râului înconjurat de vegetație și acompaniate de râul ce cade zgomotos peste pietre te invită într-o lume plină de magie. În aceste căsuțe localnicii macină cereale (porumb, grâu etc.) utilizând tehnica măturării pe piatra morii, ca acum o sută de ani. Fâina obținută prin această tehnică este mult mai gustoasă decât cea obținută prin măcinarea cerealelor în morile ce funcționează cu ajutorul electricității.

Localnicii își așteaptă rândul la moară, își prind rând, după care macină cerealele.

Morile de apă au fost folosite încă de pe vremea dacilor. „Obiceiul rudărenilor de a-și măcina cerealele în construcții de lemn cu instalații speciale pare să dăinuie dinainte de secolul al XX-lea. Astfel, în 1772, în Rudăria sunt consemnate 8 mori. În 1874, aici existau până la 51 de mori, dar din cauza marilor inundații din 1827, 1941 și 1955, dintre acestea s-au mai păstrat doar 22.”³

Fiecare moară are un nume, numele celui ce a construit-o sau un nume considerat potrivit de proprietarul acestuia ca de exemplu Moara de la Tunel, Moara Trăilonea.

Morile de la Rudăria sunt un adevărat muzeu în aer liber ce merită vizitate.

Note:

¹ <http://www.descopera.ro/descopera-in-romania/9835110-morile-de-apa-de-la-rudaria-locul-unde-se-macina-timpul>

² [Http://www.descopera.ro/descopera-in-romania/9835110-morile-de-apa-de-la-rudaria-locul-unde-se-macina-timpul](http://www.descopera.ro/descopera-in-romania/9835110-morile-de-apa-de-la-rudaria-locul-unde-se-macina-timpul)

³ <http://www.lapensiuni.ro/ro/extra/morile-de-la-rudaria---o-minune-istorica-170>

Maria Ieva

Liga Scriitorilor
Filiala Timișoara Banat.

Când amintirile revin

Nu împlinisem încă șaisprezece ani când mi-am dat seama că ceea ce învățasem la școală despre om și apariția lui pe pământ începea să contravină

propriei convingeri. Imediat după desființarea C.A.P.-ului, când părinții mei fuseseră reîmproprietăriți, au început să se ocupe de agricultură. Pământul parcelat a fost semănat cu grâu și cu porumb. Cred că eram la prima prășilă, nu-mi amintesc prea bine, însă știu cu certitudine că pe parcelele de pe "Dumbrava", așa se numea locul unde aveam însământat porumb, marea majoritate a sătenilor se aflau la sapă. Nici nu putea fi vorba de erbicidarea culturilor, fiecare voia să muncească pământul așa cum știuse odată. Faceam naveta la liceul dintr-o comună învecinată, de fapt era singurul liceu din zonă și după terminarea orelor rugam șoferul de autobuz să mă lase să cobor, în apropierea locului în care aveam de prășit.

Era într-o joi, soarele se prefăcuse într-un bulgăre de foc trimițând spre pământ săgeți otrăvite. Simțeam că ne sufocăm, vântul nu adia și nici umbră unde să ne adăpostim nu aveam; copacii de pe câmp fuseseră smulși din rădăcini, la numai câțiva ani de la colectivizare. Până cu un an în urmă pământul se muncea altfel. De obicei îmi căutam de treabă fără să vorbesc prea mult, eram cu gândul la personajele din romanele pe care le citeam. În vremea aceea citeam o carte veche, împrumutată de la un vecin care avea "cărți rare", dar din care lipseau câteva fascicule și eram preocupată să fac scenariu, să dau o continuitate evenimentelor. Mama și încă câteva persoane, undeva mai în spate, își ștergeau broboanele de transpirație de pe față și, din când în când, rezemați în coada sapei vorbeau despre lucruri care mi se păreau lipsite de noimă.

Apa din damigeană se împuținase și era aproape fiartă, iar cea mai apropiată fântână era în sat. Până în sat era o bucată bună de mers și nimeni nu se încumeta să piardă vremea mergând după apă, atâta vreme cât damigeana nu era goală.

- Apăi, mare lucru o fi dacă nu va ploua, așa cald n-a fost demult, am auzit-o pe mama vorbind cu una din femeile care era plătită cu ziua.

Când am ajuns la capăt de rând și mama strigă la mine:

- Fugi și adu damigeana, să mai bem o gură de apă.

Am lăsat sapa din mână și am ridicat ochii spre cer. Era nădușeală. Înspre sat cerul era negru și norii veneau spre noi.

- Ar fi mai bine să mergem cu toții la celălalt capăt, cred că va fi furtună, spusei eu arătând cu mâna spre cerul care devenea tot mai negru.

Ne-am luat fiecare sapa pe umăr și am plecat. Însă până să ajungem la capătul celălalt au început să cadă stropi mari. Vântul ne învăluia din toate părțile. Pe cât fusese de liniștit numai cu câteva clipe în urmă, pe atât era acum

de furios. Mai văzusem natura dezlănțuindu-se însă niciodată ca atunci. Bice de foc despicau cerul, apoi tunetele veneau una după alta. Aproape că mi se făcuse frică, însă nu aș fi recunoscut nici în ruptul capului. Fulgerele păreau niște șerpi încolăciți, gata să se înghită unul pe celălalt.

- Ia nailonul din traistă și fugi la drum, tu ești mai iute de picior, poate nimerești pe careva să te duci acasă, striga mama în urma mea, însă vântul parcă îi smulgea cuvintele din gură și le arunca peste pădure.

În câteva clipe turna deja. Aveam impresia că cerul se despicase și ploaia venea în cascade peste noi. Ne-am așezat jos, eu, mama și cealaltă femeie căreia, după cum era obiceiul la noi în sat, îi spuneam mama Sofia, obicei care s-a păstrat și în prezent. Orice femeie poartă numele de mamă. Stăteam acoperiți cu nailonul. Nu puteam să respir. Am ridicat nailonul la un colț să vină aer și așa eram udă. Apa curgea pe sub noi și nu prea înțelegeam pentru ce ne mai protejam de ploaie când toți eram uzi. Însă dacă așa spunea mama, așa trebuia să facem.

- O, Doamne, numai de n-ar veni și piatră, murmură ca o rugăciune mama Sofia care începuse să miroase urât. Mai bine aș fi stat în ploaie, hainele lipite de trup, senzația de sufocare și mirosul venit din partea stângă, de unde stătea mama Sofia era mai mult decât puteam suporta.

Nu cred că ploaia a durat mai mult de douăzeci de minute. Când stropii au devenit mici și rari am ieșit. Apa curgea printre rândurile de porumb, iar pe drumul plin de praf pe care venisem, cu numai câteva ore în urmă, era noroi.

Adunaserăm lucrurile pe care le aveam de adunat și am plecat spre șosea. Am traversat parcela care se afla în continuarea parcelei noastre. Toți ceilalți își adunau lucrurile și, ca și noi căutau scurtături pentru a ajunge la drumul mare. Drumul de pământ care străbătea câmpul devenise, din cauza ploii, impracticabil. După câțiva pași pantofii îmi ieșiseră din picioare, se adunase atâta noroi pe talpă că nu mai aveam cum să merg. Mă uitam la mama și la mama Sofia. Și-au luat pantofii în mână și mergeau în șosete. Noroiul se aduna și se dezlipea de pe tălpile lor. Mi-am curățat pantofii cu sapa și am pășit mai departe. După nici zece pași mă aflam în aceeași situație. M-am descălțat, dar spre deosebire de mama și de mama Sofia eu nu aveam șosete. Cum am început să pășesc, noroiul îmi tâșnea printre degete cuprinzându-mi piciorul până la gleznă. Ce amestec ciudat de carne și lut mi-am spus în sinea mea. Mi-am privit picioarele pline de noroi, apoi am privit în spate pământul care păstra urmele tălpilor mele. Pășeam și mă minunam de proprii mei pași, de noroiul care îmi mușca tălpile vrând parcă să îmi arate că fac parte din pământul acela, că nu sunt mai mult decât grâul care creștea alături și nici mai puțin decât pâinea bunicii făcută în țest, pâinea a cărui miros îl simt și azi.

Indiferent ce învățasem la școală, din acea zi credințele mele au început să fie altele. Cu fiecare zi care trecea resimțeam tot mai dureros apartenența la pământ, simțeam pâinea care dospea în mine udată cu lacrimi și coaptă în coșul pieptului, acolo unde dorurile învățau să se îmbrățișeze pentru a primi binecuvântările cerului.

Ploaia se oprise. Pășeam anevoios printre pălămidă, pir și noroi. Nu mă gândeam la ceilalți, care veneau pe același drum, continuam să mă gândesc la scara lui Darwin și la noroiul de pe picioarele mele. Am simțit o durere ascuțită în talpă. Nu m-am oprit. Mă înțepase ceva, însă nu mai era mult până la șosea.

Gustul pâinii

Cei care ajunseseră deja și își spălau picioarele cu apa lăsată de ploaie în șanțurile de pe marginea drumului.

Am ajuns la șosea și am început să mă spăl pe tălpi. Cum îndepărtam noroiul câteva picături de sânge se prelingeau pe pielea curată, apa se tulbură, apoi se înroși. Nu mă durea. Am ridicat privirea spre lanul de grâu încă verde. Am zâmbit. Aveam impresia că, macii mi-au înflorit în talpă. Mama și mama Sofia ajunseră la șosea. Vorbeau, însă nu înțelegeam ce spuneau. În mine răsuna o altă voce: «Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu ... acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor». Erau vorbele preotului pe care le auzisem întâmplător; pe vremea aceea Biserica era făcută pentru nunți botezuri și înmormântări. Nu-i vedeam alt rost. M-am încălțat și am plecat pe jos spre casă. Soarele ieșise dintre nori și peste pârâul care despărțea satul nostru de satul vecin, Rudăria, se vedea curcubeul.

- Tată, ia uite, iar se duce curcubeul la Rudăria! I-am auzit strigând pe Ion, copilul unui sătean, care nu avea mai mult de cinci ani.

Am zâmbit și același zâmbet îmi luminează și acum chipul când amintirile revin ca o mângâiere, ca o bucurie în sufletul meu. În acei ani am cunoscut nu numai ce înseamnă să semeni cu mâna ta boabele de grâu, să vezi firul acela verde și plăpând dându-se vântului, să vezi spicul cum se formează, să numeri boabele din spic, să participi la treierat, să dai foc miriștii, să duci grâul la moară, să faci pâinea cu mâna ta, să îi faci semnul crucii și apoi să o frângi în patru pentru tine și pentru ceilalți, ci am cunoscut ce înseamnă să fii tu însuși un bob de grâu și o pâine în aceeași timp.

Aceeași pâine

Un bob de grâu, sub brazda de la plug,
A semănat bunicul Ioan în zori
Și flori de mac din tălpile lui curg
Spre veșnicie, dincolo de nori.

Un lan de grâu îl secerase tata
Târziu, în zorii altui început,
Iar mama pregătea-n amurg covata
Clipind prea des din genele de lut.

Dar cu nectar făcut din mir și rouă
Cuvântul cel dintâi eu am stropit
Și am ținut în mâinile-amândouă
Aceeași pâine pusă la dospit.

Pendul în lumea nouă

Albastru rupt în două - găoace fără
miez,
Pendul în lumea nouă e sfântul fără
crez;
Mirat ca o neghină prin boabele de
grâu
Se zvârcolește vântul ca murgul fără
frâu.

Cu paznici de pe Marte meduzele se
ntorc,
Poetul stă departe de ochiul unui orc;
Așa arată visul prin iarba ce-a-ncolțit
Sau am plecat din mine și încă n-am
murit?

Andrușa R. Vătuiu

Liga Scriitorilor

Filiala Timișoara Banat.

Redactor Șef, *TRIBUNA SENIORILOR ORȘOVENI*

DOUĂ PÂINI

Trecuseră deja două săptămâni de când Petre Românul agoniza pe patul unui spital din sudul țării. Medicii care se perindaseră zilnic pe la el, studiindu-i evoluția bolii, erau rezervați. Boala nemiloasă, îi cuprinsese corpul ușor-ușor iar de atunci sărmanul se zbătea între viață și moarte. Cu ochii duși adânc în orbite și cu chipul palid ca de ceară ți-ar fi dat impresia unui cadavru, dacă nu sesizai o abia perceptibilă respirație. Întins pe patul alb al unei rezerve din secția unde era internat, își trăia ultimele clipe. O asistentă binevoitoare îi atenționase pe cei doi fii aflați lângă tatăl lor, că bolnavul nu va mai rezista mult. Auzise de la unul dintre medici și încerca să-i pună în gardă pe cei doi fii, care erau de fapt singurele rude pe care acesta le mai avea. Ei speraseră în permanență că medicii au să-l vindece pe părintele lor, pe care îl respectau și îl iubeau nespun de mult. Cu ochii în lacrimi își priveau tatăl, neputincioși în fața unui posibil deces, sperând că totuși, poate vreo minune îl va salva din ghiarele morții. Intrase în stop respirator de câteva ori, dar corpul său deși slăbit, reușise să-și revină și astfel să imprime o speranță copiilor săi.

Corpul inert zăcea fără nici o mișcare mai bine de 20 de ore. Băieții renunțaseră să mai plece de la căpătâiul lui, încercând să surprindă cel mai mic semn de revenire. Unul dintre ei, rezemat de spătarul unui scaun, privea tăcut spre un punct știut numai de el, undeva departe prin peretele din față. Celălalt, cu pași mărunți, se plimba neîncetat dintr-o parte în alta.

Dinspre patul bolnavului s-a auzit o mișcare slabă, care i-a făcut pe cei doi fii să sară imediat. Cu vocea stinsă a cerut apă, pe care a sorbit-o cu greu. A deschis ochii, a privit în jur parcă nedumerit, și-a privit fii și a dat semne că vrea să se ridice. Bucuroși că părintele lor își revenise, l-au ajutat să stea mai sus, punându-i încă o pernă sub cap.

- Tată, ce ne-ai speriat! i-a zis unul dintre frați.

Bolnavul a tușit ușor, i-a privit cu insistență în timp ce două lacrimi îi inundau ochii și cu greu a început să vorbească.

- Fii mei, sunteți tot aici?

- Da tată ! Cum era să te lăsăm singur aici !

- Copiii mei dragi, stați jos și ascultați-mă cu atenție. După cum știți... făcea mereu pauze pentru a trage aer, eu nu mai am mult de trăit. Simt că a venit sorocul să merg lângă mama voastră care s-a stins săraca, tot în spitalul acesta. După cum știți, noi am ajuns niște oameni sărmani, deși am muncit toată viața și eu și mama voastră, v-am crescut fără ca voi să duceți lipsă de ceva, dar se

Gustul pâinii

pare că destinul ne-a fost potrivnic și ne-a împins spre sărăcie. Încet-încet , am rămas fără nimic, iar acum ne ducem viața într-o sărăcie continuă...

S-a oprit să tragă aer după care a continuat. Când voi erați mici, a trebuit sa vândem mașina pentru a vă salva viața după ce v-ați îmbolnăvit grav amândoi și era să vă pierdem. Ne-am rugat la Dumnezeu, am implorat medicii, am vândut tot ce am avut prin casă și mașina să vă asigurăm cel mai bun tratament. .. Eram atât de fericiți când v-am văzut zburdând din nou prin casă și începusem să ne revenim, când, o nouă belea s-a abătut peste noi. Cancerul mamei voastre ne-a costat casa și tot ce ne mai rămăsese. Am sperat... până în ultima clipă că se va însănătoși... dar nu a fost așa.

A făcut o pauză lungă, a oftat și a continuat.

-Of, dragii mei ! Acum a venit rândul meu să plec. Să știți că plec nemulțumit pentru că nu am reușit ca în acest moment să vă pot spune că vă las casă, masă, mașină și altele, cum fac alți părinți... Pentru asta vă rog să mă iertați !...-două lacrimi i s-au prăvălit pe obraji. Deși m-am străduit, ceva nu a mai mers, nu a mai fost ca înainte. Îmi plânge sufletul pentru faptul că acum, nu sunt în stare să vă las decât două pâini.

-Nu avem nevoie de nimic !- a zis unul dintre fii.

-Vrem numai să te vedem sănătos. Apoi ne vom descurca noi cumva, a adăugat și celălalt.

-Vă las două pâini, a continuat bolnavul, pâini care acumulează în ele o tradiție de milenii și efortul a milioane de oameni care au contribuit la realizarea pâinii pe care o avem noi astăzi. Ogoarele muncite cu sudoare pentru a cosi grâul galben cu bobul mare, sănătos, care de veacuri ne-a hrănit pe noi ca popor și pe toți oamenii de pe acest pământ... Bobul de grâu a intrat în viața noastră aducându-ne belșug. Pornind de la botez, apoi la nuntă când se aruncă cu bani și grâu pentru a atrage bunăstarea și până la moarte, când fiert sub formă de colivă ne este închinat, grâul a devenit nelipsit din viața noastră. Morarii, au luat grâul, l-au zdrobit, l-au cernut și au creat făina. Brutarii au amestecat-o cu apă, sare, drojdie și au copt pâini rumene aromate. Patiserii ne încântă cu minunatele lor aluaturi iar cofetarii ne îmbie cu prăjituri gustoase, pufoase, garnisite cu creme, frișcă sau fructe. Vedeți voi ?...bobul de grâu hrănește în același timp toate păsările și o mare parte dintre animalele planetei. Metamorfoza bobului de grâu, care se transformă în pâinea cea mai gustoasă, este o simfonie a vieții, o mângâiere a simțurilor și o binefacere a naturii. Plec din această lume cu o singură mângâiere: că am reușit măcar să vă dau aceste două pâini, care deși nu valorează foarte mult, semnifică lucruri esențiale... Fiți buni copiii mei, ca pâinea caldă ; pricepuți ca brutarul ; harnici ca morarul și iubiți pământul acesta precum agricultorul. Iubiți-vă între voi și iubiți-l pe Dumnezeu care va dat toate acestea!

Ultimele cuvinte abia a reușit să le articuleze, a ridicat capul într-un gest tremurând, și-a privit copiii cu dragoste, a expirat profund și capul i-a căzut inert pe perna albă. Spiritul său pornise spre alte zări necunoscute.

Ionel Cionchin

Liga Scriitorilor

Filiala Timișoara Banat.

prof. istoric - secretar LSFBT

Secretar Științific, revista Heliopolis-Timișoara

PÂINEA

Produsele de panificație au fost folosite de credințele arhaice: pâinea, colacii, anafora, azimă¹ ș.a.

Lat. PANIS „PÂINE“, în istroromână «pare» (pare negra, pare âba) / bănăț. «pâne» (pâne niagră, pâne albă), armen. pan, cimmerian pain 'farine', este sinonim cu rom. PITA, cuvânt arhaic, sanscr. pitu „mâncare, hrană, aliment“, existent în hitită, zend pitu 'nourriture', pătruns până în Egiptul antic, dar existent în arom. pito, alb. pite, gr.v. pittakion, pateomai, gr.n. pyta, pitta 'gateau, tourte', blg. srb., ung. Pita.

În creștinism, Frângerea pâinii / Sfânta Liturghie² / Euharistia este ritualul central al cultului cu o dublă semnificație: împărtășirea cu elemente euharistice, reprezentând Sfânta Taină, precum și celebrarea morții și învierii lui Iisus. Iisus la «Cina cea de Taină» a sărbătorit Paștile în ziua potrivită: «În ziua dintâi a praznicului Azimilor, ucenicii au venit la Iisus și i-au zis: „Unde vreți să-Ți pregătim să mâncăm Paștele?”. El le-a răspuns: „Duceți-vă la cetate la cutare om, și spuneți-i Învățătorul zice Vremea Mea este aproape; voi face Paștele cu ucenicii Mei în casa ta. Ucenicii au făcut cum le poruncise Iisus, și au pregătit Paștele. Seara Iisus i-a așezat la masă pe cei doisprezece ucenici ai săi... Pe când mâncau ei, Iisus a luat o pâine; și, după ce a binecuvântata a dat-o oamenilor, zicând: ”Luați, mâncați; acesta este trupul Meu”. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li i-a dat, zicând: „Be-ți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângelele pământului celui nou, care se varsă peste mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi din nou în Împărăția Tatălui Meu. După ce au cântat cântarea, au ieșit în muntele Măslinilor»³.

În Noul Testament sunt trei texte încare se face referire la «FRÂNGEREA PÂINII»:

«Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii, și în rugăciuni...Toți împreună erau nelipsiți dela templu în fiecare zi, frângeau pâinea în case, și luau hrana, cu bucurie și curăție de inimă» (Fapte, 2, 42-46).

«Pe când mâncau, Iisus a luat o pâine; și după ce a binecuvântat, a frânt-o, și le-a dat, zicând: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu“. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis:

“Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți. Adevărat vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din rodul viței, până în ziua când îl voi bea nou în Împărăția lui Dumnezeu”. După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor⁴.

«Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat și anume că: Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. Și după ce a mulțămît lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: “Luați, mâncați acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea”. Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: “Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu: să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâte ori veți lua din el”. Pentru că, oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până ce veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat de trupul și sângele Domnului⁵”.

Liturghia euharistică se focalizează pe patru momente: luarea darurilor de pâine și vin, bine-cuvântarea sau mulțumirea, frângerea și darea, adică: ofertoriul, anafora, frângerea și cuminecarea.

Alte elemente în slujirea liturghiei: sărutarea păcii, ectenii și rugăciuni pentru popor, rugăciuni pregătitoare, cuminecării, rugăciuni și imuri de mulțumire, binecuvântarea de la sfârșit.

ANAFURA (var. anafură, nafură), (BIS.) (reg.) pãrticică, mr. anafurã, megl. nafurã, ngr. Σναφορά (neol.) 'relatare', este «pâinea sfințită / bucățele de prescură⁶ care se împarte credincioșilor după terminarea slujbei». Sfântul Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului specifica: «Anafura aceasta este pâine sfințită, este prescura produsă la Proscomidie, din care se scoate partea din mijloc (Sfântul Agneț), care se jertfește și se face Trupul Domnului. Deci, în locul celui Dar mare al înfricoșatei Cuminecături, de vreme ce nu sunt toți vrednici a se împărtăși cu el, li se dă această anafură, care, după cuviință, se numește anti-doron, adică în loc de dar, pentru că dai darul hărăzirii lui Dumnezeu. Aceasta pâine este sfințită fiind însemnată cu copia și primind sfinte cuvinte; nu este însă împărtășirea Trupului lui Hristos, căci acelea sunt Tainele, iar aceasta numai dătătoare de sfințire și dăruitoare de dumnezeiescul Dar, care se dă cu cuvintele cele de la Proscomidie».

Din anul 2012, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât:

1. Rânduiala practică trebuie să fie aceea a înălțării în chipul crucii a pâinii respective înaintea Sfintelor Taine abia sfințite fără atingerea de Sfintele Vase (de altfel un gest neconfirmat de sursele vechi liturgice);

2. Formula de binecuvântare este: „Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, binecuvintează, Doamne, pâinea aceasta, anafura sfinților tăi”. Se evită astfel discuțiile din jurul formulei: „în locul Sfintelor Tale Taine”, care crea impresia că anafura are aceeași valoare cu Sfintele Daruri și „Binecuvântată este anafura sfinților Tăi...”, care nu face referire la Maica Domnului, mai cu seamă că anafura în ritul ortodox o reprezintă pe Maica

Domnului.⁷

PRECURA este pâinea în formă de cruce, din aluat dospit, folosită în ritualuri religioase. Se folosește la botez, la nuntă, la înmormântare și la Paști. «Făina de grâu curat și apa limpede și dospitura bună nu le amestecă și nu are dreptul să le frământă decât o femeie curată trupește și sufletește, de preferință bătrână văduvă și o viață perfect cinstită. Și după ce aluatul este preparat și coca este răsucită ca un colac frumos, înainte de a o pune în cuptor, această frământătură trebuie să devină prescură». Are imprimat literele sfinte: IS, HS, NI, KA.

COLACUL (mr., megl. culac, istr. colac, gr. *κόλλαξ în loc de κολλιξ, tc. kolak, alb. kuljatš (față de kaljač) este turta împletită în formă de cunună sau ghirlandă. Colacii se împart la praznice, se dau de pomană pentru odihna sufletului celui mort, colacul mare se dă preotului și dascălului; colacii lătralnici pomană de 17 colaci, dintre care unul se presupune pentru Domnul, altul pentru Fecioara Maria, 10 pentru mort și 5 liturghioare sau în formă de 8 încrucișate; colacii de la ușa cuptorului, grup de 11 colaci ce se împart calzi; colacul de Crăciun.

Unul din cele mai complexe și semnificative rituri ce ține de Cultul Solar a fost hora la traci. Originea horei menționa istoricul Nicolae Iorga se află în kolabrismos-ul, pe scurt, al kolo-ul trac. Tracicului «cola» 'rotund, roată, cerc' este scriptic atestat în sintagma «kolavrismos» 'dansul ostașilor traci', participanți la lupta de la Kunaxa, din anul 401 a.Chr., menționat de Xenofon⁸ în lucrarea *Anabasis*. Sintagma «kolavrismos» are accepțiunea de 'horă rapidă'⁹. Făcând parte din cultul soarelui la traci, «kolabrismos»-ul era un rit complex, ludic, muzical, magic, apotropaic, tropaic, războinic, cathartic și medical, desfășurat mai ales în cerc, în hore, imitând mersul Soarelui pe Cer, de la răsărit până la apus. Dansul se desfășura numai de bărbați care purtau toiege simbolizând razele solare, transformate în mascoide de cai solari. De la traci, termenul și semnificațiile magico-religioase, au fost moștenite de români și au fost preluate de neamurile din sud-estul european: «hora» românească, «choreia» greacă, «valla» albaneză, «horo»-ul bulgar, «kolesca» sârbă, «colomeica» poloneză și «horovodul» rus. La popoarele slave, «colo» este un altoi medieval, neologism mistic, din rădăcina tracă «kolo».

COLIVĂ, colive, s.f., În practicile religioase ortodoxe: grâu dat la piuă sau din arpacaș (orz măcinat dur) amestecat cu zahăr și cu nuci pisate și ornat cu bomboane și zqahăr pudră, care se împarte pentru pomenirea morților, la înmormântări și la la parastase. Cuvântul *colivă* vine de la gr. «τα κόλλυβα» [ta koliva] 'ofrandă' adusă de credincioși la biserică spre sfințire, în cinstea sfântului, în ziua onomastică a cuiva sau pentru ușurarea sufletelor celor răposați, de păcate și scoaterea lor din osânda veșnică. Coliva este elementul principal, absolut necesar pentru pomenirea morților, creștinul aducând la biserică și o sticlă de vin pentru a fi sfințite.

În practica Bisericii **coliva** a fost introdusă după minunea Sfântului Teodor Tiron, săvârșită la 50 de ani după moartea sfântului, în vremea împăratului Iulian Apostatul (361-363) care, dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului din Constantinopol să stropească produsele din piețile de alimente cu sângele jertfit idolilor, în prima săptămână din Postul Mare. Sfântul Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie al Constantinopolului (30-370), i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (colivă). Pe vremea Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397), sărbătoarea Sfântului Mare Mucenic Teodor a fost rânduită în calendar în prima sâmbătă a Postului Mare, când se face pomenirea morților și pomenirea Sfântului Teodor Tiron.

Coliva este expresia materială a credinței în Înviere pentru că este realizată din boabe de grâu, iar Mântuitorul a fost cel care s-a folosit de exemplul bobului de grâu pentru a prevesti Învierea Lui din morți: «Iisus le-a zis: „A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă grăuntele de gru, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică. Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti”».

În liturgicul Bisericii noastre, pâinea, grâul și coliva joacă un rol extrem de important, definitoriu al identității noastre ortodoxe. În jurul acestor elemente a gravitat și gravitează înțelegerea practică a adevăratei teologii. Ele sunt exemplul cel mai concret al celor mai curate și sincere năzuințe spre mântuire.

Note:

¹Azimă, azime, var. azmă, pâine de aluat nedopsit, mr. adzâmă, megl. azim, gr. ἀζιμοϋ, ven. azmă, calabr. azimo, port. Asmo.

²Cuvântul **liturghie** are accepțiunea de 'lucrare publică'; cuvântul **cuminicare** (lat. comunicari) își are originea în scrierile Apostolului Pavel, însă desemnează cu precădere actul «tainei», decât slujba în sine, deși nu în mod exclusiv.

³Matei, 26, 17-20 și 26-30.

⁴Marcu, 14, 33-26.

⁵1, Corintieni, 14, 23-27

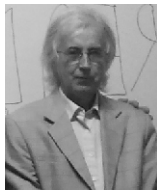
⁶Prescură: 1. hostie, pâine sfințită pentru sacrificiul euharistic; 2. pâinișoară pentru pomană, mr. piscură, din gr. προσφορά 'ofrand', preluat și de sl. Proskura

⁷Liturghier, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2012, p. 603-604.

⁸Xenofon (427-355 a. Chr.), elev și admirator al lui Socrate, a fost soldat-mercenar, participant la lupta de la Kunaxa. A fost autorul lucrărilor: *Anabasis Kyrrou*, narând despre mercenarii greci și tracii care se luptau să ajungă de la Porțile Babilonului la Pontul Euxin / Marea Neagră; *Hellenica*, o continuare a lucrării lui Tucidide despre istoria grecilor; *Amintiri despre Socrate și Ciropedia*, nuvelă istorică despre Cyrus al II-lea cel Mare; *Oeconomicus*, dialog despre agricultură și gospodărie, precum și alte lucrări.

⁹Ionel Cionchin, Hora înfruntă milenii, în «NOI TRACII», Roma, an XXI, nr. 211, mai 1992, p. 21.

¹⁰Ioan, 12, 23-26.

Ioan Vasile Indricău

Liga Scriitorilor
Filiala Timișoara Banat.

Pâine albă / neagră pâine

*„Pâinea noastră
Cea de toate zilele...“
Rugăciunea
„Tatăl nostru“*

printre flori de maci și nalbă
spice înmănunchete-n salbă
alintate în vorbe bune
să avem pe mese pâine

spice galbene de grâu
le pun fetele la brâu
feciorii să le-ndrăgească
pâinile-n covete crească

lanuri de grâu și secară
secerate-n miez de vară
de preafrumoasele june
pentru albă / neagră pâine

pentru oameni, zei și zâne
dă-ne Doamne dă-ne pâine
pâine neagră / pâine albă
vinul în pocale fiarbă...

2.

pâine albă / neagră pâine
pentru astăzi, pentru mâine
plămădită fără grabă
din spice-alese bob cu boabă

colivă din grâu mărunț
pentru cei ce nu mai sunt
mereu să ni-i amintim
să-i iubim, să-i prețuim

când mai greu și când mai bine
Fă Doamne să avem pâine
Sfințită prin rugăciune
Pâine albă / neagră pâine

*Pâine pe vatră
După
Rugăciunea „Tatăl nostru“*

De toate zilele pâine,
frământată cu multă sudoare,
venim cu rugă la Tine
dăruiește-ne-o Doamne !

Din cele ce-au fost vreodată,
nu-i mai de preț altceva -
decât o bucată de pâine
ce cu trudă a fost câștigată.

Pâine din spice sfințite
mângâiate cu gânduri alese
și culese cu bucurie ...
dă-ne Doamne pâine pe mese !

Sântem români și ne bucurăm,
știm bine de unde venim
și care e rostul nostru aici ...
pentru toate vrem să plătim !

...

Câtă vreme mai sântem
pentru ziua de azi și de mâine
cutezăm să Te rugăm neconținut
Doamne, ajută-ne s-avem pâine !

Lucia Elena Popa

Liga Scriitorilor
Filiala Timișoara Banat.

PÂINEA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

Visez la o pâine
sănătos dospită,
de mâini vrednice frământată,

mâini spălate în har;
pâine înaltă,
cinstită,
pâine curată,
pentru copii sănătoși
cu ochi luminoși,
pentru mame generoase
cu priviri armonioase,
pentru tați cucernici
la făpturi puternici,
pâine aburind în sfințenie,
în cumințenie,
pe masa vieții,
sporită cu gândul credinței
la masa biruinței,
împărțită tihnit

cum Iisus a frânt-o
la masa apostolilor;
să ne fie spre hrana vieții.

Ana Ghiaur

Profesor la Școala Gimnazială nr. 25 Timișoara,
Liga Scriitorilor
Filiala Timișoara Banat.

Pâinea la români

„Eu sunt Pâinea Vieții” (Ioan, 6, 36).

Singurul aliment menționat în Tatăl Nostru cea mai importantă rugăciune din universul creștin, pâinea, are o deosebită importanță și pentru români.

Nu doar că suntem poporul care consumă cea mai multă pâine din Europa, dar pâinea are un rol unic în folclorul, mitologia și chiar istoria noastră. La

Gustul pâinii

români a fost privită întotdeauna ca un aliment spiritual și ca un dar al cerului. În fiecare zi, creștinul practicant se roagă pentru „*pâinea noastră cea de toate zilele*”.

Îmi amintesc și acum mirosul de aluat dospit, când frământa bunica mea pâine. Punea făina în covată, făcea la mijloc cu mâna un căuș, în care punea drojdie amestecată cu apă caldută, puțină sare, apoi frământa un aluat moale și îl lăsa să dospească lângă cuptor. Casa se umplea de miros. După ce aluatul creștea până umplea covata, presăra făină pe masă și răsturna aluatul din covată. Îl mai frământa cu făină și făcea o pâine mare, deasupra ei făcea o cruce și o băga în cuptor, la copt. Abia așteptam să se coacă. Bunica trebuia să o păzească de noi, copiii, ca să nu o mâncăm așa, aburindă. De sărbători, făcea din aluat și colăcei împlețiți sau cozonaci cu nucă, cu mac și cu dulceață, pe care, înainte de a-i pune la copt, îi ungea pe deasupra cu albuș de ou, ca să strălucească. Mai face și mama din când în când, pâine de casă și colăcei, de Crăciun și de Paște. Au un gust aparte, mai ales când îi scoate din cuptor, nu se compară cu nici o altă pâine.

M-am gândit să împărtășesc și elevilor mei din clasa a VII-a toate acestea și le-am propus să facem o activitate în care să vorbim despre pâine. Una dintre fete a venit cu ideea să învățăm și noi să facem pâine. Au adus cele necesare, au frământat aluat în două boluri și l-au pus la dospit.

Alți copii au căutat informații pe internet și au realizat două postere, pe care ni le-au prezentat în timp ce dospea aluatul.

Pâinea, străvechi simbol al vieții, și sarea, „mama lui Dumnezeu“, cum este denumită în zicerile din popor, au constituit, pentru români, două elemente cu caracter sacru. Poate cel mai cunoscut ritual în care sunt incluse ambele rămâne cel al întâmpinării oaspeților cu pâine și sare, în semn de dragoste, bunătate și omenie.

În tradiția creștin-ortodoxă, pâinea este simbolul vieții, pe care omul i-o oferă lui Dumnezeu. Aceste valențe sacre s-au transmis și în tradiția populară. Și acum, ca și odinioară, femeile din sate se pregătesc să facă pâinea în haine curate, frământând cu grijă aluatul, în covata de lemn, cu făina cernută, cu apă de izvor, adăugând drojdia care va da viață aluatului, îl va face să crească, primenind apoi tăvile și cuptorul, făcând semnul crucii înainte de a o pune la copt și pregătind un ștergar alb, pe care va fi așezată pâinea aburindă. Pâinea se cocea doar în anumite zile ale săptămânii, considerate faste acestui act. În lumea veche a satului românesc, pâinea putea fi plămădită și pusă la cuptor doar de către o femeie „curată”. Se punea în cuptor folosindu-se de obicei mâna dreaptă. Nu trebuia să existe ceartă sau tensiuni în casă și numărul pâinilor trebuia să fie cu soț, iar după ce se scoteau toate pâinile din cuptor, țărâncile aruncau în cuptor câteva paie, o bucată de lemn sau un cărbune, crezând că astfel se face cărare în Rai.

Cinstirea pâinii constituie încă un ritual sacru. Nu veți vedea nici un bătrân care să nu te muștruluiască aspru dacă te va vedea aruncând pâinea rămasă de

Gustul pâinii

la masă sau chiar firimiturile. Să nu uităm, de asemenea, comportamentul oamenilor satului în fața pâinii proaspete puse pe masă: cel mai în vârstă, stâlpul casei, sau mama copiilor face semnul crucii deasupra pâinii și abia apoi o frânge și o împarte. Prima bucățică (mai ales din pâinea de grâu nou) este considerată ofrandă pentru cei morți și trebuie aruncată ritual pentru aceștia. Ultima, numită și «bucățica norocului», «bucățica puterii», concentrează, în gândirea populară, o putere magică de influențare a viitorului copiilor, dar și al adulților.

Grânele, făina, aluatul și în cele din urmă pâinea sunt încărcate de o simbolică pe cât de veche, pe atât de prezentă în lumea satului, fiind, după caz, semn de bucurie, rodnicie, belșug, puritate. Luând diferite forme, pâinea îl însoțește pe om de-a lungul vieții, în momentele de bucurie, dar și la necaz. Astfel, dacă la nuntă colacul (o formă arhaică a pâinii) este semn de bucurie, la înmormântare colacul semnifică trecerea omului prin viață, închiderea ciclului vieții și un pod de trecere către lumea de dincolo. Românii privesc pâinea ca pe o ființă vie, fiind chiar întruchiparea lui Dumnezeu, astfel că era așezată la loc de cinste pe masă, învelită într-un ștergar alb și curat, lângă icoană.

Un obicei încă întâlnit în sate este colăcăria, adică ducerea colacilor nașilor de către finii cununați sau de către părinții finilor botezați. Acești colaci cu caracter ritual au o semnificație anume. Se crede că așa cum acești colaci sunt mari, rotunzi și frumoși, așa va fi și viața celor cununați sau botezați.

După ce a crescut aluatul, am frământat pâinea, am învățat să împletim și câțiva colăcei, iar până s-au copt, am ascultat poezii despre pâine, aduse de copii și am cântat.

Am avut invitate de onoare: d-na director a școlii, prof. Cristina Filip și d-na inspector prof. Ozana Crăciunaș.

La final, am învățat un cântec al lui Tudor Gheorghe: „Mama coace pâine, soare în ferestre, / Soarele e una, mama una este.“

Florica Bruțiu

(scriitor și compozitor)
Liga Scriitorilor
Filiala Timișoara Banat.

Pâinea bunicii

Bunica mea pe care o chema Sara era un om simplu de la țară dar cu totul deosebit. Mică de statură și slabă muncea de dimineață până seara, când obosită și cu dureri de oase zicea de multe ori:

Doamne, că nu mai mor!

De ce să mori maică ? o întrebam.

Am trăit destul ! îmi răspundea.

Dar totuși câți ani ai acum?

Dapi (dapoii) mai știe-i Dumnezeu maichii că io nu i-am mai numărat.

Curioasă cum eram am căutat pe ascuns în lada cu hainele de înmormântare și alte lucruri și găsindu-i buletinul am aflat că avea deja optzeci și unu de ani (81).

Eu la vârsta mea de atunci treisprezece-patrusprezece ani (13-14) eram impresionată și mirată de faptul că la vârsta aceea atât de înaintată (81 ani) avea încă putere de muncă și mai ales dovedea că are și o memorie foarte bună. Deși nu avea școală știa să povestească foarte frumos întâmplări din viața ei ori povestiri mistico-fantastice pe care ni le spunea în serile lungi de iarnă la gura sobei. Ei... și mai știa maica mea să descânte „de deochi” de dureri de gâlcă (amigdale), de dureri de foale (burtă) și altele. Nu mai spun că avea și harul de a crea cântece, în special bocete. Nu o dată făcând o pauză de muncă sau duminica când nu lucra o surprindeam stând pe târnaț (coridor) și legănându-se ușor „se cânta” de fapt îl bocea pe tatăl meu și fiul său care murise pe front.

Mai pot să spun că era deosebit de ordonată și curată. Toate oalele ei de lut cu apă, cu lapte, sau cu mâncare erau bine acoperite cu fedeie (capace) ca nu cumva să se strecoare în ele vreun goz (fire de praf).

Nu pot să nu amintesc faptul că pentru toate treburile importante ale gospodăriei maica avea anumite **ritualuri** pe care le respecta cu sfințenie; de exemplu: pentru facerea PÂINII, pentru tăierea puiului de găină de sâmbătă pentru masa de duminică, pentru curățenie, dar mai ales pentru rugăciunea de început al fiecărui lucru : „Doamne ajută-ne!”

Pâinea (pita) se făcea o dată pe săptămână JOIA, dar ritualul începea miercuri după amiază. Se pregătea albia (sau covata) care era un vas lunguiet cioplit dintr-un trunchi de copac confecționat de „tata-moșu” cum îi ziceam eu bunicului, el fiind un foarte talentat cioplit în lemn. Deci maica (bunica) pregătea albia să fie curată, cernea făina prin două site și știa din experiență exact ce cantitate de făină trebuie să cearnă.

Gustul pâinii

Nu se folosea drojdie nici nu se știa în sat pe atunci de ea, maica mea ca și alte femei din sat folosea pentru dospitul aluatului ceva ce se numea CUMNĂU. Cumnatul pe care-l făcea maica era un amestec din aluatul păstrat de la pâinea precedentă, din țărâțe, făină de mălai și făină albă. Din toate acestea ea făcea o pastă pe care o lăsa câteva zile să se acrească apoi lua din această pastă bucăți ca niște găluște pe care le așeza ordonat pe un prosop alb-curat și le punea vara să se usuce la soare, iar iarna pe cuptorul cald. Acest cumnău era folosit acum pentru facerea pâinii după obiceiul bunicii. Miercuri seara aceste găluște de cumnău uscat le punea într-un vas, le acoperea cu apă caldă și le lăsa până a doua zi. Dimineața la ora trei (3) din noapte măicuța mea se scula și plămădea „aluățelul” cu apa caldă de pe cumnău și cu o parte din făina aflată în albie, mai adăuga puțină sare și-l lăsa la dospit.

Când aluățelul era bine dospit pe la ora cinci (5) dimineața mă trezea pe mine să frământ aluatul de pâine.

Menționez că abia acum de fapt se făcea aluatul pentru „pâinea noastră cea de toate zilele”. Eu trebuia să amestec plămădeala sau „aluățelul” cu restul de făină din albie și cu încă niște apă caldă (ca de pită) și apoi frământam.

O întrebam pe măicuța:

Maică, de trebuie chiar eu să frământ aluatul?

Pentru că pita frământată de „o fată fecioară” crește mare și frumoasă.

Cât timp trebuie să tot frământ?

Până când „asudă grinda” răspundea maica și am înțeles că trebuie să tot frământ până-mi transpiră fruntea.

Dar de ce trebuie frământat atât de mult aluatul?

Așa-i musai, zicea maica, pentru că pe lumea asta nimic bun și frumos nu se poate face fără trudă și fără osteneală (oboseală).

După ce aluatul era bine frământat îl mai lăsam să crească vreo două ore.

Abia târziu pe la 7-8 dimineața aluatul crescut bine era luat de maica din albie, îl împărțea și-i dădea forme de pâini rotunde și le mai lăsa din nou la crescut. Maica știa exact momentul când trebuia băgată pită la cuptor pentru coacere. Îi tăia fiecareia câte o „căciulă”, le așeza pe rând pe o lopată specială tapetată cu făină și le băga în cuptor să se coacă. Cuptorul era deja încălzit atât cât trebuia în momentul acela pentru că de el se ocupa tata-moșu care folosea pentru focul din cuptor coceni de cucuruz. Maica și tata-moșu știau exact când pita era coaptă și scoteau din cuptor frumoasele și rumenele pâini ca niște domnișoare zvelte, le stropseau cu apă rece, le acopereau cu un prosop alb și curat și le lăsau „să se vorbească cu sfinții”.

Numai după ce pâinea se mai răcea puțin atunci ni se tăia nouă copiilor câte o „strujeauă” (felie) de pită mare, proaspătă și frumos crescută. Și era miezul acelor pâinii moale, alb, pufos cu găuri ca o felie de cașcaval de-ți lăsa gura apă de poftă. Și... Doamne bună mai era pita din cuptorul bunicii! Nu te mai săturai mâncând-o!

DIN CREAȚIILE ELEVILOR

Gustul pâinii

Mărturisire

Bobul de grâu dacă nu-l semeni la timp, nu va reuși niciodată să aducă rod bogat. Dacă nu frământă bine aluatul și nu-l lași la dospit, pâinea nu va crește. Copilul, dacă nu este îndemnat spre arta cuvântului, n-o să-î înțeleagă nici când va crește frumusețea și nu va reuși să-î guste miezul.

Mi-ar fi plăcut după cum am arătat în argumentul volumului

„Îndrăgostiți de poezie“ apărut la Editura Dalami, Caransebeș, 2009, să fiu îndrumată în copilărie spre tainele cuvântului. Îmi amintesc că scriam versuri în gimnaziu și nu mă încuraja nimeni. În clasa a VIII-a, în 1989, după Revoluție Căderea regimului comunist, am trimis o poezie la ziarul „Timpul“ din Reșița prin tatăl meu, însă fără rezultat. I-au spus că nu publică poezii, fiindcă cititorii nu cumpără ziarul pentru poezie. Astăzi înțeleg refuzul. Poezia era puerilă. Îmi amintesc și acum versuri din acea poezie ce am intitulat-o „Prima primăvară liberă“. Sol iubit de primăvară / Bine c-ai venit / În libera noastră țară / Ești bine primit.

Ca o dorință a copilului de ieri, am început să îndrum copiii de astăzi spre cuvânt. E o muncă grea, dar plăcută. Am început această muncă în 2007 prin cenaclul literar și revista „Mugurașii“ care în 2009 s-a materializat în volumul „Îndrăgostiți de poezie“ ce poate să fie răsfoit și pe site-ul personal www.elzumina.ro. Acest volum a fost urmat de „Colaj“, „Micuții scriitori din Banatul Montan“, postate pe blogul.elzumina.ro, iar acum de volumul „Gustul pâinii“ care cred că este și ultimul, pentru că am observat interesul scăzut al elevilor față de creație.

Cine are timp să răsfoiască volumele publicate anterior o să observe numărul mare de elevi implicați. Erau așa de încântați să-și citească propria creație publicată într-o carte.

Atunci când un singur elev nu obosește nici mai târziu să asculte glasul cuvântului, pentru tine este o mare realizare. Îți dai seama că munca ta nu a fost zadarnică, că a dat roade. Eu am avut această mulțumire prin Gabriela Dagmar Preda care a început să publice prima dată în revista „Mugurașii“. Până nu demult am trecut-o în paginile antologiilor alături de ceilalți elevi, însă astăzi, Gabriela este studentă la Universitatea de Vest din Timișoara și are deja primul volum publicat „Dansul stelelor“. O putem cunoaște prin acest volum publicat ca romancieră. Al doilea volum al ei „Lumea mea“ este în curs de apariție editorială.

Este trist când unii elevi foarte talentați, cu performanțe deosebite, uită să-și mai aplece privirea spre frumusețea cuvântului, lăsându-se absorbiți de nimicurile acestei vieți.

Mereu am îndemnat spre creație pe toți elevii, nu doar pe cei cu rezultate foarte bune la învățătură, i-am îndemnat și încurajat să pășească pe acest drum. Când sunt micuți, în clasa a V-a, sunt foarte încântați, dar mai târziu au cu totul și cu totul alte preocupări, dar și mai trist este că în ultimul timp am simțit o nepăsare față de miracolul cuvintelor.

Astăzi am avut plăcuta surpriză să mă caute un fost elev căruia i-am fost profesoară și dirigintă, Alexandru Cioancă, să-și ia rămas bun de la mine, pentru că va pleca cu familia din țară. E o mare bucurie pentru un profesor când elevii își amintesc de ei, dar și mai mare bucurie e atunci când un elev îi calcă pe urme.

Arta se face cu dragoste, dăruire și multă muncă. Tot ce nu e dragoste, dăruire și muncă se risipește, nu are rădăcini, iar la prima adiere de vânt își pleacă fruntea sărutând pământul.

**AUTORUL ANTOLOGIEI
(ANA-CRISTINA POPESCU)**

Valentina Cramer

Anina - Caraș Severin
Elevă în clasa a IX-a
la Liceul „Albert Einstein”, secțiunea lingvistic, Torino,
Piemonte, Italia.

Când la strâns e vreme bună, pâine multă se adună

Lumea e o brutărie, suntem toți tipuri de pâine, făcuți din același aluat dar niciunul nu e la fel ca celălalt și tocmai asta ne face să fim „gustoși”. Poate că tu ai mai multe semințe, sau o formă mai apropiată de perfecțiune, sau poate te consideri mai copt. Dar toate astea depind de perspectivă. Nu poți spune că tuturor le place pâinea moale, sau pâinea bine coaptă, integrală, neagră, feliată, franzelă sau rotundă, pentru că dacă tuturor ne-ar place același tip de pâine n-ar mai exista altele. Așa sunt și oamenii: înalți, scunzi, albi, negri, galbeni, cu ochii verzi sau maro sau poate chiar mov, grași, slabi, cu tunsori și nuanțe de toate culorile la păr, într-un cuvânt diferiți, dar asta nu ne face pe niciunul mai bun ca celălalt. Suntem toți oameni, asta e cert, dar frumusețea nu are o unitate de măsură, ci depinde de ochiul privitorului așa că ne putem și trebuie să ne considerăm egali pentru că asta suntem!

Suntem egali din naștere și nu ne putem lua niciunul altuia vreun drept doar pentru chipul, corpul, înălțimea sau alte caracteristici ale ambalajului.

Oricât de bună ar fi o pâine, extraordinar de bună la gust, tot vor exista oameni care nu o mănâncă, oricât te vei chinui să faci pe plac tuturor, măcar unul din mulțime îți va adresa injurii. Dumnezeu e perfecțiune și nu-l „gustă” întreaga lume, tu ce așteptări să mai ai?

Fiecare individ din lumea asta își caută un suflet, o inimă, o minte caldă. Nimeni nu deține pe nimeni, dar dragostea formează lanțuri, ne leagă între noi stilizând ceva atât de dorit, ca pâinea caldă. Fii tu schimbarea în lume! Fii tu cel care pune preț pe miez! Fii tu cel care lasă exteriorul deoparte, pentru că fiind tu acela, vei putea cunoaște și bobul de grâu din care-a fost făcut cel cu care vorbești. Cunoscând miezul, vei cunoaște întreaga făptură. Mulțumindu-te doar cu „coaja” unui ceva, nu vei ști niciodată care e culoarea adevăratei fericiiri.

Roșeața unei inimi calde dă culoare întregii ființe. Drojdia dintr-o pâine bună, dă formă întregii creații.

În pământul negru se face pâinea albă.

El este Victor.

De mic părinții îi spuneau simplu: Tor, nu pentru a-i adresa un alint, ci, pentru că le era mai ușor să îi spună: „-Tor, du-te și adă caprele de pe deal.”; „-

Tor, dă de mâncare la animale!"; „-Tor, sapă pământul și strânge recolta!"; „-Tor! Tor! Tor!!!!”. În ochii lui se citea de fiecare dată când îl strigai pe nume un regret, o dorință, o tristețe, indiferent de cât de mult încerca uneori să le ascundă punându-și pe chip un zâmbet, un zâmbet ce-mi devenea deseori antipatic la cât de multă falsitate transmitea.

- Doctore, i-am spus, a-ți putea să-mi povestești în continuare istorioara de data trecută în timp ce faceți controlul? Mă liniștește.

- Sigur. Ai putea să-mi amintești unde rămăsesem?

- Era momentul în care după atâtea rugăminți s-a decis să vă lase să continuați cu clasa a IX-a. V-ați oprit brusc și am rămas cu gândul acolo de două zile.

- Anabela, te-am rugat de când ne-am cunoscut să nu mai fi atât de „politicoasă”, poți să-mi vorbești ca unui prieten. E nevoie să-ți repet asta de fiecare dată? După... aș putea spune că m-am oprit cu un motiv: nu sunt aici pentru a întrista pe cineva, ci din contră...

-Vreau să știi! Aș încerca să deduc singură, dar nu ești un om ușor de citit.

-Voi încerca să spun totul cât mai pe scurt, pentru că nu-mi permite timpul și așa pot trece și peste lucrurile mai puțin drăguțe.

Am ajuns în clasa a IX-a, eram fericit, pentru că într-un final am reușit să-l conving pe tata. Aveam cărțile fratelui mai mare și niște caiete ce-mi rămăseseră din anul anterior... Speram să mă descurc cu ce aveam pentru că știam, îmi imaginam, că odată cu vreo necesitate va dispărea și singura mea oportunitate de a învăța. Astfel, mi-a picat lumea în cap auzind că acele manuale nu se mai folosesc de ani buni... Un timp, am dus-o așa, copiam lecțiile de la colegi, aveam grijă de fiecare spațiu din caiete, încercam să găsesc soluții, cum nici nu se punea la socoteală varianta de a avea manuale noi ca prin minune. Dirigintele, observând lucrul acesta s-a decis să-i spună lui tata. În acea zi mi-am luat cea mai cruntă bătaie din viața mea și mi s-a luat dreptul și de a mai îndrăzni să scot vreun cuvânt în legătură cu învățământul.

Din punctul ăsta viața mea s-a schimbat. Culmea, tot dirigintele a fost „vinovat”. Auzind de bătaie, s-a hotărât să depună plângere la poliție asumând-și apoi responsabilitatea de a ne avea în grijă pe mine și mama. Atunci s-a întors și fratele meu din armată, am reușit să ne așezăm la casa noastră. Tata? S-a schimbat mult în cei cinci ani de închisoare, ba chiar i-a mulțumit „vinovatului”. Domnul Blandescu va rămâne un erou pentru familia noastră. În special pentru mine: am reușit să-mi îndeplinesc visele și uite-mă!

Pe obrazul meu își făcea cărare o lacrimă.

- Dar de ce ai spus „întristat” mai devreme? Mie mi se pare o poveste foarte frumoasă, emoționantă chiar.

- Ți-am spus că încerc să evit părțile negative, pentru că ce a fost, a fost. Sunt anumite lucruri ce mă vor marca pe viață, dar să nu ne gândim la asta acum.

- Victor, în pământul negru crește pâinea albă... Ești o dovadă vie că de la

rău se poate ajunge la bine, crede-mă.

- Aș mai sta de vorbă cu tine, dar mă așteaptă alți pacienți afară. Uite rezultatele! Poate ne vedem într-o altă zi, e momentul tău de a deschide cartea vieții.

- Cu drag și siguranță! O zi frumoasă!

- Asemenea! Îmi spuse făcând un semn ușor cu mâna.

Victor pentru mine e exemplul că se poate... Se poate orice pe lumea asta! E omul care a pornit de jos și nu-i e rușine să o recunoască și acum uită-te la el: e un doctor renumit. Se spune că atunci când îți dorești într-adevăr un lucru toată planeta complotază la fericirea ta. Eu mi-am privit dovada în ochi, acum tu ai făcut la fel, ce mai aștepti? Pornind de jos ai o vedere mai bună către succes.

PANEM ET CIRCENSES

Mi-au trecut în minte vulturi, ce străpungeau cu privirea orizonturi, dar i-am lăsat să piară!

Mi-am lăsat sufletul pe ace, chinându-se și nu am mai făcut nimic pentru el.

Am dat de greu și am renunțat mulțumindu-mă cu puțin, pentru că asta-mi părea calea cea mai ușoară.

Privesc în juru-mi și nu văd nici un impuls la luptă. Luptătorii au ajuns să se mulțumească și cu gustul învingerii știindu-se în viață. Ne trec printre degete ani, vieți, clipe.. Și nici măcar nu încercăm să strângem pumnul, pentru că avem impresia că oricum se va întâmpla ce-i mai rău.

Știi ce se întâmplă atunci când nu ai nici măcar voință să lupti? Nimic.

„Era cald, vântul îi legănă pletele de castan încercând, parcă, să i le fure, spunându-i că nu le merită.

Mi-am făcut un obicei de a trece pe lângă ea, în fiecare zi, stătea în același loc, cu mâna întinsă, așteptând de la alții.

Cine este ea?

Mă întorc în urmă cu 26 de ani, eram abia venit de la facultate, mergeam în vizită la mama care lucra ca „servitoare” la familia ei, atunci atât de bucuroasă de nașterea unui nou suflet cu atât de multă speranță în față: Raisa.

Nu pot să spun că am cunoscut-o, niciodată îndeaproape, o vedeam în fiecare vacanță de vară, cât timp lucram în compania mamei și-mi părea mereu un copil înflăcărat, cu voința de a ajunge mare.

Dar cum cartea nu se judecă după copertă... odată cu timpul toată flacăra ce-o stăpâna, se stinse.

Se întâmpla când era în floarea a cincisprezecei primăveri, venea de la școală răsturnând tot ce era în calea ei hotărâtă nici urmă să nu mai vadă din locul care îi stăpâna în acest moment nervii și suferința.

„Dar.. ce s-a întâmplat?” am întrebat oarecum timid.

„Nu e treaba ta.” mi-a răspuns ca un copil mofturos și alintat ce era.

În scurt timp am aflat că a renunțat la școală pentru că profesoara i-a spus că deranjează ora.

De aici începusem să nu mai văd nici o fărâmbă de speranță în ochii ei.

Cu siguranță, părinții nici nu puneau la socoteală să nu mai meargă la școală. Au ajuns să se înjosească în fața ei și au încercat orice metodă de a o face să se răzgândească. Dar ea? După două săptămâni de rugăminți a fugit de acasă.

Nimeni n-a mai auzit de ea mult timp, până în urmă cu 3 ani.

Făcând o plimbare prin centru, o figură cunoscută îmi opri atenția în loc. Am recunoscut-o după trăsături: părul castaniu și ochii smaraldici o trădau, hainele ponosite, ridurile și cearcănele ce le avea, deja, mă făceau oarecum să mă îndoiesc. Dar, nu am nici o altă bănuială privind-i fața, care a rămas a copilei de cincisprezece ani pe care-o știam.

De 3 ani încerc să-i aflu povestea, dar îmi răspunde mereu cu același „Nu e treaba ta.”.. Atâtea timp, atâtea greutăți ce i le poți citi în adâncul cearcănelor și tot nu și-a pierdut caracterul de copil mofturos.

Din respect pentru răposata ei familie ce a murit într-un incendiu la scurt timp după ce ea i-a părăsit, din respect pentru oamenii ce pot să zică că ne-au crescut pe amândoi, am hotărât să-i port de grijă din acel moment.

Cum a refuzat din încăpățânarea-i prostescă orice metodă din partea mea de a ajuta, îi trimit în fiecare zi pâine și necesarul pentru a trăi o zi decentă prin intermediul unui străin. Nu mă voi lăsa până când n-o voi vedea la locul ei. Ea e întru chiparea renunțării, iar în spatele ambalajului frumos, nu arată în cel mai plăcut mod.

Mă întreb dacă genul acesta de oameni pot fi ajutați... Poți să ajuți o persoană care nu e în stare să facă nici un efort pentru ea însăși? Care vrea să trăiască din mila altora de parcă ar fi datori s-o facă? Și aici nu mă refer la mine. Eu mă simt dator s-o fac, fiind tot ce i-a mai rămas pe lume. Căci în afară de mine nu i-a mai rămas nici măcar ea.

A ajuns să se bucure la o bucată de pâine, iar înainte lupta pentru ceea ce era mai bun.. A decăzut, în ultimul hal. Sau poate că am văzut-o eu prea sus.

„O, sancta simplicitas! Panem et circenses” (O, sfântă naivitate! Pâine și jocuri de circ.), cum ar spune latinii, acum. Prima expresie definind ignoranța, inconștiența acesteia. Iar cea de-a doua? În vechime, poetul latin Decimus Juvenalis, adresându-se unui prieten, deplângea decadența popoului roman, modul în care putea fi controlat oferindu-li-se puținul. Ea nu poate fi controlată. Dar decăderea ei, modul în care se mulțumește cu puținul sunt evidente. Și nu doar al ei..”

Această istorioară definește de fapt viața fiecăruia dintre noi într-un anumit moment. Devenim lăsători, negrijulii, nepăsători. Avem nevoie de voință mai mult ca orice! Avem nevoie de răbdare cu noi, cu cei din jurul nostru. Lucrurile mărunte ca pâinea, ar trebui să ne facă fericiți. Dar să nu ne mulțumim oar cu pâinea când putem avea totul în propriile mâini?

Gustul pâinii

Viața ca o bucată de pâine

„Mă iubesc mai mulți pe mine”

A spus odată un covrig.

„Dar tu nu ești ca o pâine.”

Toți ceilalți au și sărit.

-Poate tu ești copt mai tare,

Dar o babă fără dinți,

Nu te-ai întrebat tu oare...

Poa` să te mănânce? Minți?

Nu te supăra, nici gând!

Că tu nu ești copt destul...

Poate-un copilaș plâpând

Te vede ca cel mai bun.

Suntem toți bucăți de pâine,

Ne asemănăm, un pic,

Dar nici unul, dintr-o mie,

Nu-i exact de-același tip.

Lumea e o brutărie,

Deci să ne-nțelegem spun.

Suntem diferiți, și fie,

Nici unul nu-i „cel mai bun”.

Samira Cserny

Clasa a VI-a,

Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina.

Regret

Se duc bătrânii și iau cu ei,
Tradițiile și obiceiurile străvechi,
Urmașii nu mai prețuiesc,
Ritualurile moștenite de la strămoși.

Mă pierd uneori în amintiri
Și parcă simt încă
Mirosul pâinii coapte pe vatră,
Văd în ochii minții pe bunica
Cum frământa aluatul
Cu mâinile ei bătrâne și dibace,
Cum rupea pâinea coaptă
Și-mi întindea bucată aburindă,
Caldă, înmiresmată.
Gândurile mele poartă cu ele, încă
Alte vremuri,
Când pâinea se cocea pe vatră,
Acasă,
Însoțită de zâmbetul bunicii.

Pâinea din țara ta

Sărăcă e țara mea,
Pleacă-ncet lumea din ea,
Caută pâinea din afară,
Cea din țară e amară.
Are gust de sărăcie
Și miros de pribegie,
Căci românul e sărac
Și pe drumuri tot pribeg.
Pleacă mulți, dorința-i mare
Și muncesc peste hotare,
Depărtați de țara lor
Unde stau copiii cu dor,
Își doresc pâinea de-afară,
Dar se-ntorc apoi în țară,
La pâinița cea amară,
Căci fie bună sau rea
O mănânci la masa ta,
Nu la ușa altora.

Ana-Maria Zvedeanu

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf,
Anina.

Pâine și viață

Pâine, pâine, pâine, atribut al vieții,
Pentru tine omul, obosit de trudă,
Se trezește întruna-n zorii dimineții
Luptă, luptă, luptă într-o viață crudă,
Neștiind proscrisul ce-i rămâne-n
urmă.

Cugetând la bunătate
Orice muritor de rând
Comparație în toate,
Pâinea-i stă la orice gând
Făcând bine orișicând.
Chiar un negustor hapsân
Lăudând nespusa pradă,
Totul s-a vândut precum
Proverbiala pâine caldă.
Fără pâine omul crede
Că de viață n-ar e parte,
Dar Prea-Bunul care vede,
Totul, scrie-n Sfânta Carte,
Căci Cuvântul este Viață,
Dacă ne hrănim cu el.
Este tot ce ne-nvață!

Eunice Boboescu

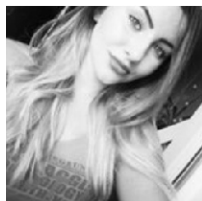
Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf,
Anina.

Pâinea

Pâinea rumenă-n cuptor,
A zărit ușa întredeschia,
În ea s-a aprins un dor,
Să plece nevăzută.

Ieșii afară din pridvor
Și se rostogoli pe scară,
Atunci o pasăre în zbor
A-nfulecat-o degrabă.

Mult s-a mai zbatut pituța,
Dar a fost prea târziu atunci,
De aceea a lipsit din căsuța
Din care plecase aceasta.

Elena-Narcisa Goanță

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2
Steierdorf, Anina.

Cum trăim

Iar nu ne pasă cum trăim,
Dacă avem pâine sau murim,

Nu spun că tot ce trebuie
să știm
E ca partidul să-l slăvim.

Cu puțină apă și puțină
pâine
Cred că ne fac mai bună o
zi de mâine,
Când de fapt tot ce ne
dorim
E ca patria să o reunim.

Mario Cristian Karnel

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf, Anina.

Pâinea Sfântă

În fiecare an pe câmpurile arse de soare poți vedea gospodari care îngrijesc pământul, îl ară și îl seamănă cu boabe de grâu cu ajutorul unui utilaj numit semănătoare.

Pe timpul verii, ochii gospodarilor privesc încântați cum spicele de grâu își apleacă vârfurile spre pământ parcă mulțumindu-i.

Dimineața, pe răcoare, grâul auriu își îndreaptă căpușorul spre soarele fără de care nu ar putea crește. Vine apoi secerătoarea, mașina care adună boabele de grâu și îl duce la moară.

Acolo grâul este măcinat și transformat în făină, iar brutarii frământă aluatul și ne fac nouă pâinea noastră cea de toate zilele. Toată această trudă pentru ca noi să ne bucurăm la fiecare masă de pâinea proaspătă și rumenită, de gustul ei dulce.

Pâinea este trupul Domnului și de aceea trebuie să îi dăm respectul cuvenit.

Ana-Maria Barim

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 2 Steierdorf,
Anina.

Să mulțumim

Să mulțumim pentru o pâine,
Că nu mulți au parte de ea.
Să mulțumim pentru un pat,
Că nu toți au așa ceva,
Să mulțumim pentru o mamă,
Că nu toți o pot avea,
Să mulțumim pentru o cană,
Că nu toți au de unde bea,
Să mulțumim pentru o viață,

Că nu toți se pot bucura,
Să mulțumim pentru o masă,
Că prea puțini au ce mânca,
Să mulțumim pentru familie,
Că nu toți au una.
Mulțumește-te cu ce ai,
Că nu se știe când mai vii
Și nu uita să dăruiești,
Chiar dacă nu vei mai primi.

Mâncând din pâinea vieții

Cât trăiește omu-n lume
Se luptă pentru o pâine,
De e bine sau de-i rău,
Știe Bunul Dumnezeu.

E greu să te vinzi pe tine
Doar pentru un colț de pâine,
Tu doar știi să te trudești,
Lucrezi până-mbătrânești.

Tu când zile nu mai ai,
Te întrebi de ce lucrei,
Pentru un codru de pâine?
Ce-l aveai de azi pe mâine.

Păi acum nu e păcat,
C-ai lucrat,
Te-ai ostenit,
La tine nu te-ai gândit?

Este bine să luptăm,
Pâinea zilelor să o luăm,
Dar pentru suflet ce dăm?
Că trec anii și plecăm,
Doar sufletul ni-l păstrăm,
Restu' pe pământ lăsăm.

Cursul vieții

Când te naști ai pâinea-ntregă,
Zilnic muști câte-o bucată,
Dar când pâinea-i pe sfârșite ...
Este greu să și respiri,
Simți că nu mai ai nici zile,
Au rămas doar amintiri.
Și se duc, trec anii toți,
Nimic nu mai e la fel,
Fiecare e un hoț,
Luptă numai pentru el.

Timeea Mihuț

Clasa a XI-a

Liceul Bănățean Oțelu Roșu

Pâinea poporului meu

Prin vene trece sânge,
Căci lupte-a dus cu greu,
Ca să câștige pâinea
Poporul meu!

Și în nemiloasa noapte
Brave suflete-au luptat,
Ca să câștige pâinea
Și piatr-au spintecat!

Și prin adâncuri multe,
De suflete rănite,
Rămânea amintirea
Și locuri cucerite.

Prin iarba ce-i azi verde
Sânge s-a vărsat,
Ca să câștige pâinea
Poporul a luptat!

Căci pâinea cea de astăzi,
Poartă istoria-n spate
A mii de suferințe îndurate,
A mii de suflete curate!

Tatăl ceresc, pâinea noastră

Din veacuri se-aud șoapte
Și toate-mi spun de Tine,
Tu din zi faci noapte
Și după noapte ziua iarăși vine.

Mângâi petalele a mii de flori
Și prin culoare le dai viață,
Și din soarele arzător
Poți face-o deasă ceață.

Nimic nu-i mai presus

Ca alinarea vocii Tale
Ce m-a învățat să aleg,
Mereu cea mai bună cale.

Tu ești pâinea noastră
Ce ne ține în viață,
Tu ești a noastră lumină,
Mângâiere divină.

Pâinea iubirii

M-aș uita adânc în stele,
Chiar m-aș pierde printre aștrii,
Dar în miezul minții mele
Sunt doar ochii tăi albaștrii.

Mă las purtată de vraja ta
Printre mii de vorbe colorate...
Și de-aș vrea, tot n-aș putea
Să-ți las amintirea-n spate.

Șoptele par melodii
Atunci când se pierd în glasul tău
De-aș vrea să mor și tot mă-nvii
Mereu când e mai rău!

Zâmbet ca soarele-ntre nori
Aduci mereu cu o vraja,
Dulce ca mierea printre flori
Cald ca o zi de plaja.

Inima mi-ai atins-o ușor
Și-ai copt pâinea iubirii,
De-acum ești visul printre nor
Și raiul nemuririi.

„Cerule este pâinea ochiilor.“
(Ralph W.Emerson)

Sunt o pasăre ce rătăcește zi de zi într-un stol mare, o pasăre ce speră și visează la momentul când va părăsi un loc pentru a se muta într-un alt loc mai călduros.

Aripile mele sunt cuprinse de culori ce se-mbină într-o perfectă simetrie cu negrul ce mă

reprezintă.

Sunt micuță, însă ce mă face diferită de celelalte păsări este interiorul meu, un interior colorat dar totodată întunecat, la fel ca și aripile mele. Ceea ce e acolo, în suflet, în gând, în dialogul ce-l poartă creierul cu mine zi de zi, nu poate fi descris prin cuvinte, căci cuvintele mereu reprezintă o mască a adevaratului caracter, ceea ce ne definește cu adevarat sunt doar faptele.

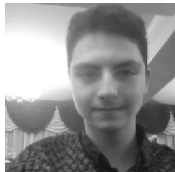
În căderea mea spre pământ, din cer, din văzduhul albastru plin de vata albă și de îmbinări de curcubeu par doar un punct negru, un suflet nevinovat ce se pierde prin măreția divină a cerului.

Acestea sunt doar o impresie ce lasă urma mea. Niciodată ambalajul nu definește putera unui suflet, căci poți să fii mic și firav, dar faptele tale să fie mărețe și puternice.

Noi, păsările mici, dar atât de mari sufletește, suntem conduse de către niște șoimi ce vor doar să ne controleze, să ne taie aripile atunci când văd că în urma noastră lăsăm zâmbete și fericire. Șoimii vor să ne oprească în a fi diferiți, încearcă să ne ofere uniforma comună, dar eu și alte mii de suflete încă luptăm, lupta aceea de a lăsa ceva în urma noastră, o pâine care să ne reprezinte.

Așa cum cerul e pâinea ochilor, speranța de a cucerii eternitatea și zborul păsărilor după ideal poate să se metamorfozeze în pâine.

Speranța e un sac în care aruncăm idei, idei ale căror vise sperăm să nu moară niciodată. Nu ne mulțumim cu puțin. Vișăm să zburăm mereu mai sus, dar trebuie să înțelegem că tot ceea ce ne înconjoară, tot ceea ce putem vedea cu ochii e o binecuvântare care trebuie prețuită în fiecare secundă a vieții.

Eduard Abel Tuștian

Clasa a IX-a,
Liceul Bănățean Oțelu Roșu
Pâinea

Pâinea este unul dintre cele mai întâlnite și comune alimente de pe pământ.

Pentru realizarea pâinii, ingredientul necesar este grâul, iar din grâu ia formă pâinea.

Pâinea poate fi diferită prin formă, gust, culoare dar nimeni nu o poate confunda cu un alt aliment. Acest aliment este cunoscut în întreaga lume și fiecare om a văzut sau a gustat acest aliment. Pâinea poate fi servită alături de un fel de mâncare sau poate fi mâncată fără să fie însoțită de un alt aliment. Fiecare om mănâncă pâinea după propriile sale gusturi.

Pâinea ia naștere din grâul care este cultivat pe câmpuri iar la maturitate, după seceriș, el este trimis la fabrici sau brutării unde pâinea ia formă, iar apoi este trimisă în toată țara sau în tot județul pentru a fi vândută. Ea este întâlnită pe mesele oamenilor, fie ei români sau având altă naționalitate ei servesc la orice mic dejun, prânz sau cină pâinea. Acest aliment este un aliment ecologic ce îmbunătățește viața și stilul de a mânca sănătos a oricărui om. Oamenii nu mănâncă pâine doar acasă, de asemenea poți vedea oameni mâncând pâine la locul de muncă, la oraș, la sate, la o ieșire în aer liber, la un picnic sau chiar la un eveniment aniversar.

Pâinea are un rol important și în biserica ortodoxă unde reprezintă, în Sfânta Împărtășanie trupul și sângele Domnului nostru Iisus Hristos care se jertfește pentru noi la fiecare adunare sau slujba religioasă. Pâinea în Sfânta Împărtășanie reprezintă trupul Domnului nostru Iisus Hristos și vinul reprezintă sângele Său sfânt. La Sfânta Împărtășanie preotul îi împărtășește pe copiii mici care nu trebuie să mănânce când vin la biserică pentru a putea fi împărtășiți. Înainte de Sfânta Împărtășanie preotul rostește cuvintele „Acesta este sângele Meu al Legii celei noi care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“. Apoi preotul împărtășește copiii.

Pâinea este întâlnită în orice brutărie sau magazin și este nelipsită de pe mesele românilor. De aceea recomand oricui să guste acest aliment pentru că are un rol important în încercarea de a crea un stil de viață și o alimentație sănătoasă.

Pâinea, darul lui Dumnezeu

Pâinea este gustoasă
O felie este mereu sățioasă
Pâinea trebuie gustată

Și de toată lumea încercată.

Ea este comună
Pe orice masă e bună
Însoțită de mâncare
Noi o dorim cu ardoare.

Pâinea este un dar
Al Domnului, un har,
Pe care Tatăl Ceresc ni l-a dat
Și noi de atunci l-am păstrat.

Ea este mereu primită,
La masa nelipsită,
E mereu pregătită
La cină să fie servită.

Pâinea noastră

Pâinea noastră este deosebită,
Bună și gustoasă,
Pe mese primită
Proaspătă și savuroasă.

Pâinea este însoțită
Neagră sau aurie
La masă cu ceva servită
La gust o minunăție.

Poate să fie diferită
De la formă la mărime
De la masă nu-i oprită
O mănâncă oricine.

E bună și sănătoasă
De mulți apreciată
La festivități aleasă
Și de bucătari căutată.

casei.

Într-o zi, în timp ce udam florile, a venit un miros îmbietor dinspre bucătărie. Bunica scosese din cuptor pâinea bine rumenită care ne îmbia să ne așezăm în jurul mesei. Eu mâncam pâinea împreună cu verișoara mea, Alexandra.

Bunica ne făcea pâine de câteva ori pe săptămână. Nouă ne plăcea cum bunica frământa pâinea.

Făcutul pâinii în casă este o tradiție păstrată de la strămoșii noștri.

Dărnicia

Într-o zi când am venit de la școală cu o foame de lup, bunica a făcut o pâine caldă și gustoasă.

Verișoara mea a venit la noi, iar eu am strâns pâinea în brațe cât am putut eu de tare și nu am vrut să-i dau ei. Bunica a venit și a rupt pâinea în două și am mâncat amândoi. După ce am mâncat, eu am cerut scuze verișoarei mele, pentru că am fost egoist, iar bunica ne-a promis că într-o altă zi o să facă o altă pâine.

Eu am ajuns la concluzia că atunci când îi cineva lângă tine și tu mănânci, trebuie să fii darnic și să împarți cu el.

Alex Răzvan Procoian Dănescu

Clasa a VI-a

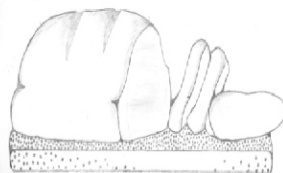
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Pâinea bunicii

Îmi aduc aminte și acum de vacanțele petrecute la bunici.

O ajutam adesea pe bunica mea la treburile

scrieți
nume + prenume
clasa + școala + nr.

Claudia Iasmina Lazăr

Clasa a VII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

PENTRU O BUCATĂ DE PÂINE

Actul I

Personaje: Boierul Tinaxe, Vasile Mugur (un țăran), Sluga,
Gheorghe (un alt țăran)

Scena I

Personajele: Vasile și Gheorghe

Decorul - Un câmp.

(Vasile și Gheorghe erau pe câmp la seceriș.)

Vasile: Hai, Gheorghe, mai repede, că n-avem timp până la anul!

Gheorghe: Termin imediat.

Vasile: Spui asta de o ora!

Gheorghe: Da' ce-i cu graba asta?

Vasile: Știi că mâine vine boierul Tinaxe și ne ia tot ce a rămas din lan?

Gheorghe: Și mijlocul lanului?

Vasile: Doamne fereste! Doar nu o fi așa nerod. Nu cred că vrea să strice recolta de la anu' ca doar na', e și dânsul ardelean ca și noi.

Gheorghe: Într-adevar. Uite, Vasile, terminai cu grâul.

Vasile: Hai la mine acas' să mâncăm un blid de zamă și să te cinstesc.

Gheorghe: Bine, Vasile. Da' lăsași destul grâu în lan?

Vasile: Cum sa nu las Gheorghe? Doar nu sunt nerod!

Gheorghe: Fie ce ... (întrerupt de Vasile)

Vasile: Taci! Trece trasura lui Tinaxe! Pfu... Bine că nu ne văzu.

Gheorghe: Ai dreptate. Noi avurăm mare noroc acu', fiindcă toată ziua, bună ziua boierul se plimba cu trasura ba-n stânga, ba-n dreapta. Dar totuși, el se crede om gospodar domnule!

Vasile: Într-adevar. Uite, ajunsărăm acas'! Hai, intră!

Gheorghe: Nu pot, Vasile, că nu vreau sa te deranjez și în plus am multă treabă acas' și nu pot să o amân.

Vasile: Of, Gheorghe, dacă tot zici că ai treabă, uite banii aceștia ca să nu zici că ai venit de pomană.

Gheorghe: Mulțam' Vasile!

Vasile: Să-ți fie de bine!

(Gheorghe părăsește scena)

Scena II

Personaje: Boierul Tinaxe și sluga sa.

Gustul pâinii

Decorul: Curtea conacului boierului Tinaxe.

(Tinaxe vorbește cu sluga sa din trăsură)

Tinaxe: Sluga!

Sluga: Da, boiere!

Tinaxe: Mergi la câmp și seceră grâul rămas pe moșia lui Vasile Mugur.

Vreau să îmi aduci tot grâul, chiar și partea din mijloc.

Sluga: Stăpâne, dar... (Întreruptă de boier)

Tinaxe: Niciun dar! Mie îmi aduci tot grâul! S-a înțeles?

Sluga: Da, stăpâne. Mâine în zori mă voi duce să secer grâul.

Tinaxe: Cum? Abia mâine? Te duci acu'!

Sluga: Dar, stăpâne, suntem în luna lui cuptor. Afară e foc!

Tinaxe: Dar eu de ce te plătesc? Să-mi trândăvești în casă? La muncă cu tine, leneșule!

Sluga: Desigur, stăpâne! Voi merge acum la câmp. (Sluga părăsește camera supărată, iar boierul începe să vorbească singur spunându-și părerea despre oamenii de rând)

Tinaxe: Of, ce om leneș! Nici să se ridice de pe scaun nu-i venea. Dar toți ca și el visează să fie boieri și oameni de-ntâia clasă. Dar nu se gândesc, că pentru a ajunge așa sus trebuie se fii un om destoinic și cu scaun la cap. Of, ce nerozi... Dacă ar ști cât muncesc eu, cât mă trudesc pentru a ține gospodaria aceasta. Of, of, of... (după câteva secunde de tăcere) Oare cât e ceasul? (după alte câteva secunde) Cincisprezece și jumătate. E timpul să dorm. Mă scol spre seară să mănânc și apoi mă culc iarăși. Vai cât de ostenitor e să fii boier! A trecut deja o oră de când nu am mai stat în pat. Of, of, of. (Boierul Tinaxe se așează în pat și adoarme aproape instant.)

Scena III

Personaje: Sluga

Decorul: Un câmp.

Sluga: (Sluga vorbește cu ea însăși) Of, of, of... Am și eu un stăpân... Aât de lacom... Pentru a-și îndeplini dorințele ar trece și peste al nostru domnitor... Ce om! Auzi la el, să taie grâul din mijlocul lanului... Și pentru ce? Încă trei kilograme de făină? (după câteva minute) Îmi amintesc acu' vreo' zece ani că mai facu' așa, iar următorul an nu se mai facu' grâu și anul al doilea la fel, și celalalt an, abia de vreo trei ani își reveni grâul. Și din nou, pentru ce? El nu se se gândește că le ia oamenilor pâinea de la gură? Parcă ar fi nebulul acela de Păcală!

Scena IV

Personaje: Vasile, Gheorghe.

Decorul: Un drum rural.

(La câteva zile după ce sluga a tăiat mijlocul lanului lui Vasile Mugur, Vasile mergea la târg împreună cu Gheorghe iar târgul nu era departe de pământul cu pricina.)

Vasile: Gheorghe, tu ce tre... Văleu!

Gustul pâinii

Gheorghe: Ce ai Vasile?

Vasile: Nemernicul! A tăiat mijlocul lanului!

Gheorghe: Cum? Doar știe tradiția, cum să facă așa ceva?

Vasile: Nu mai merg la niciun târg. Mă duc să îi cer socoteală!

Gheorghe: Vin și eu cu tine.

Scena V

Personaje: Vasile, Gheorghe, Tinaxe

Decorul: Conacul boierului Tinaxe.

(După ce ajung la conacul boierului Tinaxe)

Vasile: Boiere! Cum ai putut să faci așa ceva?

Tinaxe: Ce am făcut?

Vasile: Ai tăiat mijlocul lanului!

Tinaxe: Și?

Vasile: De parcă nu ai cunoaște tradiția! Ne-ai luat pâinea de la gură!

Tinaxe: Tradiția e o prostie! Ai să vezi că la anu' grâul se va face!

Vasile: Bo... (întrerupt de Gheorghe)

Gheorghe: Lasă-l Vasile. Va vedea el ce se întâmplă dacă te pui cu tradiția.

(Vasile și Gheorghe părăsesc camera)

Actul II

Personaje: Vasile, Gheorghe, Tinaxe

Decorul: Casa lui Vasile.

Gheorghe: (către Vasile) În următorii ani, pe moșiile boierului Tinaxe nu s-a mai făcut deloc grâul, iar așa zisul boier a ajuns la sapă de lemn.

Vasile: Pe când noi doi, muncind și respectând tradiția am ajuns din doi țărani, boierii satului.

Gheorghe: Am auzit că Tinaxe, pentru că nu se mai descurcă o să vină la tine să-și ceară scuze. Crede că se va îmbunătăți situația lui.

Tinaxe: Boiere...

Vasile: Da, Tinaxe!

Tinaxe: Am venit să îmi cer scuze de la dumneata.

Vasile: De ce?

Tinaxe: Pentru că acum ceva ani ți-am furat pâinea de la gura ta și a familiei tale.

Vasile: Dar nu sunt supărat.

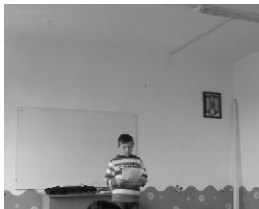
Tinaxe: Dar de ce? Am făcut o faptă așa nedereaptă

Vasile: Dar știi tu, Tinaxe, dacă furi pâinea cuiva, Domnul i-o va înapoia iar tu va trebui să plătești înzecit. De aceea tradiția nu se calcă.

Tinaxe (izbugnind în plâns): Îmi pare rău!

Vasile: Nu plânge! Uite aici o punguță cu galbeni și de mâine poți veni să mă slujești, iar dacă vei munci cum trebuie, leafa ta va fi pe măsură.

Tinaxe: Mulțumesc, stăpâne!

Viorel Gabriel Pichler

Clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Pâinea cea de toate zilele (Povestea bobului de grâu - drumul lui spre pâinea cea de toate zilele)

A fost odată ca niciodată. A fost un om sărman care nu avea nici ce mânca.

El a plecat în lume, pe drum s-a întâlnit cu Sfânta Miercuri. El a întrebat-o dacă are să-i dea ceva de mâncare. Aceasta i-a dat un bob auriu și i-a spus să se ducă acasă să-l planteze. El s-a întors acasă și a plantat bobul precum i-a spus Sfânta Miercuri. El l-a săpat, l-a udat și a avut grijă de el.

După un timp a văzut că din acel bob mic, auriu, a răsărit un lan mare, auriu. El văzând că lanul este mare și auriu și-a confecționat o seceră cu care l-a secerat. După ce l-a secerat a observat că din paie ies bobuțe mici.

Neștiind ce să facă cu bobuțele a încercat să mănânce una. El a observat că din bobuța care a mestecat-o a rămas cu făină în gură.

El a strivi bobuțele de grâu între două pietre. Așa a reușit să facă făina. Luând făina obținută și amestecând-o cu apă a ieșit o cocă.

Plecând cu treabă el a uitat coca lângă cuptor. Când s-a întors el a găsit o pâine mare și rumenă.

Gustând-o el a observat că munca este întotdeauna răsplătită.

O zi de iarnă finalizată cu o pâine caldă

Îmi amintesc o zi frumoasă de iarnă. Afară ninge cu fulgi mari și strălucitori. Ionel a venit să mă cheme la săniuş. Eu i-am spus că trebuie să mă îmbrac și să vin.

După ce m-am îmbrăcat, am ieșit și m-am întâlnit cu Ionel.

Noi doi aveam ceva de mers până la Brici, acolo ne dădeam noi cu săniile.

Odată ajunși, noi ne-am pus pe sanie și ne-am dat la vale. Prima oară am căzut amândoi, a doua oară ne-a ieșit mai bine și nu am mai căzut de pe sanie.

Au sosit niște prieteni de-ai noștri, ei aveau săni și schiuri.

După ce ne-am plictisit de dat cu sania, noi am construit o cetate. Cetatea noastră avea turnuri mari și pereții erau din gheață.

Am început să ne batem cu bulgări. Eu eram în echipă cu Ionel.

La un moment dat Ionel trebuia să plece acasă și am plecat și eu odată cu el.

Când am intrat în casă, o pâine mare și caldă m-a așteptat pe masă, ca o recompensă după o zi friguroasă de iarnă.

Bucuria de a împărții

„Atunci mi-am dat seama că țineam strâns ceva în brațe, tot o pâine și că nu vroiam să dau din ea“ (Viața ca o pradă, Marin Preda)

Îmi amintesc o zi geroasă de iarnă. Afară ninge de zori.

Eu, părinții mei și mulți oameni ne-am adunat în brutărie pentru a primi pâine caldă.

Gustul pâinii

Eu țineam strâns o pâine, brutarul mi-a mai dat încă o pâine și celorlalți oameni, nu. Eu nu doream să împart pâinile cu nimeni.

În cele din urmă mi-am dat seama că tuturor le este foame, pentru că nu mai era pâine din cauza frigului îndelungat.

Am rupt două bucăți dintr-o pâine, pe urmă am împărțit ce a mai rămas cu ceilalți oameni.

Oamenii au mâncat, mi-au mulțumit și au plecat.

După ce au plecat a sosit și un băiețel flămând. Mie mi-a părut rău de el și m-am dus să mai cer o bucată de pâine. Brutarul nu mi-a mai dat, dar eu am avut două bucăți, una am dăruit-o băiatului.

Am simțit o liniște și o fericire în toată ființa mea după ce am împărțit pâinea cu cei aflați în nevoie.

Magdalena Lenci Drângă

Clasa a VIII-a

Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

O călătorie de vis finalizată cu o pâine caldă

Este duminică. M-am trezit dis de dimineață cu zâmbetul pe buze gândindu-mă la ce se va întâmpla azi în excursie. Eram nerăbdătoare.

...

Am pornit la drum.

Prima oprire a fost la Orăștie, la Parcul Arsenal. A fost minunat acolo. Alături de mai mulți colegi am făcut o mică plimbare prin pădure. În pădure a fost frumos. O mulțime de frunze multicolore erau așternute pe jos. Toate acestea formau un tablou minunat din natură. Timp de o oră am poposit la Arsenal Parc. Foarte mult ne-au încântat exponatele istorice ca de exemplu: tancuri, lansatoare etc.

De la Arsenal Park am pornit spre Alba Iulia unde am vizitat Cetatea, iar de acolo spre Sibiu.

La Sibiu mi-a plăcut cel mai mult. Orașul era deosebit de curat și frumos. Am fost și în Dumbrava Sibiului unde ne-am bucurat de priveliștea unei grădini zoologice. La intrarea în grădină am fost întâmpinați de câțiva babuini prietenoși, pe urmă am văzut diferite specii de animale precum jaguarul, tigru, leul, ursul, reptile și păsări.

De la Sibiu spre casă a fost un drum lung și plăcut în compania colegilor.

Gustul pâinii

Când am ajuns acasă mama m-a așteptat cu o pâine caldă ce a alungat toată oboseala călătoriei.

Drumul pâinii

An de an, pe câmpurile arse de soare, pot fi văzuți gospodari care îngrijesc pământul, îl ară și îi plantează în adâncuri boabe de grâu cu ajutorul unei mașini numită semănătoare.

Pe timpul verii, ochiul privește încântat cum spicele de grâu își pleacă vârfurile spre pământul roditor, parcă mulțumindu-i.

În răcoarea dimineții văratice grâul auriu își îndreaptă căpșorul spre soarele fără de care nu ar putea crește.

Cum trece vara vine secerătoarea, mașina care adună bobul curat de grâu și îl duce la moară. Acolo bobul este măcinat și transformat în făină, iar din făină brutarii frământă aluatul și fac pâinea noastră cea de toate zilele.

Toată această trudă este pentru ca noi să ne bucurăm la fiecare masă de pâinea proaspătă și rumenită, cu mirosul ei inconfundabil, cu gustul ei dulce, cu simbolurile pe care ni le reamintește la fiecare duminică.

Pâinea este strâns legată de creștinism, de ospitalitatea românului, de hrana zilnică, iar noi trebuie să o cinștim așa cum se cuvine.

Așadar, pâinea noastră cea de toate zilele ajunge greu pe masa noastră, iar noi am putea încerca să trimitem măcar un gând bun spre cei care trudes pentru a ne face viața ușoară și aromată ca o pâine caldă.

Mărgan Ștef. Margan
2015-10-10

Sebastian Margan

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

O excursie cu aromă de pâine caldă

Duminică, 08.11.2015, am plecat din

localitatea Oțelu Roșu într-o excursie pe traseul Orăștie, Alba-Iulia, Sibiu. Totuși, prima oprire am făcut-o la Bucova unde am luat un coleg ce a împărțit în autocar și altor colegi colăcei făcuți de Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, întru pomenirea celor decedați. A fost bună pâinea de casă.

A doua oprire a fost la Arsenal Park din Orăștie unde am văzut exponate militare utilizate în cel de-al doilea război mondial, iar a treia oprire a fost Alba Iulia.

La Alba Iulia ne-am amintit de intrarea triumfală a lui Mihai Viteazu în cetate după ce câștigase Bătălia de la Selimbar.

Ultimul obiectiv turistic al excursiei a fost Sibiu unde am fost încântați să vizităm centrul și Dumbrava.

Giulia Maria Simescu

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

Un eveniment însoțit de aroma pâinii calde

Era o zi însorită de toamnă. Soarele strălucea pe cerul cristalin. Pășările ciripeau pe crengile copacilor. Eu, colegii din clasa mea, dar și din alte trei clase am decis să organizăm o excursie, ajutați de doamnele diriginte.

Excursia a fost stabilită și am pornit la drum.

Prima destinație a fost Arsenal Park din Orăștie. Acolo a fost minunat. Ne-am distrat, am socializat.

A doua destinație a fost Alba Iulia unde am vizitat centrul și cetatea și de unde ne-am cumpărat suveniruri.

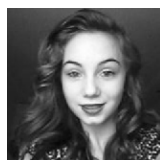
Tot la Alba Iulia am vizitat și catedrala.

O altă destinație a fost Sibiu unde am vizitat centrul vechi, Muzeul Brukenthal, ne-am plimbat pe Podul Mincinoșilor și în Dumbrava Sibiului.

Seara am poposit la Mc Donald' s unde am mâncat după care ne-am îndreptat spre casă, spre localitatea Oțelu Roșu.

În drum spre casă am cântat, am glumit, am făcut poze, ne-am simțit minunat alături de doamnele noastre dragi.

Acasă m-a întâmpinat aroma pâinii calde scoase din cuptor de mama mea.

Roxana Trofin

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

O bucată de pâine la Sibiu

Duminică am făcut o excursie ce viza mai multe obiective, Orăștie, Alba Iulia, Sibiu.

Excursia a avut scop turistic și informativ pentru că am vizitat localități din țara noastră și ne-am amintit momente din istoria ei.

La finalul excursiei, când să plecăm din Sibiu, am ajutat un om al străzii care era bolnav de diabet și nu a mai mâncat de o zi nicio bucată de pâine.

M-am simțit atât de bine, nu doar eu, ci toți colegii mei, că am putut ajuta pe cineva aflat în neputință cu o bucată de pâine.

© 2010-2011
© 2010-2011

© 2010-2011
© 2010-2011

Andreea Bartic

Clasa a VII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3,
Oțelu Roșu

Pâinea lui Dumnezeu

La început de an școlar,
Cu emoții minunate,
Ne întâlnim cu un profesor
Ce ne este diriginte.

Un profesor bun la suflet
Ca pâinea lui Dumnezeu,
Ne va fi veșnic aproape
Sfătuindu-ne mereu.

Ne învață tot ce-i bine,
Vorbele lui Dumnezeu,
Să învățăm să luăm aminte,
Să deosebim binele de rău.

Mie îmi va rămâne în minte
Cel ce-a fost mereu,
Un om bun la suflet și minte
Ca pâinea lui Dumnezeu.

Denisa Maria Birău

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3,
Oțelu Roșu

Nerăbdarea

Mama a făcut o pâine,
Din ea un colț eu am rupt,
Nerăbdarea însă doare,
M-am ars și-am strigat cât am putut.

Cosmina Țerovan

Cls. A VII-a A,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Pâinea, dragoste maternă

Bate-n suflet rece crivăț,
Lacrima-i acum pe față,
Dar tu muști din bunătațe,
Din savoarea cu dulceață,
Gustul tainic cu răsfaț.

Suflet mohorât de vânturi
Plânge în surdina lui,
Dar tu te gândești într-una
Și-ți bate inima ca nebuna
Și-apoi cazi din nou pe gânduri.

Simți nevoie de-alinare,
De o mână-ntinsă ție,
De un sfat, de-o bucurie
Ce doar o mamă-ți poate da
Cu unicul ei suflet mare.

Vezi tu, pâinea aceasta
Cu aromă fermecată
E ca o mamă-ndurerată,
Cu gustul, vocea-i cristalină,
Necazul ea pe loc alină.

Și simți cum privești în sus,
Cum norii grei departe-s duși,
Cum zâmbetul de pe fața ta
Ți-a gonit toată durerea
Și realizezi ușor
Cum din nou tu porți un dor
Pentru o bucată de pâine.

Marco Alexandru Duță

Clasa a VI-a
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Pâinica

O pâinică mititică
Stă în curtea lui Mitică,
Când Mitică s-a apropiat,
Pâinica s-a speriat.

În doi timpi și trei mișcări
Pâinica s-a ridicat
Și la goană a plecat,
Mitică rămânând nemâncat.

Pâinica a moștenit-o
Și deloc n-a îngrijit-o,
Cine-n lume nu muncește,
Pâinică nu dobândește
Și ce are păgubește.

Chipul pâinii și brutarul

Se spune că a trăit cândva un brutar. Acel brutar avea o casă mare, iar cea mai mare încăpere era brutăria. Când brutarul făcea pâine punea pe lângă făină, apă, sare, drojdie și două ingrediente speciale, dragostea și dăruirea. Brutarul dădea viață pâinii și odată cu aceasta dădea viață unui personaj sub chipul alimentului scos din cuptor, un om, un animal, o plantă. Pâinea lui îmbrăca diferite forme și era foarte căutată și apreciată.

Într-o zi brutarul a obosit și s-a așezat pe pat să-și odihnească trupul trudit. Atunci pâinile lui au prins viață. Cea care avea chipul unei femei bătrâne a început să facă curat prin casă. Fiecare avea un rol.

La nașterea brutarului, o zână i-a ursit ca să rămână atașat de patima sa pentru pâine și să modeleze oameni, animale și plante până ce soarele va bate la ușa sa și razele vor mângâia chipul pâinii cu ochii verzi.

S-a întâmplat ca brutarul să uite ușa deschisă când s-a grăbit să ducă oamenilor pâinea în sat. Soarele a împlinit ursita. Pâinea cu ochii verzi a prins chip, a devenit o fată frumoasă ce i-a devenit mai apoi soție. Rând pe rând și celelalte personaje din casa brutarului au prins viață.

Din acea zi brutarul nu a mai fost singur. Prietenii lui născuți din pâine i-au fost mereu alături.

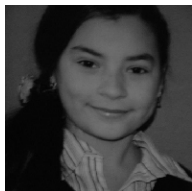
Daniel Nicolae Barabaș

Clasa a VI-a,

Școala Gimnazială Nr. 3,
Oțelu-Roșu

Pâinea, izvorul bucuriei

Pâinea, izvor de bucurie,
Alinare a sufletului,
Prieten de nădejde,
Însoțitor la drum,
Viață și parfum.

Briana Maria Lida

Clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Când nu ești la casa ta, pâinea este trudă grea

Este vineri. Elevii au intrat în vacanță, iar Maria a început să-și facă bagajele pentru a pleca în Ucraina la mama ei. Părinții Mariei au divorțat și fata a fost lăsată în grija mamei pe timpul vacanțelor școlare.

Cum a luat vacanța Maria, mama copilei, a venit după ea în țară.

Ajunsă într-o țară străină, fata a început să simtă singurătatea. Nu-i erau alături nici mama, nici tatăl vitreg. Chiar a doua zi după ce a ajuns în Ucraina, părinții i-au luat telefonul, au îmbrăcat-o sărăcăcios, au murdărit-o și au trimis-o la cerșit.

Fata nu a acceptat să se înjosească, iar părinții au început să o maltrateze.

- De ce mă obligi să fac acest lucru? Eu nu cer nimic nimănui. Ești mama mea ..., se plângea Maria.

- Nu este problema ta comportamentul meu. Tu trebuie să mă ascuți. Pleacă la cerșit! o certa mama.

- Dă-mi, te rog, telefonul, ca să vorbesc cu tata!

- Nu îl primești! Tu mergi unde te-am trimis pentru a primi o bucată de pâine.

În acea țară străină Maria nu cunoștea pe nimeni, copiii vorbeau urât cu ea, râdeau de ea și își băteau joc de biata fată, părinții nu-i erau părinți.

Trecuseră două luni și fata trebuia să se reîntoarcă în țară la tatăl ei natural pentru a studia. Întoarsă în țară i-a povestit acestuia ce a pățit printre străini și tatăl s-a întristat. A crezut că fiicei lui îi va fi mult mai bine în Ucraina.

„Fie pâinea cât de rea, tot mai bine-n țara ta.“

Fără școală, fără pâine

Era miercuri. Mihai a plecat să-și caute de lucru, pentru că avea douăzeci de ani și trăia încă din venitul părinților săi. A mai căutat de lucru până în acea miercuri și nu a găsit.

Mihai nu avea studii. El a făcut doar două clase, deoarece nu a iubit școala. Îi plăcea jocul și să trăiască bine, întreținut de alții. A fost un copil leneș.

Din cauză că avea doar două clase nu își putea găsi loc de muncă. Avea nevoie de cel puțin opt clase, pentru ca să se angajeze.

Oamenii, de multe ori, își dau seama prea târziu cât de importantă este educația.

„Educația este pâinea sufletului!“ (Giuseppe Mazzini)

Klaudia Karin Bianca Bitay

Clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Cartea, pâinea vieții

Eu iubesc să citesc, să merg la bibliotecă, să ating cărțile ce au ochii stinși, pe urmă să le observ zâmbetul când își deschid ochii sub mângâierea mea.

Sufletul omului are nevoie de carte, după cum trupul lui are nevoie de pâine.

Mie îmi place să mă pierd în lumea cărților. E o lume magică. Cartea este pâinea vieții mele.

Copilăria cu miros de pâine caldă

Copilăria, un cuvânt sfânt, un joc de fantezie și culoare, o emoție e cea mai frumoasă perioadă din viața unui om.

Făcând numai trăznăi și totuși neștiind ce sunt, eram în centrul atenției din fragedă pruncie.

Îmi amintec cu zâmbetul pe buze clipele dulci când furam mere sau când intram în bucătărie la bunica și se simțea mirosul pâinii calde abia scoase din cuptor.

Fără copilărie viața nu ar avea un început, fără minunea cu miros de piine caldă.

Lumina din pâine

Se zice că pâinea este trupul lui Dumnezeu, asta credem mulți dintre noi, însă Mihai și Andrei batjocureau acest dar sfânt. Eu tot le spuneam să nu mai arunce cu pâine pe jos, deoarece este un mare păcat, dar ei nu m-au ascultat.

Următoarea zi Mihai visase că Dumnezeu îl va pedepsi, iar eu l-am calmat spunându-i că Dumnezeu nu este rău și visul a fost un îndemn spre îndreptare.

Atunci Mihai s-a rugat lui Dumnezeu să-l ierte, că a greșit.

Dumnezeu e lumina ascunsă din pâine.

Fabrica de pâine

Într-o zi m fost cu doamna profesoară de limba română și colegii la Fabrica de pâine din localitate.

Atât eu, cât și colegii mei, nu am mai vizitat nicio fabrică în care se face pâinea, nu am văzut până atunci un malaxor sau un cuptor uriaș. Nici doamna profesoară nu a mai fost la acea fabrică de treizeci de ani, când a vizitat-o cu doamna ei învățătoare.

Vizita la Fabrica de pâine a însemnat pentru noi întâlnirea cu ceva nou și util.

Dariana Lavinia Dunărințu

Clasa a VI-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

FĂT-FRUMOS ȘI PÂINEA DE AUR

Într-o zi, un prinț numit Făt-frumos, a pornit în ținutul pâinii pentru a cere de soție pe fiica Regelui Pâinii, pe nume Pâinița.

Când ajunsese în ținutul visat de toți oamenii, Regele Pâinii îi spuse că pentru a pătrunde la inima fiicei sale trebuie să treacă o probă, proba constând în aducerea pâinii de aur răpită de un balaur cu trei capete de la masa regească.

Prințul fiind curajos a acceptat provocarea și a plecat.

După ce a mers nouă zile și nouă nopți a ajuns într-un loc plin de piatră, un loc în care nu se zărea firicel de verdeață. În acel loc balaurul și-a făcut simțită prezența.

- Ce te aduce pe tărâmul unde nu crește nicio plantă? a spus balaurul, prințului.

- Pâinea de aur ce ai furat-o de la masa regală, i-a răspuns prințul.

- Pe tărâmul meu nu crește niciun spic de grâu, iar acea pâine este o recompensă pentru zgârcenia naturii.

- Pâinea de aur nu-ți aparține și am venit după ea.

Zicând acest lucru, prințul a început să se lupte cu balaurul. Primul cap al balaurului l-a tăiat, al doilea l-a spintecat, dar în al treilea cap a observat ceva ciudat în momentul desprinderii lui de pe trupul fiorosului balaur, o doamnă prea-frumoasă s-a ivit din odiosul chip ce a îmbrățișat pământul.

Vărăjit de frumusețea domniței, prințul a uitat de pâine și s-a întors la palat. Acolo l-a întâmpinat Regele Pâinii ca s-a bucurat că pâinea cea de aur, fiica lui, a fost salvată.

Prințul s-a căsătorit cu Pâinica, pâinea cea de aur și a primit jumătate din ținutul pâinii.

Glasul de copil și pâinea

Peste dealuri și câmpii
Se-aud glasuri de copii,
Care iar zburdă voios
Și se distrează frumos.

Au pornit pe potecele
Să culeagă floricele,
Dăruindu-le cu drag
Mamei ce-i așteaptă-n prag.

Și prin glasul de copil
Totul pare-a fi abil,
Spicul grâului se face,
Pâinea-ncepe a se coace.

Pâinea e o primăvară

Iată câmpul a-nverzit,
Primăvara a sosit,
Prin câmpii și pe răzoare
Totul este plin de floare.

Anotimpul cu verdeață
Ne redă totul la viață,
Ciripit de păsărele
Se aud prin rămurele.

Gustul pâinii

Gâzele, insectele,
S-au gătit, cochetele,
Dau din aripioare,
Zburând din floare-n floare.

Spre amurg, în asfințit,
Totul pare liniștit,
Doar natura-i încântată
De tot ce-i înconjurată.

Din cuptor miros de pâine,
A venit până la mine,
Pâine și miros de floare,
O speranță ce nu moare.

Școala și pâinea

La școlă merg cu drag,
Știu că m-așteaptă-n prag,
A mea învățătoare
Ce-o iubesc tare, tare!

Mi-a pus creionu-n mână,
E ca o zână bună,
Să scriu, să socotesc,
Să-nvăț și să citesc.

Întregul Univers
Mi l-a cântat prin vers
Și mi-a mai spus așa:
„Să știi fetița mea,
Că orice vrei pe lume,
Să faci doar fapte bune,
Să ne mândrim cu tine,
Să ai zile senine!
Să înveți bine,
Ca să îți câștigi o pâine,
Căci școala te va învăța
Cum să-ți câștigi pâinea.”

Pâinea domnească

Soarele a răsărit,

Primăvara a sosit,
Iarna, iar s-a domolit,
Grâul iarăși a-ncolțit.

Sper să fie vară lungă,
Grâul nostru să ne-ajungă,
Să crească, să rodească,
Să facem pâine domnească.

În cuptor mare să crească,
Să se rumenească,
Masa s-o îmbogățească,
Familia să o hrănească.

Maria Elena Bistran

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială

Nr. 3, Oțelu-Roșu

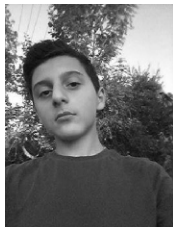
Pâinea dulce de acasă

Pâine dulce ca acasă
Niciunde nu găsești în viață,
E crocantă și cu spor,
Cea mai bună din popor.

Are alimente simple,
Cu un gust cât mai pe cinstă,
Ea e cu susan și mac,
Ingrediente ce-mi sunt pe plac.

E făcută de bunica,
Cu aluat pufos și gros,
Cu mâinile ei sfințite,
Cele mai scumpe de pe pământ.

Are cocoloașe câteodată,
Dar merge bine printre dinți,
E sănătoasă și pufoasă
Pâinea moștenită de la părinți.

Narcis Iasmin Găină

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

Bucata de pâine

Într-o zi, în timp ce mă jucam cu prietenii în locul nostru, printre castanii bătrâni, am zărit un om îmbrăcat sumar, tremurând de frig pe o bancă.

Omul părea nemâncat, așa că i-am cumpărat o pâine de la un magazin din zonă și i-am dăruit-o.

În timp ce-și mânca pâinea, un câine comunitar s-a apropiat de el, dar a fost alungat. Noi am chemat câinele și i-am cumpărat și sărmanului animal o bucată de pâine.

Din acea zi câinele ne-a însoțit mereu, devenindu-ne prieten.

Pe omul sărac l-am mai întâlnit, dar acesta a uitat de noi și de bucata de pâine.

Nixandra Loredana Iancu

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

O călătorie pe planeta pâinii

Orizontul este nemărginit.

Așa se face că una dintre galaxii cuprinde mai multe

planete predestinate întinericului.

Printre acele planete se află o oază de lumină, o planetă făcută doar din pâine. Oamenii sunt foarte prietenoși și amabili. Ei își petrec timpul producând pâine, pâine care este distribuită în toate planetele galaxiei pentru a asigura hrana vietăților.

Pâinea lor este diferită, nu datorită utilizării ei, ci datorită modului de preparare. Pâinea lor este făcută cu dragoste, iar dragostea o face unică, durabilă.

Dacă pentru unii oameni pâinea a ajuns un lucru banal, pentru acei oameni pâinea înseamnă viața lor, înseamnă totul.

Am călătorit pe planeta pâinii și am văzut cum pâinea este sinonimă cu viața.

Între vis și realitate

Și eu am ajuns pe orbită! Eram nerăbdătoare de ceva vreme să văd de

aproape și să înțeleg ce-o fi oare linia aceea verde, fosforescentă care împărțea orizontul în jumătate.

Acum am înțeles! Era poarta prin care treceai în cealaltă galaxie. Parcă era o lună și noi am staționat exact în mijlocul unui grup de cercuri cocentrice în care erau dispuse simetric module viu colorate.

Am observat, privind mai atent că în fiecare modul se afla câte o nouă formă de civilizație, o combinație ciudată între om, plantă și animal. Nici nu știu ce simțeam.

Deși înspăimântată, parcă niciodată nu am fost atât de nerăbdătoare, să descopăr ceva nou. În jurul meu se reflecta o energie care cred că pe Pământ mi-ar fi fost de ajuns pentru trei vieți. Tot ce îmi doream era să ating acele energii.

Am întins mâna, ceva mă atinge și ca prin vis am auzit „Trezește-te, se va răci pâinea ce am copt-o special pentru tine!”

Pâinea ... de ieri și până azi

Pâinea ... de ieri și până azi, nevoia noastră cea de toate zilele ne-a bucurat sufletul și trupul mereu.

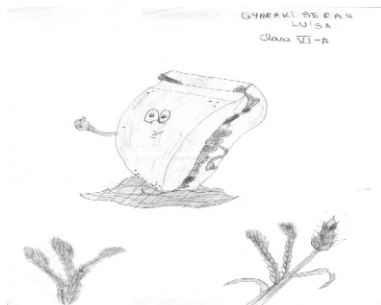
Când spun pâine, mintea mea nu se oprește niciodată la aluatul acela banal din care este făcută.

Pentru mulți oameni pâinea înseamnă amintirile din copilărie când cu hăinuțele răsucite până la coate o ajutam pe bunica să facă pâinea pe care așteptam cu nerăbdare mai apoi s-o împărțim.

Pâine înseamnă gustul bun de acasă, înseamnă mirosul îmbietor din preajma sărbătorilor.

Deși cu arome noi aduse de noile rețete, pâinea ne leagă de trecutul nostru, de aceia care au apărat-o cu sângele lor.

Oamenii simpli, oamenii sofisticăți, cu toții muncesc să își câștige pâinea, pâinea alimentul care niciodată nu face diferență.

Naomi Gyaraki

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială
Nr. 3, Oțelu Roșu

Spicul de grâu

Într-o zi de vară, pe când secerătorii au venit să treiere grâul, un spic de grâu s-a pierdut de celelalte spice, spice pe care agricultorii le-au tăiat și le-au legat într-un snop.

După ce agricultorii au plecat, spicul s-a aflat singur pe locul unde a fost lanul de grâu. Era bucuros că a scăpat cu viață.

Bucuria i-a fost scurtă, căci un copil ce a venit să se joace în acel loc, l-a rupt.

Un bob de grâu a căzut pe pământ și peste un timp a încolțit, a răsărit, iar spicul a înțeles că nu a murit, s-a transformat și a rodit.

Alexandru Dragomir

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

Pâinea lui Ionuț

Ionuț a fost un băiat modest, deștept, hazliu, sociabil, dar avea o pasiune pentru pâine. Dorea să-i afle toate secretele. El se afla în căutarea pâinii perfecte.

A căutat-o câțiva ani la rând și nu a găsit-o.

Într-o zi a ajuns la casa din pădure a unui fost brutar. Acolo a descoperit secretul pâinii perfecte.

Când a crescut mare, Ionuț a devenit cel mai bun brutar din lume.

Orașul Pâine

Într-un univers, pe o planetă numită Cuptor, se află orașul Pâine.

Acest oraș este locuit doar de uriași cu un singur ochi și un singur picior. Clădirile erau din pâine. Exteriorul clădirilor era din coajă de pâine, iar interiorul din miez pufos.

Soarele ce governa orașul avea forma unei pâini. Era o pâine caldă.

Uriașii cultivau în orașul lor mult grâu pentru a putea construi clădirile impunătoare ce îi atrăgeau atenția de cum făceai primul pas în acea lume stranie.

Acel oraș a fost descoperit de un brutar de pe Pământ care a furat rețeta magică.

Acum orașul Pâine poate să fie vizitat doar în vis.

Andreea Ileana Lingurar

Clasa a VIII-a,
Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

Pâinea lui tanti Mioara

Lângă școala unde învăț eu trăiește tanti Mioara, dar noi îi spunem simplu, tanti.

Tanti Mioara e căsătorită cu Ion și împreună au doi copii, pe Maria și pe Alexandru.

Alexandru, fiul cel mare e și el căsătorit iar tanti Mioara are un nepoțel, pe Marius.

Marius este un copil jucăuș și foarte energic, pentru că bunica lui, tanti Mioara îi face pâine de casă.

Adesea tanti Mioara îi povestește lui Marius povestea spicului de aur care stă răbdător în lanul de grâu până vine agricultorul să îl ia și să-l transforme într-o pulbere albă și fină din care să ia ființa magicul aliment, pâinea.

Duminica, când toată familia se adună la masă, tanti Mărioara e mulțumită că pâinea, rodul mâinilor ei harnice și a spicului magic de aur, le aduce bucurie pe chip.

Alexandru Florin Popa

Clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Egoismul

Era o zi de iarnă friguroasă. Eu am găsit o plasă lângă un bloc de la marginea străzii. Am luat-o, dar fără a mă uita în ea. Mă gândisem să o verific acasă.

La un moment dat am introdus mâna în plasă și am simțit ceva pufos. Am trecut pe stradă pe lângă mulți nevoiași, dar am refuzat să mă uit în plasă să văd dacă nu e vreo bucată de pâine.

În timp ce mergeam spre casă, am simțit că mă urmăresc niște oameni și am intrat în scara unui bloc. Atunci am cercetat și plasa. În plasă era o bucată mare de pâine. Am scos-o din plasă și în momentul acela, în scara blocului au intrat oamenii sărmani ce m-au urmărit. Toate privirile lor s-au îndreptat spre bucata de pâine.

Unul dintre ei m-a rugat să le dau și lor o bucătică din pâinea mea, dar eu am strâns bucata cea mare în brațe și am refuzat să le dau și acelor oameni necăjiți.

Când oamenii și-au întors spatele să plece, mi-am dat seama că sunt egoist și am alergat după ei, le-am dăruit pâinea găsită și mi-am continuat drumul spre casă.

Eu aveam pâine acasă, ei nu, pentru ei acea pâine a fost o sărbătoare.

Geta Magdalena Grancea

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3,

Oțelu Roșu

Pâinea mamei

De fiecare dată mama își alege ingredientele cu atenție ca să facă pâine gustoasă, făină, drojdie, sare, apă.

Într-o zi m-am hotărât să o ajut, dar mi-a spus că se descurcă singură. Eu am urmărit-o cu privirea.

A frământat aluatul, l-a lăsat la dospit, pe urmă l-a pus în cuptor.

De fiecare dată când scoate pâinea din cuptor, un miros plăcut pătrunde în fiecare colțișor al casei.

Pâinea mamei are cel mai bun gust.

Alexandru Georgescu

Clasa a VI-a, Școala Gimnazială Nr.
3, Oțelu Roșu

Joc

Găina a furat pâinea,
Vulpea a furat găina,
Cățelul oul a furat
Și omul a rămas nemâncat.

Norbert Marco Obrejan

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu

Omul și pâinea

Era odată, demult, o familie foarte săracă cu o căsuță mică în care trăia mama, tata și copilul. Singura mâncare pe care o aveau era o pâine pe zi pe care o câștiga tatăl copilului din munca lui.

În fiecare seară când omul venea cu pâinea de la lucru, copilul o lua, o mânca și lăsa părinților un singur colț.

La un moment dat tatăl i-a spus:

- Dragul meu, suntem o familie, ar trebui să împărțim totul în mod egal.

Copilul nu i-a răspuns, a luat și în acel moment pâinea.

Ziua următoare omul a venit acasă fără pâine.

- Tată, unde e pâinea? a întrebat copilul.

- Am mâncat-o pe drum.

Copilul a înțeles în acel moment că a greșit. De atunci au împărțit în mod egal totul.

Alexandra Gabriela Podiu

Clasa a VII-a, Școala Gimnazială Nr.
3, Oțelu Roșu

O pâine pe masă

Era o zi însorită de toamnă. Andreea și Mircea, munceau la un

Seara Luisa Gyarak

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu

Roșu

Pâinea luminează

Când bunica face pâine,
Cozonac și plăcinte,
Eu alerg înainte.

Să mănânc totul fierbinte,
Până pâinea luminează
Oamenii o tot serbează.

magazin de haine pentru niște bani ca să aibă ce să pună pe masă.

Părinții lor munceau și ei într-o fabrică, tot pe bani puțini, dar nu aveau ce să facă.

Într-o zi Andreea așeza hainele și le pune pe umeraș în magazin, iar Mircea pune un poster mare pe geamul magazinului, iar pe lângă el trece un alt om care era cel mai bogat din oraș. Acel om nu ajuta niciodată oamenii sarmani.

Omul acela i-a spus lui Mircea:

-Nu te mai chinui, pentru că degeaba depui muncă multă, dacă nu o să ajungi ca și mine.

Mircea i-a răspuns:

- Nimeni va ajunge ca dumneavoastră, pentru că noi, familia noastră am muncit cinstit pentru o pâine, nu am lucrat pe la spate ca dumneavoastră.

Omul nu a mai spus nimic și a plecat.

Concluzia este că trebuie să muncești și să depui mult efort pentru a câștiga ceva, iar mulți nu-și dau seama că pentru alții înseamnă mult să aibă și ei o pâine pe masă.

**Adelina
Petria-
Maria Pîrvu**

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială
Nr. 3, Oțelu-Roșu
Mașina timpului și pâinea

Era ora 21. Tocmai terminase băiatul de desenat planșa intitulată „Mașina timpului și pâinea“.

Deodată totul a prins viață în fața lui.

Era în mașina timpului, lângă el se afla o pâine de pe planeta mamă. A încercat să pornească mașina, dar cineva l-a oprit.

- Cine ești tu? l-a întrebat băiatul din spatele mașinii.

- Ce cauți în mașina mea?

- Mă scuzați, domnule!

- Mă numesc Tomas.

- Ion.

- Cum ai ajuns în mașina mea?

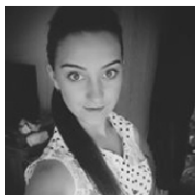
- Nu știu. Am desenat.

- Poate dorești să faci o vizită în viitor?

- De ce nu?

Au pornit mașina și au ajuns într-un oraș unde pâinea era cinstită asemenea unei zeiță.

Un clinchet, alarma de la ceasul băiatului, a întrerupt visul. Băiatul a adormit pe scaun cu desenul în mână.

**Naomi
Geanina
Azzola**

Clasa a VIII-a,

Iulia Bouroșu

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu

Firmituri și păsărele

Eu cu sora mea,
Chiar de pâinea e puțină,
Dau păsărilor din grădină,
Firmituri ca să mănânce,
Să cânte cu sunet dulce.

Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu

Pâinea împăratului

Într-o zi împăratul s-a săturat
De carne, fructe și legume
Și a cerut să i se facă
Din cereale o altă mâncare;
S-au adunat bucătarii
Și s-au gândit,
Un aluat au plămădit
Și pâine împăratului au dăruit.

Denis Robert Nicolescu

Clasa a VIII-a, Școala Gim.
Nr. 3, Oțelu-Roșu

Ieri, azi, mâine, pâinea

Pâinea a fost ieri, este azi și o să fie mâine hrana cea mai simplă, dar necesară omului.

Era o vreme când oamenii munceau din zori și până-n seară să ducă o bucată de pâine familiei.

Pe bunica am cunoscut-o făcând pâine.

Aud adesea în jurul meu oamenii spunând că muncesc pentru o pâine. Nimeni nu spune că muncește pentru ceva special, ci ca să câștige o pâine.

Pâinea stă la baza acțiunii fiecăruia. Am auzit spunându-se că ea nu e un simplu aliment, ci este echilibru.

Și eu îmi doresc să-mi câștig pâinea prin muncă în viitor.

Oxana Iancu

Clasa a V-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu.

Cartea, pâinea noastră

A început anul școlar,
Toți copiii de bucurie sar.
La bancă ne așezăm,
Rând pe rând așteptăm.

Cartea pâinea noastră
Pe bancă o găsești voioasă.
Ea va fi undeva mereu,
Acel loc este în sufletul tău.

Pâinea cea gustoasă

Rumenită la cuptor,
Mâncată reperor,
Neagră, albă, nesărată,
Îți vine să o mănânci pe toată.

Bogdan Vârvoși

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu

Pâinea înseamnă respect

Am citit de curând că pâinea reprezintă hrană pentru minte, trup și suflet și este adevărat, pentru că pâinea este un aliment de bază, fără de care nu putem trăi.

Pâinea înseamnă muncă. Agricultorul seamănă grâul îl treieră, îl macină și pe urmă se face pâinea.

Pâinea înseamnă tradiție. De sărbători simțim mirosul pâinii calde făcute cu dragoste de mama.

Pâinea nu face diferența dintre sărac și bogat. De la mama am învățat că, dacă ai o pâine la masă vei fi tot timpul respectat.

Alexandru Ioan Vieru

Clasa a VIII-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu-
Roșu

Pâinea cu simplitatea ei

Pâinea cu simplitatea ei în gust și totuși destul de complexa fabricare, este unul dintre cele mai dorite alimente.

Deși în ziua de azi sunt atâtea tipuri de gusturi datorită diverselor alimente găsite bine cu scopul să facă papilele gustative să cânte de fericire, satisfăcând gurmandul din interiorul nostru, apelăm la pâine.

Pâinea completează gustul celorlalte alimente bine găsite.

Dida Maria Stan

Clasa a VIII-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu-
Roșu

Pâinea mică sau mare

Pâinea mică sau mare,
Albă sau neagră,
O mâncăm pentru savoare
Dintr-o traistă largă.

De la brutărie o iau,
Caldă, moale și gutoasă,
Acolo de toate au,
Bune de pus pe masă.

Pâine mare sau mică,
În cuptor ea se ridică,
Bunicii o pregătesc
Știind că eu o să sosec.

Darius Costache Silvestru

Clasa a VI-a, Școala
Gimnazială Nr. 3, Oțelu
Roșu

Fără pâine mâncarea nu are gust

Am fost într-o zi la un azil. Acolo erau mulți bătrâni care s-au bucurat că-i vizitează cineva.

Le-am dus alimente și mi-au mulțumit. Am uitat să le duc și pâine.

Un bătrân mi-a spus că mâncarea nu are gust fără pâine.

**Victoria
Raluca
Mîrza-
Tămaș**

clasa a VIII-a, mâna pe pâine și pe cuțit fără a fi îndrumat și susținut de pâine, considerată de multe ori o idee secundară a existenței noastre.

Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

O bucată de pâine

„Omul este o scânteițe prinsă între doua umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.” El nu se mulțumește doar cu prezentul ci se naște cu dorința de dezvoltare și cunoaștere.

Unul dintre primele lucruri pe care omul l-a întâlnit în drumul către evoluție a fost pâinea.

Povestea ei începe în fiecare vară, dar nu se termină niciodată, omul fiind purtătorul acestei civilizații. An de an, pe câmpurile arse de soare o viață își găsește speranță prin firavul bob de grâu ce urmează să fie plantat. El se dezvoltă armonios și frumos sub razele dogoritoare ale soarelui, apucându-și din când în când vârfurile spre pământul roditor, mulțumindu-i.

Urmează apoi vremea secerării, intriga acestui drum spre o nouă șansa care continuă cu momentul măcinării unde bobul curat de grâu este transformat într-o pulbere albă.

Omul, bun ca pâinea caldă continuă drumul făinii, transformând-o printr-o magie în painea gustoasă și savuroasă ce ajunge pe mesele fiecăruia dintre noi. Ea oferă astfel o nouă șansa ființei umane ce devine dependentă de principalul susținător al unei vieți ce urmează să atingă un nivel

de dezvoltare ridicat.

Astfel povestea bobului de grâu ce pașește cu timiditate în lumea noastră reușește să îndeplinească o misiune supremă, aceea de a ne oferi hrana necesară continuității pe pământ.

Omul nu va putea niciodată pune

O invazie a extraterestrilor pe Planeta Pâinii - Pământ

Era o zi întunecată de octombrie... Totul părea sraniu; soarele nu ne mai încânta cu privirea lui mângâietoare ca până acum câteva zile. Tot orașul se cufundase într-o atmosfera negricioasă așteptând parcă un semn divin.

Aceasta stare de amorțeală se dovedea a fi doar începutul... După aproximativ jumătate de ora cerul devenise de-un gri orbitor. Lumini din toate părțile începeau să brazdeze bolta ca într-un joc îngeresc.

Locuitorii panicați țipau pe strazile care păreau să se cufunde într-o mare de întuneric.

„Ce se întâmplă?” Era întrebarea ce nu avea să mai primească răspuns câteva ore mai târziu.

Când toată această stare părea să se mai domolească un OZN străpunge spațiul cosmic adunând cu el o armată de creaturi ciudate. Au aterizat pe pământ, Planeta Pâinii... *Ce se va întâmpla cu aceasta omenire? Unde vom dispărea oare? Bobul de grâu își va mai urma drumul?* Aceste întrebări nu-mi dădeau pace așternându-se

parcă ca un covor amețitor în capul meu.

Invazia începuse... De la etajul 5 obsevăm cum oamenii care cereau îndurare erau capturați și duși în nava mamă unde urmau a fi transportați într-o altă galaxie cu scopul de a crea o lume nouă.

Stăteam ascunsă în spatele biroului unde acum câteva luni am început să fac cercetari despre acești extraterestrii, parcă anticipând dezastrul din această zi întunecată.

Timpul trecea; bătăile inimii se amplificau cu fiecare fracțiune de secundă scursă, iar eu nu mă mișcasem din acel loc salvator. Se făcuse ora unu noaptea, aceeași stare de frică sau mai bine zis de singurătate mă încolțea. M-am ridicat încet privind spre geam. Totul a dispărut... Îmi dădeam seama că eu eram ultimul exemplar uman care mai rămăsese pe Terra. Dar de ce tocmai eu să merit acest privilegiu? Nu găseam răspunsuri la multe întrebări care se adunau simțitor. M-am așezat înapoi în locul unde creaturile extraterestre nu au avut curaj să mă caute. Poate că era un portal fermecat sau cine știe? Poate că eram sortită unui altfel de destin.

Nu mi-a mai ramas decât așteptarea, așteptarea unei noi vieți; o viață unde eu eram stăpână tuturor.

Daniel Ionuț Mîrza

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu-Roșu

Drumul pâinii

Salut! Eu sunt Bob, un bob de grâu și eu împreună cu

apa, drojdia și sarea vrem să vă povestim cum am ajuns să ne aflăm pe masa voastră.

În cazul meu totul începe toamna când oamenii plantează semințele și le îngroapă sub un strat generos de pământ.

Pe timpul iernii, tata Pământ și mama semință, sunt ajutați de stratul gros de zăpadă pentru a da vârf.

În timpul primăverii, când stratul de zăpadă se topește, eu cu frații mei răsărim și pe tot parcursul primăverii creștem, creștem, creștem, cât putem de mult.

Vara, sub soarele torid, noi toți ne coacem până prindem o culoare aurie. La sfârșitul verii, oamenii încep să ne culeagă cu combine, după care suntem transportați către hambare unde suntem stocați. O parte din frații mei sunt aleși să ia locul mamei și restul, printre care și eu, suntem trimiși la fabricile de pâine.

La fabrica de pâine, unde am fost trimis, m-am întâlnit cu domnișoara apa, bătrâna sare și neuitata drojdie și ne-am pus de acord să facem cea mai bună pâine posibilă.

Inițial au făcut cunoștință. Apa, domnișoara, a precizat că e un element fără de care viața nu ar exista, Sarina, bătrâna sare, le-a vorbit de salina de unde își trage rădăcinile, Droja, s-a lăudat că ea îi va ajuta la dospit, în timp ce Bob le

vorbea despre drumul lui spre făină și acum spre pâine.

Jurnalul unui război pe Pământ, Planeta Pâinii

27 octombrie 2154

Planeta Biger a dat o lovitură grea Pământului, planeta unde grâul face concurență soarelui pâinea emană căldură diurnă.

Un sfert din flotele noastre sunt rănite și scutul este pe jumătate avariat. Chiar dacă și planeta Dugry ne este alăturată în acest război, nu vom rezista mult timp.

Eu sunt John Bard și am avut ghinionul să mă nasc în al doilea război planetar al Pământului. Acest război persistă de mai bine de cincizeci de ani. Tatăl meu a murit în acest război. Eu am vrut să mă alătur pământului, să înving pentru tata. Războiul a început fără motiv. Era o zi frumoasă de vară în ani 100, dar spre finalul zilei, Bigerii au declarat război. A fost o zi neagră pentru Pământ. Din fericire, cam la o lună de la începutul războiului, ni s-au alăturat Dugryenii și aceștia fără motiv, dar noi am acceptat propunerea lor, fără a ne gândi.

Noaptea trecea foarte greu, ca de fiecare dată, cu frica în sân, că lupta va putea să înceapă.

La ora 12 aveam instructaj pe puntea principală, dar eu am rămas în vestiar, deoarece am primit o zi liberă, de ziua mea. Înspre băi am observat un afiș pe perete ce era suflat de vânt. Un lucru ciudat, deoarece camera era izolată. De curiozitate mă uit după afiș și văd o gaură de o metru, dar care părea fără sfârșit. Fără frică am intrat în tunel și am mers aproximativ 100 de metri pe jos. Când am ajuns jos am găsit un întreg labirint de tunele. Acolo am găsit un vagon cu țigla. Vagonul era a celor de pe Dugry. Se pare că ei au avut o întreagă firmă ascunsă. Repede am urcat la suprafață să dau de veste aliaților mei.

Când am ajuns sus trapa de la intrare era închisă. Situația era fără scăpare. Am stat o oră, două, trei, nu știam ce să mă fac. Apoi mi-am adus aminte că am văzut un târnăcop în tuneluri. A trebuit să mă târăsc până jos să iau târnăcopul. Fiecare pas devenea tot mai greu, deoarece aurul devenea tot mai puțin. Ajuns la trapă am crezut un moment că o să mor acolo, dar a renunța la luptă nu era atuul meu. Cu ultimele forțe am lovit cu târnăcopul trapa și am reușit să o scot din balamale și să evadez din tunel.

Pentru prima oară aerul mi s-a părut divin. Am stat două clipe să răsufliu aer și am fugit spre partea principală. Acolo nu a fost nimeni, nici măcar omul de gardă. M-am uitat la cer și am observat că toți se luptau.

Deodată am rămas singur în tot sediul.

Privirea îmi este atrasă de o lumină puternică de pe puntea secundară. Gărbăbit mă duc acolo și observ că o navă plecase. Nava a fost roșie cu puncte negre. Cu siguranță a fost nava Dugryenilor. Spre norocul meu a mai rămas nicio navă veche din primul război planetar.

Mă urc în ea și totul pare ciudat, prea multe butone. În navele noi erau doar zece butoane și un joystick. Din fericire tata m-a învățat cândva cum să o conduc. Chiar dacă era veche nava mergea ca unsă.

Deși nava mergea perfect Dugryenii aveau un avans. Nu am renunțat. Am decis să-i urmăresc cu orice preț. Ei au ajuns pe planeta Biger, lucru ce m-a uimit.

Aterizez într-o pădure situată în apropierea bazei lor. Tipitul mă îndrept spre bază să obțin informații referitoare la locație.

Observ că din nava Dugry se descărca fier, aur, bronz, diamant. Se pare că pentru aceste minereuri Dugry s-a alăturat războiului.

Ușa biroului era deschisă și dugryeni serveau masă. Arunc o privire peste hârtiile de pe masă și înțeleg că ei erau pregătiți să dea lovitură finală săptămâna următoare Pământului și să recolteze tot grâul ce era o bogăție a planetei.

Gustul pâinii

Repede plec spre navă, dar observ că acesta a dispărut.
Încerc să iau legătura cu ceilalți prin radio, dar și acesta lipsea. Singurul mod de a transmite un mesaj e codul morse.

Am reușit.

Întors acasă orașul s-a prgătit de apărare.

Dimineața a început. Totul curgea repede.

Am reușit. Îvingem pentru prima dată în acest război.

Pământul o să trăiască și pe viitor o viață frumoasă și prosperă sub semnul bobului de grâu.

Planeta pâinii

Nu credeam că o planetă să arate ca o casă a pâinii.

Fiecare casă de pe această planetă bizară era din pâine. Făina obținută din grâu a fost principalul material de construcție.

Casele erau zugrăvite cu firmituri de pâine și acoperișul era alcătuit din cea mai tare coajă posibilă. Grădinile erau pavate cu piatră de grâu și florile erau de susan.

În interiorul caselor vedea doar pâine albă, pâine neagră, pâine cu susan și alte specialități gastronomice.

Patul ce decora interiorul caselor era din secară ca să poți să te odihnești, dar să și mănânci în cazul în care ți-e foame.

Bucătăria? Nu exista bucătărie. Am aflat că locuitorii planetei își mâncau mobila ca să nu se strice și pe urmă își făceau sau își cumpărau altă mobilă proaspătă.

Pe lângă pâinea ce pământului o cunosc am descoperit pe acea planetă și pâine de piatră, pâine de mazăgă, pâine de hârtie.

Când am plecat de pe acea planetă stranie, nu am plecat cu mâinile goale, ci cu o mare rezervă de pâine, hrana de bază a oricărui pământean.

Claudia Georgiana Costache

Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu

Modelul meu în viață

Fiecare are nevoie de un model în viață. Un model în viață, după

păreră mea, poate să fie reprezentat de una sau mai multe persoane. Acel model în viață este „ghidul tău turistic“ care te îndrumă spre o nouă lume, o lume din viitor.

Unii aleg ca model persoana care le dă speranță în ceea ce fac. Aceasta poate fi văzută în societate ca o persoană bună sau mai puțin bună. Un criteriu după care alegem acea persoană este gândirea.

Alegerea unui model în viață este o misiune grea, dar, pe care, când o faci, trebuie să o faci cu încrederea că este o cale spre un viitor mai bun.

Modelul meu este bunica. Bunica este cea mai bună persoană de pe pământ. Ea este o a doua mamă pentru mine. Cu mâinile ei trudite face și acum pâine de casă, obicei păstrat de la părinții ei și pe care mi l-a lăsat moștenire și mie. În urmă cu trei zile mi-a împărtășit secretele pâinii și am frământat împreună aluatul. M-a învățat să fac totul cu dragoste și răbdare, așa cum a fost și ea îndrumată de cei mai vârstnici.

Și totuși, nu îmi pot lăuda doar bunica, pentru că ar fi nedrept să nu o laud pe cea care mi-a dat o viață frumoasă, pe mama mea.

De obicei modelele copiilor sunt părinții.

Modelul meu în viață m-a îndrumat spre un viitor mai bun, m-a trezit la realitate, să modelez pâinea propriei mele ființe cu răbdare și perseverență.

Ioan Romeo Roșianu

POSTFAȚĂ

Despre cuvânt și pâinea cea de toate zilele

Să întocmești o antologie cu o astfel de temă la limita sacrului e un demers mai mult decât temerar.

Dar să mai faci o astfel de lucrare și aproape în totalitate cu texte ale unor elevi devine un proiect măreț chiar din secunda următoare.

Ei bine, am ridicat mânușa aruncată de Ana Cristina Popescu și iată-mă, împreună cu voi căutând sensuri și rosturi într-o lume din ce în ce mai improprie visului și poeziei.

Ei bine, paradoxal, tocmai într-o astfel de vreme câinească pentru suflet, în care materialul câștigă dezarmant de ușor în fața emoției, (re)întoarcerea la origini, la ancestral chiar la care suntem provocați prin lucrarea de față devine un gest firesc.

„Să nu dai firimituri pe jos!” suna vorba bunicii în urechea sufletului copilăriei mele.

În timp vroiam să aflu că nu era un act de zgârcenie, ci unul de respect dus la limita venerației pentru pâinea pusă pe masă, o pâine sacră, pomenită până și-n Rugăciunea Domnească, Tatăl Nostru, fapt ce subliniază unicitatea în sine a produsului, dar și importanta ei semnificție pentru esența viețuirii noastre.

O văd ca acum pe bunica framântând prin negura amintirilor pâinea-ntr-o copaie, apoi, când s-o lase la dospit, facând semnul crucii în coca cleioasă.

A fost pentru prima dată când gestul mi-a arătat profunzimea respectului pentru ceva ce se obținea cu atâta trudă altădată.

„Luați și mâncați, Acesta este Trupul meu!” le zice Mântuitorul apostolilor când le întinde pâine.

Iată, așadar cele mai elocvente exemple de subliniere a importanței pâinii pe care mulți o batjocoresc azi, unii chiar aruncând-o pe jos, repet, într-o lume din ce în ce mai improprie visului și poeziei.

Tocmai de aceea, într-un astfel de context să scoți o carte cu o astfel de generoasă temă devine un act de curaj intelectual, o mișcare de

rezistență chiar, o patrulare la frontiera cuvântului.

Dar să o mai și faci laolaltă cu mlădițele, copiii ce încă nu s-au dedat la viață e cât o îngenunchere în tina uliții, un gest de invocare a forțelor benefice ale lumii, o reîntoarcere la rădăcina esenței.

Antologia „Gustul pâinii” adună vârstare de suflet între copertile ei și devine vatră literară în care Ana Cristina Popescu pune la dospit cuvinte pentru literatura de mai târziu.

Antologia „Gustul pâinii” este un demers cu atât mai temerar cu cât pe lângă larghețea provocării, ea nu se limitează la a pune laolaltă texte, ci merge până la a le forța cumva limitele acestor fragezi condeieri.

Așa se face că avem texte de proză, poezie și teatru, încercări de eseu, toate unite prin provocatorul miros al pâinii cuvântului, una fără de care făptura spirituală nu poate ființa.

Ana Cristina Popescu trage un semnal subtil de alarmă cu acest demers, în sensul că pune în valoare tocmai vorbirea, cuvântul, calitate ce ne diferențiază radical de animale.

Astfel, pâinea nu mai este de fapt cea necesară trupului, ci una nevoită spiritului, un demers de închinare și mulțumire pentru cele hărăzite.

O trecere subtilă de la material înspre spiritual, ca-n Sfânta Scriptură, unde stă scris: „omul nu trăiește numai cu pâine”.

Antologia „Gustul pâinii” trage acest semnal de alarmă cu această ocazie și generează prilej de meditație profundă, fiind o trecere subtilă, o inventariere chiar dacă vreți de la sublinierea pâinii atât de necesare trupului nostru la pâinea necesară minții noastre, până la cea necesară sufletului nostru.

Un demers născut să prindă rădăcini, pentru că acești tineri care au pus acum la dospit cuvântul au făcut un simbolic semn al crucii în aluatul slovei.

Cred în demersul acesta și aștept ca toți cei ce au pus umărul la coacerea lui să se îndestuleze și să îi îndemne și pe cei din jur să facă aceasta.

Ioan Romeo Roșianu

Cuprins :

Prefață - Ana Zlibuț	pag. 4
Argument	pag. 6
Ana Cristina Popescu (Activitate literar-artistică. Creații literare.)	pag. 8
Din creațiile colaboratorilor	pag. 20
Adrian Crânganu (Cuvânt înainte)	pag. 21
Pr. Ion Turnea (Câteva cuvinte de început . Creații literare).....	pag. 22
Doina Drăgan	pag. 28
Romeo Ioan Roșianu	pag. 29
Alexa Gavril Bâle	pag. 31
Valentin Busuioc	pag. 33
Pr. Romulus Frîncu	pag. 35
Gabriela Dagmar Preda	pag. 37
Adrian Popescu	pag. 43
Simona Petronela Mîțu	pag. 47
Maria Ieva	pag. 48
Andrușa R. Vătuiu	pag. 51
Ionel Cionchin	pag. 53
Ioan Vasile Indricău	pag. 57
Lucia Elena Popa	pag. 58
Ana Ghiaur	pag. 58
Florica Bruțiu	pag. 61
Din creațiile elevilor	pag. 63
Mărturisire	pag. 64
Valentina Cramer	pag. 65
Samira Cserny	pag. 69
Ana-Maria Zvedeanu	pag. 70
Eunice Boboescu	pag. 70
Elena Narcisa Goanță	pag. 70
Karnel Mario Cristian	pag. 71
Ana-Maria Barim	pag. 71
Timeea Mihuț	pag. 71
Eduard Abel Tuștian	pag. 74
Alexandru Răzvan Procoian Dănescu	pag. 75
Claudia Iasmina Lazăr	pag. 76
Viorel Gabriel Pichler	pag. 79
Magdalena Lenci Drângă	pag. 80
Simescu Giulia	pag. 82
Roxana Trofin	pag. 82
Andreea Bartic	pag. 83
Cosmina Țerovan	pag. 83

Denisa Maria Birău	pag. 83
Marco Duță	pag. 84
Daniel Nicolae Barabaș	pag. 84
Lida Briana Maria	pag. 85
Bianca Bitay	pag. 86
Dariana Lavinia Dunărințiu	pag. 87
Mari Bistran	pag. 88
Narcis Găină	pag. 89
Nixandra Iancu	pag. 89
Alexandru Dragomir	pag. 91
Andreea Lingurar	pag. 91
Geta Magdalena Grancea	pag. 92
Alexandru Georgescu	pag. 92
Norbert Marco Obrejan	pag. 93
Sera Luisa Gyaraki	pag. 93
Alexandra Gabriela Poduc	pag. 93
Adelina Pîrvu	pag. 94
Iulia Bouroșu	pag. 94
Naomi Geanina Azzola	pag. 94
Denis Nicolescu	pag. 95
Oxana Iancu	pag. 95
Bogdan Vârvoși	pag. 95
Alexandru Vieru	pag. 96
Darius Costache Silvestru	pag. 96
Stan Dida Maria	pag. 96
Victoria Mîrza	pag. 97
Daniel Mîrza	pag. 98
Claudia Costache	pag. 100
Postfață - Romeo Ioan Roșiiianu	pag. 101